

ΝΕΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΠΙΜΗΝΙΟΝ

ΥΠ' ΟΥΣΕΙΔΕΧΟΝ ΚΥΡΙΩΣ:

Τὴν φιλοσοφικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς ἀπόδειξιν τῆς
ὑπάρξεως καὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς. — Διατί ἡ
Ζωή; — Τὴν θεραπείαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. —
Τὴν τέρψιν καὶ ὠφέλειαν τοῦ πνεύματος διὰ δια-
φόρων ἠθικοπλαστικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν ἄρθρων,
κτλ., κτλ., κτλ.

ΥΠΟ

Θ. ΔΟΜΙΝΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΟΥ

1891

ΝΕΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

« Κατὰ τὴν τῶν μελιττῶν εἰκόνα τῶν λόγων δέ ν μετρίχειν, καὶ τῆς ροδωνίας. τῷ ἄρθρῳ δρεψάμενος, τὰς ἀπάνθας ἐκκλίτε ν »

(Μέγχι: Βισίλειος.)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γνώμη καὶ σκέψεις. — Ἄνακοινώσεις ἐκ τοῦ ἀοράτου κόσμου (Συέρις) — Συζήτησις ζώντων καὶ θεοθεώτων. — Μ.τὰ θάνατον συνέγεια τῆς ζωῆς — Μετενάρκωσις, Ἄθανασία τῆς ψυχῆς (Συνέρις) — Φαινόμενον μυστηριώδες (προσόμειον τοῖς μυθοῖς Χελιμά.). — Πυθώνισσα κλαπεῖσα. — Πνευματιστὶ καὶ φαινόμενα. — Ἐπνωτιστικὴ διορατικότης — Θεραπεία φθίσεως κλπ. — 2η Πρακτικὴ συμβουλή. — Θεραπεία τῆς ἐξαρθρώσεως διὰ τοῦ μαγνητισμοῦ. — Τὸ ἐλιξήριον τῆς ζωῆς (Συνέχεια) — Ὀνοματομαντεία (Συνέχεια) — Ἡ Ἐκδίκησις τοῦ Ἰουδαίου

ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

«Θήσκοντος τοῦ ἀνθρώπου, προσερχονται τέσσαρες ἄγγελοι. Ὁ Θεὸς δι' αὐτῶν ἐξοικονομεῖ τὴν θλίψιν τῆς ἀποχωρήσεως τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος. Ὁ εἰς τῷ ἀγγέλων ἵσταται παρὰ τὴν κεφαλὴν, ὁ ἕτερος παρὰ τοὺς ποδας τοῦ θνησκοντος, ὑπὸ τὸ φκινόμενον ἀνθρώπων ἐπαλειφόντων τὸ σῶμα δι' ἐλαίου, καὶ μένουν μέχρι τοῦ χωρισμοῦ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Ὁ τρίτος ἄγγελος κρατεῖ εἰς χεῖρας ὀλόνην ἐξ αὐλοῦ οὐσίας, ἵνα δεχθῆ ἐν αὐτῇ τὴν ψυχὴν· τέλος ὁ τέταρτος ψάλλει ὕμνους εἰς γλώσσαν ἀκατάληπτον τοῖς ἀνθρώποις. Οὕτως ἀποκομίζουσι τὴν ψυχὴν εἰς τὴν σφαῖραν ἣν ὀφείλει νὰ κροικῆσῃ.»

ΑΓ. ΠΑΧΟΥΜΙΟΣ.

«Μ' ἐρωτᾶτε διὰ τὰς ἐπὶ τῆς μελλούσης ζωῆς ιδέας μου. Φρονῶ λοιπόν, ὅτι ἡ παροῦσα ὑπαρξίς εἶνε μία ζωὴ μεταξὺ πολλῶν σειρῶν ὑπάρξεων καὶ ὅτι ἡ ψυχὴ μας εἶνε ἐν τῷ σώματι ἐνσαρκωμένη. Δὲν ἀμφιβέβλω ὅτι προῦ τήρξαμεν καὶ ὅτι κατὰ τὰς ἐποχὰς τῶν προῦπάρξεών μας, ἐχρησιμεύσαμεν εἰς ἔργον τελεσιουργόν, πραγματικόν· ἐπομένως ὅτι το αὐτὸ θὰ συμβῆ καὶ εἰς μίαν μελλούσαν ζωὴν. Ἡ ιδέα αὕτη μοὶ προσμειδιᾷ ἀείποτε. Φρονῶ, ὅτι ἐξακολουθοῦμεν προαγόμενοι εἰς ὑψηλότερον βαθμὸν τελειότητος, καθότι πᾶσα ζωὴ εἶνε προοδευτικὴ οὐχ ἥττον πιστεύω, ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐφριχθῶμεν εἰς τὴν ἐντελῆ τελειότητα».

(Ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ εὐσεβοῦς Ἡρώου Γόρδωνος πρὸς τὸν σεβ. W. B. Tomlinson, ἔστις τὴν κατεχώρησεν ἐν τῇ ἐφημ. Daily Telegraph τῇ 23 Φεβρουαρίου 1884).

«Ὁ Θεὸς γινώσκει, ὅτι δὲν ἀνησυχῶ περὶ τῆς ζωῆς μου. Πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἶμαι οἰονεὶ νεκρὸς πρὸς πάντα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου. Δὲν φροντίζω περὶ ἀπολαύσεων, περὶ τιμῶν, περὶ δόξης... Ὁ Θεὸς ἐδεδουλοῦσεν ἡμᾶς δι' ἰσχυρῶν ἀλύσεων πρὸς τὴν γῆν... Σεῖς οἱ ἄλλοι σπικνωτάτα βεβήσατε νὰ ἐπιεκλησθε τὸ θεῖον ἔλεος, ἀλλ' ἐγὼ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός. Ἐάν

ποτε νοσήση ἡμῖν τέκνον, αἰσθάνεσθε τὸ μέγεθος τῆς δοκιμασίας καὶ ἀναμιμνήσκεσθε τυχαίως τῶν ἡμετέρων παραπτωμάτων ..

Εὐρετέ μοι ἄνθρωπον περιφρονοῦντα τὸν χρυσὸν, τὰς τιμὰς, τὴν δόξαν, θεωροῦντα τὸν Θεὸν ὡς πηγὴν παντὸς ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ τὸν δεχομαι προθύμως ὡς βοήθον...

(Ἐξ ἑτέρας ἐπιστολῆς τοῦ ΓΟΡΔΩΝΟΣ).

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΟΡΑΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(Συνέχεια.)

Ἴνα πεισθῆτε περὶ τῆς πλάνης σας ἀναγνώσατε τὰ βιβλία τῶν φυσιολόγων καὶ θὰ ἴδητε ὅτι ἐνυπάρχουσι τοῖς ζώοις κρίσις καὶ σκέψις. Τὰ βιβλία ταῦτα βρῖθουσιν ἀποδείξεων. Παρατηρήσατε τὴν γαλῆν ὅταν κυνηγῇ τὸν μῦν ἢ τὰ πτηνά· ἂν παρακολουθήσατε τὰς κινήσεις τῆς. θὰ ἀναγνωρίσατε ὅτι οἱ δόλοι, οἷς χρῆται, ἵνα συλλάβῃ τὴν λείαν εἶνε ἀπόρροια τῆς σκέψεως, τῆς κρίσεως.

Ἐπανορθώσαντες τὴν ἐσφαλμένην ἰδέαν τῶν προλήψεων, τῶν μὴ ἀναγνωρίζουσῶν ἐν τοῖς ζώοις, ἢ τὸ ἐνστικτον, μεταβαίνομεν εἰς τὸ ζήτημα.

Κατὰ τὴν περίοδον τῆς ζωῆτος, τὸ Πνεῦμα ἀναπτύσσει τὰς αἰσθήσεις καὶ ἐνισχύει τὴν βούλησιν διὰ τῆς ἀσκήσεως· ἄρχεται προπαρασκευαζόμενον διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ βεθμοῦ τῆς ζωότητος εἰς τὴν τοῦ ἀνθρωπισμοῦ μετάβασιν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τὰ Πνεύματα, τὰ ὀρισμένα διὰ τὴν διεύθυνσιν τῶν Πνευμάτων αὐτῆς τῆς κατηγορίας, ἐπάγουσιν αὐτὰ εἰς τρόπον ὥστε νὰ προαισθανθῶσιν ἐν εἶδος αἰσθημάτων ἀγνώστων ἐτι, ἅτινα θὰ τοῖς προξενήσωσι κατ' ἔργας εὐχαριστήσεις μεγαλειότητας, βραδύτερον δὲ θὰ τοῖς παράσχωσι τὴν εὐτυχίαν.

Αὐτὰ λοιπὸν τὰ Πνεύματα συνετίχθη· οὕτωςαι προαισθανθείσας τοιαύτης ἡδονικῆς ἐπιπέρας εἰς τὸν τυχαρισμὸν τοῦ

περιπνεύματός των μεταβολήν ἄξιστημείων, μεταβχίνουσι ὅ οὐτα ἐκ τῆς ζωοτικῆς μορφῆς εἰς τὴν ἀνθρωπίνην.

Ἐρ Ἐννοῶ τὴν ἣν πορεῖν ἀκολουθεῖ τὸ Πνεῦμα πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἐκτάκτου μεταβολῆς ταύτης, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἐνοήσω πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ γεννηθῇ ἡ ἐπιθυμία πρῶματός τινος ἀγνώστου.

Ἄπ Γνωρίζετε ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέθηκε ἐν τῷ Πνεύματι δύο διεργετικά ἐκτῆρια, ἅτινα ὠθῶσιν αὐτὸ πρὸς τὴν τελειοποίησίν του, κατ' ἀρχὰς ὕλικῶς βεβαία, βραδύτερον δέ, καλῶσον ἡ ὑλικὴ πρόοδος ἀναπτίσσεται εἰς ἐπακοῦντα βαθμῶν, αὐτὸ τὸ διεργετικὸν τὸ ὠθεῖ εἰς τὴν ἐκζητήσιν ἡδυπαθείας τινός ἣν προκισθηταί μὲν, ἀγνοεῖ δέ. Ἰδὲ δὲ ἡ ἀρχὴ αὐτῶν τῶν σκεψῶν, αἵτινες, διὰ τοῦ προρρηθέντος ὄρου, τροποποιῶσι τὸ περιπνευματικὸν σῶμα πρῶτον καὶ εἶτα τὸ ὑλικόν.

Ἐρ Θέλω νὰ μάθω καὶ τοῦτο δηλ. τὴν βαθμιαίαν πορείαν τοῦ Πνεύματος κατὰ τὴν περιόδόν του ἐν τῇ ζωότητι, ἵνα δυνηθῶ νὰ ταξινομήσω τὰ ζῶα κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς νοημοσύνης των.

Ἄπ. Παρατηρήσαμεν ἤδη, ἀγαθὸν τέκνον, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπλασε τὸ Πνεῦμα ἐλευθέρου καὶ ὅτι αὐτὸ τὸ ἴδιον ὀφείλει νὰ ζητῇ καὶ εὐρίσκη τὴν ἣν πορείαν δεόν ν' ἀκολουθῇ, ἵνα προσπελάσῃ πρὸς τὴν ἀναμένουσαν αὐτὸ εὐτυχίαν.

Ὁ Θεὸς λοιπὸν δὲν ἐχάραξεν εἰς τὸ Πνεῦμα δρομολόγιόν τι, εὐτινος σταθμοὶ νὰ ὦσι τὸ σῶμα τοῦ τοιάδε ἢ τοιάδε εἶδους ζῶων. Ἐκαστον Πνεῦμα διατρέχει αὐτὴν τὴν περίοδον ὠθούμενον κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ ἐνστικτοῦ τῆς μιμήσεως, μέχρις οὗ ἀρχῇ τις κρίσεως καὶ σκέψεως τὸ ὀδηγήσῃ νὰ διακρίνη (λίαν ἀσθενῶς, βεβαίως) τὰς ἀρμοζούσας αὐτῷ τελειοποιήσεις.

Αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀγνώστου, διεγείρουσα τὰς ἰδέας του, ἔχει αὐτὸ εἰς ἀλλαγὴν τοῦ σχήματος, κακῶς κατ' ἀρχὰς σταθμεύοντος, ἀλλὰ βαθμυδὸν εἰς τελειοποίησιν προβαίνοντος.

Ἐρ Τί ἐνοεῖτε, παρακαλῶ, διὰ τοῦ ἐνστικτοῦ τῆς μιμήσεως, ὅπερ ὠθεῖ κατ' ἀρχὰς τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον συνειδὸς κεκτημένον Πνεῦμα πρὸς τὸ τοιάδε ἢ τοιάδε σχῆμα ἐκ τοῦ βραχέϊου τῶν ζῶων.

Ἄπ. Ἡ λέξις μιμήσεως ἐκληπτία ἐνταῦθα μεταφορικῶς σημαί-

νει δὲ πορείαν τακτικὴν ἢ τὴν αὐτὴν συνήθως ἢ, ἂν προτιμᾶτε, δρᾶσθαι ἀσυνειδήτων, ὡλοῦσαν το ὄν πρὸς τινὰ σκοπον εἰς ὃν ὀφείλει ν' ἀφικθῆ.

Ὅπως κατὰ τοὺς ὀρυκτοὺς καὶ τοὺς φυτικοὺς οὐχηματισμοὺς τὰ Πνεύματα ζῆναι ἐνεργοῦσι διευθύνονται ὑπονομῶν εἰς ἀγνοοῦσι καὶ δὲ προαισθάνονται, διότι δὲν ἀπέκλῃσαν εἰσεῖτε τὴν κρίσιν καὶ τὴν διάκρισιν. εἴτω καὶ τὸ Π. εὐμχ, ὁπόταν μεταβαίνει ἐκ τοῦ βασιλείου των ζῶων εἰς τὸ τῶν ἀνθρώπων, εὐρίσκεται ἐνώπιον νέων αἰσθημάτων, ἅτινα ἀγνοεῖ, ἀλλὰ προαισθάνεται, ἀσυνειδήτως βέβαια, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ὀρίσῃ τὴν φύσιν αὐτῶν. Ἐκ τούτου ἐνδοιασμός. ἀμηχανία καὶ τάσις πρὸς μίμησιν.

Σημειώσεις : Παρατηρητέον ὅτι ἀπο τῆς στιγμῆς ταύτης καθ' ἣν τὸ Πνεῦμα, ἐπισημασθέν ἐν τὴν νέαν μορφήν, γινώσκει νὰ μεταχειρισθῆ τὸ νέον του ἐργαλεῖον, καθίσταται ὑπεύθυνον τῶν πράξεων του καὶ ὅτι ἀπ' αὐτῆς τῆς στιγμῆς ἐξοικονομεῖται αὐτῷ, κατὰ τὸν πλανητικὸν του βίον (erraticité) (*). ὁ ἐπιγίγιος βίος, ἵνα κρίνῃ τὰς συμπεριεῖας τῶν πράξεων του, καὶ ἵνα διὰ τῆς τοιαύτης ἀναθεωρήσεως τῆς προηγουμένης ὑπάρξεώς του, ὀδηγηθῆ εἰς τὰς ἀποφάσεις, ἃς θὰ τῷ ὑπαγορεύσωσιν ἡ ἀνάπτυξις τῆς νομοσούνης καὶ τῶν ἐπαγωγικῶν συμπερασμάτων του.

Ἐρ. Εἴτετε ὅτι ἐφ' ἧς στιγμῆς ἄρχεται ἡ κρίσις ν' ἀναπτύσσεται, τὸ ὄν καθίσταται ὑπεύθυνον τῶν ἔργων του. Ἀλλὰ ποῖα ἡ φύσις τῆς εὐθύνης καὶ ποῖαι αἱ συνέπειαι αὐτῆς;

Ἄπ. Πρὸς ἀπάντησιν δέον νὰ καταρρίψωμεν πρῶτον καὶ ἐκμηδενίσωμεν ὅλας τὰς προλήψεις τοῦ πλήθους.

Αἱ προλήψεις αὗται προέρχονται ἐκ τῆς ἐσφαλμένης γνώσεως τοῦ Θεοῦ, ἧτις τὸν παρίστησιν ὑπὸ ψευδὲς πρόσχημα, ἀποδίδουσα αὐτῷ ἐντυπώσεις ἀσυμβίβαστους πρὸς τὰς θείας τελειότητάς του.

Πρῶτη πρὸς καταδρασιν τῶν προλήψεων εἶε τὸ προπατορικὸν ἀμῆρημα, γεννηθεῖσα ἐκ τῆς πτώσεως τοῦ Ἀδάμ καὶ παραδεχθεῖσα ὡς θεμελιώδη ἀληθειαν ἀτλήν τινὰ ἀλληγορίαν, ἣν θὰ σᾶς ἐξηγήσωμεν ἀργότερα, ἂν θελήητε.

(*) Σ. Μ. Erraticité ἀποκαλοῦσιν οἱ Πνευματισταὶ τὴν καεστῆσιν ἢ τὸν χρόνον, ἐν διανοεῖ Πνευμάτι ἐν τοῖς περὶ τὴν γῆν ἀτμοσφαιρικοῖς καὶ αἰθερικοῖς κύκλοις, μέχρι οὐ ὀρίσθῃ ἢ ἐκ νέου ἐναρκασις του.

Μή υπέροχόντος λοιπόν, τριτοταξιού χειρτή εκτός δὲν εἴλεθα πλέον ἢ κηχι κινέοι να εξελίτουμεν δὲ τῶν διανοητικῶν ἡμῶν ἀμαρτήματα ἄλλου ὄντος, ζήσαστος προ πολλῶν χιλιάδων εἰῶν καὶ ἂν καλῶς τὸ συλλογιθεμεν, ἡ δὲ καισύνη τοῦ Θεοῦ ἐπὶ μᾶλλον μεγαλύνεται εὐτω, καθοτι δὲν ἐκδικεῖται πλέον ἐπὶ τοῦ ἀθύου τὸ σφαγμα τοῦ ἔοχου.

Μόνη ἡ λέξις ἐκδίκησις τοῦ Θεοῦ ἀποδεικνύει τὸ μέγεθος τῆς τοιαυτῆς πλάνης.

Ἄπο υἰδόντες εἰς τὸν Θεὸν τὴν ἐκδίκησιν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἄπειρον, οὐ οὐ ἀγαπῆν, τὴν ἄμετρον οὐ οὐ δικαιοσύνην, ἐκμιθδενίζομεν οὐτὸ τὸ θεῖο προσοστα.

Διοτι ἂν ὁ Θεὸς εἶχεν κἀγαπῆν ἐκδικήσεως, δὲν θὰ ἦτο τότε δυνατὸν νὰ ἦ ἄταρω, κχατος.

Ἄπε ἄυτο τὸ πάθος ἤγε τὸν Θεὸν εἰς ἐκδίκησιν κατὰ τῶν ἀθῶων ἐκκα σφαγμάτων ἄλλου, ἐνχοῦ, ἡ δικαιοσύνη του δὲ, εἶνε ἄπειρος.

Ἴδού λοιπὸν δύο οὐσιωδη προσόντα τοῦ Θεοῦ μεῖύμενα: τὰ δ' ἐκ τούτου συμπεροσματα ἄγλυσι τὰς σκεψεις εἰς τὸ σχατον ὄριον: τὴν ἄρησιν τοῦ Θεοῦ.

Ἄρα τὸ προπατοριανὸν ἀμάρτημα, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ ἀμάρτημα τοῦ Ἄδὰμ δὲν ὑφίσταται.

Ἄρα ἡ ἀνθρωπότης δὲν εἶνε ὠρισμένη πρὸς αἰώνιον τιμωρίαν καὶ δεινοπάθειαν.

Ἄλλ' ἂν ἀντὶ τῆς προλήψεως ταύτης, θεωροῦντες ἡμᾶς ἄπονας ἐγκληματίς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καταστρεψόμεν τὴν ἰδέαν τοῦ θυμοῦ, ἂν ἐπανορθώσωμεν ἐν τῷ πνύματί μας τὴν ἀληθῆ φύσιν τοῦ Θεοῦ, φύσιν οὐσῶδῶς πατρικὴν, ἀγαπῶντος τὰ τέκνα του δι' ἀγάπης μετλειτέρας τοῖ ἀθροίσματις ἀτάσης τῆς ἀγάπης τῶν πατέρων καὶ μητέρων ἕκατο τὸτλγσι σθηντος καὶ ὄχι βέροντος αὐτὰ διὰ βέριματα ὀ γιλου, θὰ αισθ.θῶμε. τὸ.ε τῆς ἡδείας ἀπορροιας βλέματος μεν εὐεργετικῶ, οἰκτιρμονος, ὀ-όταν ὑποπίπτωμεν εἰς ἀμάρτημά τι, βλιρματις δ' ἐνθαρρυντικῶ. ὀποταν αἱ προσπαθειαὶ μας τείνωσι να μας ἀυφωσιωσι καὶ δὲ θὰ βλέπωμεν τὸν Θεὸν ὡς κριτὴν, ἀλλ' ὡς τὴν φλοστογροτερην τῶν μητέρων. . .

Ὁ Θεός, τὸ εἴπομεν ἤδη, ἔχει ἀγάπην ἄνευ ὀρίων, ἀγάπην,

δι' ἣν ἔγνω νὰ πλάσῃ τὰ ἀπειροπληθῆ ὄντα, ὅσα οἰκοῦσι τοὺς ὑπάρχοντας κόσμους καὶ ὅσα θὰ εἰσῆλθωσι τοὺς γεννησομένους ἐν τῇ συνεχείᾳ ἀπάντων τῶν αἰώνων.

Ὁ Θεὸς λοιπὸν διὰ τῆς φύσεως τῆς ἀρχικῆς αἰτίας τῶν πλάσεων του, ὤρισεν ὅρον. ὃν δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν, ὅτι δηλ. ἡ ἀληθὴς εὐτυχία πηγάζει ἐκ τῶν εὐτυχιῶν οὐ, καθιστῶμεν, καὶ ἐκ τῶν εὐτυχιῶν εἰς ἅς συντελοῦμεν.

Εἰς τοῦτο συνίσταται ὁλος ὁ νόμος τῆς εὐθύνης τῶν ὄντων.

Ἀποδειξάντες τὴν πλάνην τῶν προλήψεων, αἵτινες μεταστρέφουσι τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ εἰς εἶδος τι ἀδικίας, προβαίνομεν εἰς τὴν δήλωσιν τῶν συνεπειῶν τῶν εὐτυχιῶν ἢ δυστυχιῶν πράξεων τῶν πνευμάτων.

Πρὸς διασάφησιν αὐτοῦ τοῦ ζητήματος εἰσελθόμεν εἰς τὴν ἀλήθειαν, βασιζόμενοι ἐπὶ τῆς ἀληθοῦς φύσεως τοῦ Θεοῦ, ἐφαρμόζοντες δηλ. τὰ στοιχεῖα ἄνευ τῶν ὁμοίων ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἦτο τοιοῦτος ἀνώτερος παντὸς ὅ,τι ὑπάρχει καὶ μέλλοντος νὰ ὑπάρξῃ.

Ὁ Θεός, τὸ ἀναγνωρίζομεν, κέκτηται τὴν ἀπειρον ἀγάπην.

Λοιπὸν αὐτὴ ἡ ὑπερπλήθουσα ἀγάπη ἄγει αὐτὸν εἰς τὸ νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ καὶ νὰ τὴν διαχύσῃ ἀναλόγως τῆς ἰσχύος του, δηλ. ἄνευ ὁρίων.

Τούτου θεότιτος, ἐπανέλθωμεν εἰς ὅ,τι ἐσπουδάσαμεν ἤδη, δηλ. εἰς τὴν πηγὴν τῆς ἀπειρου εὐδαιμονίας τοῦ Θεοῦ.

Ἀὰ τῶν δύο τούτων προσόντων τῆς θεότητος ἐννοοῦμεν τὸν λόγον τῆς δημιουργίας· τὴν τε ἀνάγκην δηλ. τοῦ πλάσσαι, ἵνα καταστῆ καὶ ἄλλους εὐτυχεῖς καὶ τὸ εἶδος τῆς εὐτυχίας. ὅπερ ὁ Θεός προθεσὶ νὰ δώσῃ εἰς τὰ πλκσματοῦ του, τὴν εὐτυχίαν τοῦ νὰ κάμουν καὶ αὐτὰ ἄλλους πάλιν εὐτυχεῖς Ἰπὸ τὴν τοιαύτην ἐκτιμησιν τῶν βολῶν τοῦ Θεοῦ θ' ἀνεύρωμεν τὴν εὐθύνην ἢ, ἵνα ὀρθότερον εἴπω, τὰς εὐτυχεῖς ἢ δυστυχεῖς συνεπειὰς τῶν πράξεων τῶν πνευμάτων.

Ὁ Θεός. ἐν τῇ δημιουργικῇ κρίσει του γνοὺς νὰ προικίσῃ τὰ ὄντα διὰ τῆς ὅσον ἔνεστι μεγαλειότηρας τῶν εὐτυχιῶν. ἠθέλησεν ὥστε ν' ἀνεύρωσιν αὐτὰ, ὡς αὐτὸς ὁ ἴδιος, αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν ἐν ταῖς πράξεσιν αὐτῶν, ταῖς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον προσεγγιζούσαις πρὸς τὴν αἰτίαν τῆς ἀπειρου εὐτυχίας, ἣν ὁ ἴδιος εἰσθάνεται.

Καί επειδή ἡ εὐδαιμονία τοῦ προέρχεται ἐκ τῆς ἀνευ ὀρών
 διαχριστικῶς τῆ αἰτίας τῆς εὐδαιμονίας του—τῆς ἀγαπῆς—ἤ'ελησεν
 ὥστε τα ὄντα, ἅτινα προσωριστοὶ ν' ἀπελοῦσων αὐτὴν τὴν εὐτυ-
 χίαν καὶ νὰ τῷ τὴν ἀναπεδώσωσι, ν' ἀνεύρωσι καὶ ταῦτα ὡσαύ-
 τως τὴν εὐτυχίαν ἐν τῇ εὐχαριστήσῃ τοῦ νὰ κάμωσι κατ' ἀρχῆς
 εὐτυχεῖς καὶ εἶτα τοῦ ν' ἀγαγῶσιν, ἐν ἀπεριοριστῇ τινὶ αὐταπαρ-
 νήσει, τὰς ἀνθρωποτήτας εἰς τὸ νὰ αἰσθανθῶσιν αὐτὴν τὴν εὐτυ-
 χίαν, ἧς τὰ εὐεργετήματα ἐκτιμῶσιν.

Ἄφ' ἑτέρου δέ, ἵνα τὰ Πνεύματα δυνηθῶσι νὰ εἰσελθῶσι δυνα-
 στικῶς ἀφ' ἑαυτῶν, δηλ. αὐτοβουλήτως, εἰς εὐτὴν τὴν ὁδὸν τῆς
 ἀφροσιωσεως, ὥρισε τοιούτους νόμους, ὥστε ὁσάκις τὸ Πνεῦμα διενεργεῖ
 πράξεις ἐναντίας, ἢ ἡλ. ἐπιβλαβεῖς εἰς τοὺς ἀδελφούς του, νὰ τῷ ὦσιν
 αἰ συνεπειὰ ὁ εἴρηαι καὶ νὰ τῷ ἐπενεγκῶσι τὴν ὁδὸν. Εἰς τρόπον
 ὥστε, τῆς πείρας συντελοῦσης, νὰ κατορθοῦ νὰ εἰσελθῇ αὐτοβουλήτως
 εἰς τὴν ὁδόν, ἧτις προσεγγίζουσα αὐτὸ πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τῶν ἔργων
 του, νὰ τὸν ὁδηγῇ πρὸς τὴν εὐτυχίαν, ἧτις ὥρισταὶ αὐτῷ.

Ἐρ. Ὑπεκλήσατε τὴν περιεργίαν μου εἰπόντες, ὅτι ἡ πτώσις
 τοῦ Ἀδάμ ἦτο ἀλληγορικὸν σχῆμα, δι' οὗ δύναμαι νὰ ὑπονοήσω,
 ὅτι ὁ Ἀδάμ δὲν ἦτο πραγματικὸν ὄν' ἐπιτρεψάτε μοι νὰ ἐρωτήσω
 τὴν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου γνώμη σας, διότι διαβλέπω ἀνα-
 θρώσκοντα σπουδαία συμπεράσματα ἐκ τῆς ἀρνήσεως τῆς κατὰ πα-
 ράδοσιν διαδόθεως αὐτῆς δοξασίας.

Ὅποσα ζητήματα, ὅποσαι θεωρίαι, ὅποσα δέγματα θὰ κατα-
 πίσωσιν ἐξ αὐτῆς τῆς ἐπιβεβαιώσεως, ὅτι δηλ. ἐκεῖνος ὁ θεωρεῦμεν
 ὡς γενάρχη τῆς ἐπιγείου ἀνθρωπότητος εἶνε μῦθος, ἀλληγορία,
 εἰκὼν!

Ὅχι πλέον ἀμάρτημα προπατορικόν, ὄχι πλέον καταδίκη ὁλο-
 κλήρου τῆς ἀ.θ.ρωπότητος, ὄχι πλέον παπασυντ, ὄχι πλέον.

Ἄλλὰ δεσποζουσα ἀπάνταν τούτων τῶν ἐρειπίων ἡ μεγάλη, ἡ
 συμπάθητὴ καὶ εἰκὼν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ, τοῦ Πνεύματος τῆς ἀληθείας,
 τοῦ διδασκοντος εἰς τὸν κόσμον τὸν ἀληθῆ νόμον τοῦ Θεοῦ.

(Ἔπειτα συνεχεῖς)

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΖΩΝΤΩΝ ΚΑΙ ΤΕΘΝΩΤΩΝ

Πέμπτη συνεδρία

**Μετὰ θάνατον συνέχεια τῆς ζωῆς, Μετενσάρκωσις,
Ἄθανασις τῆς ψυχῆς**

ΠΝΕΥΜΑΤΟΒΙΛΟΣ

Κύριοι,

Βασιζόμενοι ἀπειντίς, κατὰ τὴν προηγουμένην συνεδρίαν, ἐπὶ θετικῶν καὶ βεβαίων, συνεφωνήσαμεν ὡς πρὸς τὴν ὑπαρξίν τοῦ πνευματικοῦ μας στοιχείου. Ἀνεξιρέτως καὶ ὁμοθυμαδὸν ἀνεγώμισαμεν ἀπαντες αὐτὴν τὴν παρηγορὸν ἰδέαν: τῆς *ὑπάρξεως τῆς ψυχῆς* μας, μὴ διαφωοῦντε: ἢ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς οὐσίας της, τῆς φύσεώς της καὶ της ἀρχῆς της τοῦτο δε, ὅτι ὅσον ἀφορᾷ ταῦτα δὲν δύναμεθα νὰ βεβαιώσωμεν ἢ εἰς ὑποθέσεις κατὰ το μαλλο. ἢ ἡτόν λογικὰς καὶ ἀμφισβητησίμους, ἐλεψ.ε. δ.δομέων ἰκανῶν νὰ προσπορισωσι τὴν βεβαιότητα Ἄλλ' ὀλίγον μὰς μέλει, ἀφοῦ ἐπετύχουμεν τὸ οὐσιώδες, τὴν βεβαιώσιν δηλ τῆς *ὑπάρξεως τῆς ψυχῆς* μας.

Ἀναμείνοντες τὸ πλεῖον ἐκ τοῦ μέλλοντος, πρέπει νὰ εὐχαριστήσωμεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου μεγάλην προοδὸν τὴν ἐκ τοῦ παρελθόντος κτηθεῖσαν, τὴν τόσῳ ἐπίμονον καὶ ἀβεβαίον τυγχάνουσαν πρὶν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ προνοιακοῦ πνευματισμοῦ οὗτινος οἱ πειραματισμοὶ ἤρξεντε περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἡμίσεως τοῦ αἰῶνος τούτου. Προηγουμένως εὐρισκόμεθα ἐν τῇ σκοτίᾳ μὴ ἔχοντες πρὸς ἑδηγίαν μίς ἢ ἀοριστοὺς τινὰς ὑποθετικὰς γνώμας καὶ βεβαιώσεις μᾶλλον τολμηρὰς παρὰ ἀκαθαρστοὺς

Βεβαιωθέντες περὶ τῆς ἀληθείας διὰ τοῦ πειραματισμοῦ θὰ πρῶξωμεν τοῦ λοιποῦ, ὡ. μοὶ φαίνεται, κάλλιον, ἐν σπουδαίως καταγινόμεθα εἰς τὴν γῶσιν τοῦ προορισμοῦ αὐτοῦ τοῦ στοιχείου, τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγῶ, ὡς μας τὸ ἐπιβάλλει καὶ ὁ διάσημος Πασκάλ, αὐτὸς ὁ ὑπεροχὸς κριτικὸς, λέγων: «Ἡ ἀθανασις τῆς ψυχῆς εἶνε πρῶγμα οὕτως εἰ ἰνδιαφέρον, ὥστε πρέπει τις ν' ἀπώλεσε πᾶν αἶ-

σθημα, ἰδιεργῶν νὰ κέη τὰ περι αὐτῆς. Αἱ σέψεις μας ἀπτασί, αἱ πράξεις μας ἄεργα, λεκτικῶς: ἰχθυοὶ, κληιδίαι, κινλό- γως τῆς ἐλπίδος: τῆς αἰώλου ὑποχρῆς ἢ μὴ ἰδύνατον νὰ προβάλεν εἰς διαδόημα τι ὄρθον, ἂν δὲν ἔχωμεν ὑπ ὄψει αὐτὸ το πάντων κυ- ριώτερον ἀντικείμενον».

MAPCHAŁ

Βεβαιούσι τφόντι οἱ πνευματισταὶ ὅτι μετὰ θάνατον ἐξακολου- θοῦμεν ζῶντες. Ἄλλὰ δ' αὖτις κηγῶ νὰ μὴ δυνθῶ νὰ χαριετισω οὐρά- νιον τινα ἀγγελον λέγοντά μοι ὅτι ἡ μετὰ θάνατον ζωὴ εἶνε ἀλη- θης καὶ νὰ προστεθῆ οὕτω πρὸς τὴν ἐπι τῆ βεβαιότητι: χαρὰν καὶ ἡ τῆς ψυχῆς ἡρεμία, ἡ ἐκ τοῦ προφανοῦς ἀπορρέουσα;

ΑΑΦ. ESQUIROS

Ἄλλὰ καὶ πρὶν τοῦ πνευματισμοῦ — δι' οὐ πᾶσα ἀμφιβολία ἐκ- λειπεί — ἐγὼ ἔσγον, ἀγαπητὰ συν. δελφε, τὴν βεβαιότητα ταύτην. Ἦτο ἤδη κατηγορία τις κεκρυμμένη ἐντός μου περὶ ἄλλης τινὸς ζωῆς Ὡς πρὸς τοὺς μέλλοντας προορισμοὺς μας προσεδραμον εἰς τὴν επιστήμην καὶ τὴν μαρτυρίαν αὐτῆς, ἡ δὲ ἐπιστήμη εἶπε πρὸς τὸν ἄνθρωπον: Θὰ ζήσης.

BAQUENAUST DE PUCHESSE

Κέγῳ, ἀνεξαρτήτω, τοῦ πνευματισμοῦ, ἐπίστευσα εἰς ἄλλην ζωὴν διὰ πολλῶν καταπεσιτικῶν συλλογισμῶν. εἶσι λ χ οἱ ἐξῆς:

1ον — Ὁ Θεὸς οὐδὲν ἄνευ σκοποῦ ἐδημιούργησε: τὰ ὄρυκτά, τὰ φυτά, τὰ ζῶα ἔχρουσι τον λόγον των Ὁ ὀφθαλμὸς ἐγενετο εἰς βλεπτή, το εὖς ἵνα ἀκούῃ. Ὁ νοσημων καὶ αὐ. ἐξούσιος ἄνθρωπος οὐκ ἔστι ἢ ἄλλος ὁ μὴ ἔχων τὸν λόγον τοῦ εἶναι, ὁ μὴ ἔχων τὸν προορισμον του Ἄν ἡ ὑπερξίς εἶχε τὰ ὄρυκ της μέχρι τοῦ ταφου, διατι τοτε αὐταὶ αἱ ἐλπί εἰς τῆς ἀθανασίας, ἃς ο Θεὸς ἐπέβλεπεν ἡ εἶν; Μονος ὁ ἄνθρωπος ἐκ τῶν ὄντων τοῦ κόσμου τούτου κεκληται: ἵνα γνωσθῆται, δοξοζῆ καὶ ἀγαπᾶ τον Θεόν. Καὶ ὁμως εἰς οὐδὲ μέρος τῆς γῆς εὐρ σκεῖ ὁ ἄνθρωπος τὴν ἐκφρασιν τῆς ἰδέας του, τὴν ἐσίαν τῆς ἀγάπης του, τὴν πλήρωσιν τῶν ἐλπίδων του: Σοφο. σκοποὶ διακρυπτομενοι παρὰ τῷ θανάτου, σκληραὶ ἀπογοητεύσεις, ψευδεῖς ἐλπίδες, εἰσθε λοιπὸν ἡ ζωὴ; ὁ σκοπὸς δὲν ὁ Θεὸς προεθετο διὰ τὸ

ἐλλεκτὸν πλάσμα του; Αὐτὴ ἡ βλασφημία εἶναι βεβαίως ἀβέβαιος

2ον — Ὁ ἄνθρωπος παρατηρεῖ τὸ πᾶν θῆλον περὶ αὐτοῦ Πῶς ἂν λοιπὸν αὐτοῦ τὸ αἶσθημα τῆς αθανασίας, τὸ τοσφ ἀντιθετὸν πρὸς τοὺς γυναικίους νόμους τῆς φύσεως;

Προερχεται ἐκ τοῦ συνειδότητος δι' οὗ ὁ Θεὸς μᾶ ἐπρόκλισε.

3ον — Ποιοὶ φυσικοὶ, ὀδυναιήθικοι: οὔτις φιλάσθενος, ὑπαφέρει ἀπὸ γενετῆς μέχρι τῆς τελευταίας του στιγμῆς ὁ ἄλλος ὑφίστησιν ἀναξιοπαθῶς δεινοπαθήματα: εἶναι σώφρων τίμιος καὶ ὁμῶς θυμ. Εἰς αὐτὰς τὰς καταστάσεις, τὰς ἀνίστους ἐπίστε καὶ ἀφορητοὺς μόνον ὁ θάνατος εἶναι ἡ ἀπάντησις; τὸ μηδὲν εἶναι ἡ τελευταία λέξις;

4ον Ἄν ἐν ὑπῆρχεν ἄλλη ζωὴ, πρὸς τί τότε τὰ προσόντα τοῦ Θεοῦ:

Ἡ σοφία του, ἂν ὁ νόμος δὲ ἐκείνητο κύρο; ἂν ἤτον ὠφέλιμος ἐπιγίγνεν ἢ ἐμπλήρωσις αὐτοῦ ἢ ἡ παραθεσις;

Ἡ δίκαιοσύνη του, ἂν ὁ ὑβρίζω αὐτὸν περιήρχετο εἰς καλλίτεραν θεσι παρα τιν ὑπηρετοῦντα καὶ ἀγκυῶντα αὐτόν;

Ἡ ἀγαθότης του, ἂν ἔμενεν ἀδιάφορος εἰς τὴν ἀναξιοπαθειαν τῶν τεκνῶν του, ἂν ἡ ἀξία παρήρχετο ἄνευ ἀμοιβῆς;

Ἡ ἀριότης ἢ ἐγκύς του, κλπ ἂν τὸ ἔγκλημα καὶ ἡ ἀριότης ἦσαν ἴσα ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν του;

Ὁ νόμος ὁ ἐν τῇ γῆ παραβιασθεῖς, δεόν νὰ ἔχη ἐν ἄλλῃ τινι ζωῇ τὴν δίκην.

V. TOURNIER

Τῶντι, βλέπομεν συχνάκις ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τὸν ληστὴν ὃχι μόνον διαφεύγοντα τὴν δικαίαν τιμωρίαν του, ἀλλὰ κτώμενον ἐτι καὶ περιουσίαν καὶ ὑπόληψιν, μετὰ θάνατον δὲ ἀξιούμενον τιμῶν, ἐνῶ συνεχέστερον ὁ τίμιος ἄνθρωπος παρατηρεῖ τὴν περιουσίαν του καὶ τὴν ὑπόληψιν ἐπιχειροῦσας, ἐκ τούτου ὁ ἐκτεθειμένος εἰς τὰς προσβολὰς τῶν ὁμοίων του, μετὰ οὗ ὁ θάνατος δῶση πέρασ εἰς αὐτὴν τὴν ἐν μεσῷ στερησεων καὶ ὀδυνῶν δελθοῦσαν.

Ἐκ τούτων δεόν νὰ ἐξαγάγωμεν τὴν ἀποδείξιν ἐξέρας μελλούσας ζωῆς, ἔθθα τελεσθήσεται ἡ ἐν σκόφουκτος δικαιοσύνη

J. MARCUS DE VEZE

Ἐτέρη ἀπόδειξις τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς, βασιζομένη ἐπὶ τῆς θείας δικαιοσύνης, εἶνε ὅτι ἡ ἐκμηδενισις αὐτῆς, θὰ κτεέστρεφε πῶσαν δικαίαν ἐπιανορθωσιν τοῦ κολοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τοῦ προξενηθέντος παρ' αὐτῆς τῆς ἀ-θροπνῆς προσωπικοτήτος· τοῦτο θὰ ἦτο ὑπερτάτη ἀδικία, διότι ὁ τε εὐπσιῶν, κατὰ τὴν ζωὴν του, καὶ ὁ κακουργῶν δὲν θὰ ἠδύναντο διὰ φυσικοῦ τινος νόμου νὰ οἰκῶσιν ὑπὸ τὸ αὐτὸ μέρος· Αὐτὸς δὲ ὁ ἠθικός νόμος ὅστις θὰ ἔχη τὴν δικην, ἀντίκειται εἰς τὴν ἐκμηδενισιν τῆς προσωπικοτήτος. Τοῦτο ἐνεχεῖ τὴν ἀληθειαν ἀξιώματος.

Το πᾶν ἐν τῇ φύσει κεκονόνισται ἐν τάξει καὶ συμμετρίᾳ· μόνον λοιπὸν το ἀνθρώπινον πλάσμα θὰ ἐτύγγανεν ἐξω αὐτῆς τῆς τάξεως καὶ θὰ ἤδυνετο κατ' ἐκλογὴν νὰ πράττη το ἀγχθον, νὰ πράττη τὸ κακόν, νὰ παραβαίη τὸν νόμον τῆς δικαιοσύνης, ἀνευ οὐδενὸς κύρους, οὐδ' οὐδ' ἐξουσίας τοῦ θειοῦ νόμου; Δὲ, θὰ ὑπῆρχε τότε ταξις· θὰ ὑπῆρχε τὸ χάος. Ἀλλὰ τοῦ συμπαντος ὄντος μηχανισμοῦ ἐντελῶς κανονισμένου, κατ' ὄλας τὰς ἐποψείς, τὸ ἀνθρώπινον πλάσμα δέον νὰ ἔχη τὴν δικην ἐν ἄλλῃ ζωῇ. Ἡ ψυχὴ δὲν ἐξαρανίζεται· εἶνε ἀθάνατος.

A. ΡΕΒΟΛΑ

Κύριοι, ἡ καλλιτέρα πρῶν τῶν ἀποδείξεων εἶνε ἡ πρὸ τοῦ πνευματισμοῦ προσαγομένη. Καὶ τοι ἐμοῦ ἀσήμου τυγχάνοντος, ἴσως ἐνδιαφέρει νὰ μαθη τις πῶς ἐξ ὕλιστου ἰγενόμην ὀπκδός τῆς ἀθανασίας (immortalist)

Το ζήτημα τῆς μετὰ θάνατον ἐκκολυθῆσεως τῆς ζωῆς μετ' ἀπεδείχθη διὰ το. ούτου τρόπου, ὥστε ἀφοῦ πρῶτον τὸ ἠρνήθη καὶ εἶτα τὸ περεδέχθη (ἐξοδωσας ὁμως αὐτὸ εἰς ἄλλην αἰτίαν, διάφορον τῆς τῶν πνευμάτων). ἐπι. τελους ἠναγάσθη νὰ ἐνδῶσω εἰς τὴν ἐέροειαν, ἀφοῦ οὐδεμὶς ἄλλη θεωρίη ἠδυνήθη νὰ λύη ἐν τῷ ἐκπεφλω μου το δυνατόν ἄλλῃ τινος αἰτίας ἢ τῆς παρεμβασίως τῶν τεθνεώτων.

Ἐμμένω ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου. Ἡττήθην παρὰ τοῦ πνευματισμοῦ, μετὰ τινα ὁμως ρωμκλέκν κατ' αὐτοῦ παλην Εἶχον κατ' αὐτοῦ τὰς προλήψεις, ἅς παρέχει εἰς πέντε ἐλευθερορονοῦντα ἢ

ἔποψις τῶν θρησκευτικῶν ἐπιμυθίων, ἅτινα βρῖθουσιν εἰς ὅλα τὰ θρησκευτικὰ βιβλία καὶ εἰς τινὰ μάλιστα πνευματιστικά. Ἰα λοιπὸν ἀποκρούσω θεματὰ τινὰ ὑπὸ τοῦ Ἑλλὰν καρδία ὑποστηρικθέντα, ἐφωδίσθη δὲ ὅλων τῶν θεωριῶν τῆς ἀντανάστασεως τῆς σκέψεως, τῆς ἐξόλου τῆς ψυχῆς ἐκ τῶν μεσαζόντων (dedoublement), καὶ τῶν ἀμοιβῶν ἐπηρειῶν, αἵτινες δυνατόν νὰ συμβαίνωσι μεταξὺ τῶν προσώπων, κατὰ τινὰ ἁρμονίαν συνδυασμῶν τινῶν, εἴτε διὰ τῆς βιολήσεως ἢ φαντασίας, εἴτε διὰ τῆς μιμνήσεως ἢ τῆς συνδρομῆς τοῦ ὑαισθήτου, κλπ. Ν. μίξω ὅτι εὐὲν παρελείπει εἰς ἐπιτυχῶ ἀποτελέσμα ἐκ διωμέτρου ἐνείητο πρὸς τὸ τῶν πνευματιστῶν ὁμολογῶ δὲ εἰλικρινῶς, ὅτι, ἔν τὸ πλεῖστον, τῶν ὧν παρετηρησὰ φαινομένων, δύνανται νὰ ἐξηγηθῶσι διὰ λόγων ἄλλων ἢ ἐκείνων τῶν πνευμάτων, ὑπάρχοισιν ὁμῶς εὐαριθμὰ ἄλλα εἰς ἃ ἡ πρέμεισις τοῦ ὑπερτυμβίου οὕτω πως ἦτο ἐκδηλωμένη, ὥστε ἔρησις αὐτῆς θὰ ὁμοιάζε πρὸς τὴν ἔρησις τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ ἡλίου.

Τὰ πράγματι πειστικὰ φαινόμενα εἶνε τῆ ἀληθείᾳ. σπ. α. α. Τοῦτο εἶνε εἰς τῶν σκοπέλων, ὅ, βέλλω ὑπ' ὄψει τῶν εἰλικρινῶν ἐρευνητῶν, τῶν ἐνδιαφερομένων εἰς τὴν ἀποκάμψιν μιᾶς μεγάλης ἀληθείας, καὶ καθ' ὅ, θὰ προσκρούσωσι κατὰ τὰ πρῶτα θυμὰματα τῶν ἱερῶν (μερῶν) τῶν πνευματιστῶν.

ΑΛΦ. ΒΕΡΩΝ

Τὸ κατ' ἐμέ, πιστεύω εἰς τὴν μετὰ θάνατον συνέχειαν τῆς ζωῆς τοῦ πνευματικοῦ ὄντος, διότι ἐγὼ συγκρινῶ μετ' αὐτοῦ.

Ὅσον δ' ἀφραξ εἰς τὴν ἀθανάσιαν του οὐκ οἶδω τοῦτο

E. DE REYLE

Τὸ πλεῖστον τῶν ἀνθρώπων τῶν εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς γῆς διεσπαρμένων παραδέχονται τὴν μετὰ θάνατον ἐξκοιούθησιν τῆς ψυχῆς. ὁ δὲ πνευματισμὸς μόνον τὴν πειραματικὴν ἀπόδειξιν προσήνεγκε.

Αἱ Ἰ. διαί ἐζησαί ἐπ' αὐτῆ τῆ δοξασιᾳ ἡ Καλδαία τὴν μετεβίβασις εἰς τὴν Ἀσσυρίαν· ἐν Ἑλλάδι ὁ Πυθαγόρας ἐδ. δ. ἔξε τὰς ἐν ἀνυψώσει ἀμοιβὰς βίων ἡ Αἴγυπτος ἐγνω τὴν βηθμιαίαν ἀνάστασιν τοῦ πνεύματος ἡ Γαλατία παρήγγειλον εἰς τοὺς ἐπιθανάτους

νά κομίζωσι τὰς προσήσεις τῶν ζώντων εἰς τοὺς κατοικοῦντας ἤδη τοὺς κίω έρους πλκλήτας· ἐν Ἰουδαίᾳ ὁ Ἰ. Χριστὸς ὁμιλεῖ περὶ μονῶν πολλῶν ἐν τῇ θεῖᾳ οἰκίᾳ καὶ κηρυττει ὅτι οὐδεὶς δύναται σωθῆναι ἄν δὲν ἀναγεννηθῆ ἐν πνεύματι καὶ σαρκί· ὁ Ballanche Pezzani, Λερού, Ρε.άν, Ρεϋ ὦ καὶ τόσοι ἄλλοι ἀναλαμβάνουσι τὸν ἀπολεσθέντα λόγον καὶ διδάσκουσι τὴν αἰώλιον ζωὴν ὁ Φλαμμαριῶν προκηρύττει τὴν πληθὺν τῶν κοσμων καὶ τὴν τῶν ὑπάρξεων τῆς ψυχῆς ὁ Marchal ἀνακλύσει τὴν πίστιν του εἰς τὸ προοδευτικὸν κηρυκτήριον καὶ ἀντικαθίστησι τὸ γράσασιν δόγμα τῆς κολάσεως διὰ τῆς εἰς ἄπκντας ἐπιφυλαττομένης μακαριότητος. Τελος ἀναφαίνεται ἡ νέα διδασκαλία ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς μετενσαρκώσεως: νέος στρατὸς μαμυημένος ὑπὸ τοῦ Ἄλλαν Καρδέκ ὑπερασπίζεται διὰ τῆς γραφίδος τὸν ὑψηλὸν προορισμὸν τῆς ψυχῆς. Τοῦ λοιποῦ, τὸ φῶς ἀκτινοβολεῖ δι' ὅλους τοὺς ὀφθαλμοὺς

Ἔ! Ὅποτεν ὅλοι μαθῶσι τὸν ἁρμονικὸν νόμον τῶν προοδευτικῶν ἀναγεννήσεων καὶ τῆς κοινῆς προόδου, ἡ ἀνθρωπότης θὰ αἰσθληθῆ τὴν καρδίαν της πάλλουςαν ἐν ὁμοφωνίᾳ πρὸς τὴν τοῦ Θεοῦ, ὑπεράνω δὲ τοῦ ἀναγεννηθέντος κόσμου θ' ἀναπατεσθῆ ἡ ἄπειρος ἴρις τῆς παγκοσμίου Δημοκρατίας;

Dr L. CHARROPPIN

Ὁ Ἄμιελ ἔλεγε πάλαι ποτὲ. Ἐκντος! σιγή! τρομερὸν μυστήριον διὰ τὸ ὄν, το θηρεῦον τὴν ἀθανάσιαν, τὴν εὐτυχεῖν τὴν τελεοποιήσιν! Ποῦ θὰ εἶμι αὔριον, μετ' οὐ πολὺ, ὅταν δὲν θ' ἀναπνευ πλεον; Ποῦ ἐκείνοι οὐ; ἠγάπησα; Ποῦ πορε ὁμιθε; Τί εἶμεθε; Δίωμι προβλήμεθα, πατρηθῆναι ἀγεγερίμετε! Ἡ πίστις δὲ τὸ μόνον ἄστρον ἐ τὸς αὐτῶν τῶν σκοτιῶν τῆς ἀβιβιότητος! »

Ταῦτα ἔλεγε τότε ὁ Ἄμιελ, διότι τὸ ἀρχαῖον θρησκευτικὸν δόγμα καὶ ἡ φιλοσοφικὴ θεωρία ἀδυνατοῦσι νὰ ἄρωσι τὸ κάλυμμα τούτων καὶ νὰ μᾶς ἐξηγήσωσι τὸν λόγον τῆς ζωῆς.

Ἄλλ' ὅποια ἀνακούφισις, ὅποια ἰσχὺς, καθ' ἣν ἂν ἡμέραν ἰ πνευματισμὸς ἐποθῆ ἀσπαστὸς παρ' ἄπκσιν! Ὅτω μᾶλλον προχωροῦμεν, τόσῳ μᾶλλον λίσθανόμεθα τὴν βερύτητα, τὴν σπουδαίότητα αὐτοῦ. Τοῦτο δέ, διότι ὁ πνευματισμὸς κέκληται νὰ διασωπῆται

ἄπαντα καὶ ἐξηγήσῃ τὸν λόγον τοῦ εἶναι, διότι, λέγει ὁ C. Chaigneau: «βλέπω καλὰ παντοῦ στοιχεῖα καταστροφῆς, ἀλλ' οὐδὲν βλέπω στερεὸν πρὸς ἀνοικοδομησιν, οὐδὲν διαρκές πρὸς σύστασιν τῆς ἀλληλεγγύης».

Ὁ πνευματικισμὸς συνίστησι τὴν ἰσχὺν μας, τὴν παρηγορίαν μας, τὴν ὑποστήριξιν εἰς τὴν καθ' ἡμέραν πάλην· ἄλλως ἡ ἐργασία δὲν θὰ εἶχε διέγερσιν τινα, ἢ δὲ πρόδροσ θὰ ἦτο δειρὸν. Οἱ στερεούμενοι αὐτοῦ τοῦ φωτὸς ὀδεύουσιν εἰς τὴν τυχὴν καὶ δὲν δύναται ν' ἀποφύγωσι τῆς παρεκκλῆς τῆς ἡλικίης ἐπελθούσης, τῆς ἀδυναμίας, αἰτινες τυγχάνουσι βιαία συνέπεια ζωῆς ἀσκόπου καὶ ἀνευ ἰδῶν.

E. ASBEY

... Τρόποντι, ἢ εἰς τὴν ἐπαναβίωσιν τοῦ ὄντος πίστις ἀρκεῖ, μοὶ φαίνεται, νὰ διανοῶξῃ τὸν ἰθανικὸν ὀρίζοντα τῶν μελλουσῶν ἀληθειῶν. Ἀδιάφορον ἂν ἡ ψυχὴ ἦ ὑλιῆ ἢ ὄχι τὸ βεβαίον εἶνε ὅτι ἐκδηλοῦται αὐτῇ διὰ σωματικῶν ὀργανικῶν, τοῦ περιπνεύματος καὶ ὅτι, καίτοι ἀποστερηθεῖσθαι τοῦ σωματικῶν περικαλύμματος δύναται νὰ ἐμπροσθῆ ἐντυπώσεις εἰς τὰς αἰσθήσεις μας.

Πειπεισμένοι στερεῶς περὶ τῆς ἀναβιώσεως τοῦ ὄντος καὶ τῆς ἀθανασίας του, δὲν ἐπιθυμοῦμεν ἄλλο τι ἢ νὰ μεταδώσωμεν καὶ εἰς ἄλλους τὴν παρήγορον ἐλπίδα μας. Θελόντες δὲ νὰ διαχύσωμεν ὅσον τὸ δυνατόν αὐτὴν τὴν κτηθεῖσαν παρ' ἡμῶν ἀληθειαν πειρώμεθα ἐκαστοτε νὰ τὴν ἀποστερήσωμεν τῶν τελευταίων μὲντικῶν περικαλυμμάτων, ἅτινα τὴν σκοτιζοῖσιν εἰσετι, ἵνα ἕκαστος ἐξαγάγῃ τοιαύτας ἢ τοιαύτας συνέπειας παρελθούσας τε καὶ μελλούσας, καὶ πρὸς τὸ λογικὸν καὶ τὸ αἰσθητικὸν συναρθεύσας.

De E.

Εἰς τρόπον ὥστε τὸ ζήτημα τῆς συνεχείας τῆς ζωῆς ἢ τῆς πίστεως εἰς ὑπερτέμυθιον ζῶν δὲν βασίζεται τώρα πλέον ἐπὶ λόγων ἡθικῶν ἢ θρησκευτικῶν νόμων, ἀλλ' ἐπὶ συνόλου (σημαντικοὶ ἤδη καταστάσαντες) *πραγματικῶν γεγονότων*. Τὸ ζήτημα δὲ τοῦτο ἐξηγεῖ πληθὺν πραγμάτων, χωρὶς ν' ἀντίκειται εἰς οὐδὲνα ὄντων νόμων τῆς φύσεως. Οὐδεὶς τῶν ἐρευνητῶν, τῶν σπουδαίως μελετησάντων τὰ ὑπνωτιστικὰ καὶ πνευματικιστικὰ φαινόμενα, εἰ δ' ἐξ ἐκείνων οἵτινες

διαφόρως ἐξηγοῦσιν οὐτά, οὐδε ε, λέγω, ἀνοείται τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐξηγήσεως, ὅτι οἱ πνευματισταὶ προβάλλουσι, χαρακτῆρα, ἐν ὀφείλουσι τοῖς λοιποῦ ἔκοντες ἄκοντες νὰ λαμβάνωσιν ὡς ὄψει οἱ σοφοί, οἱ σποδάζοντες αὐτοὺς τοὺς νέους κλάδους τῆς φυσιολογίας.

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ

Ἴδου, Κύριοι, ἴδου ἐν πρᾶγμα, μία ἀπλῆ παρατήρησις, σχέσιν ἔχουσα ἄμεσον πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἰδίας μας ἐπαναθίωσεως.

Ἡ χρυσαλλίς εἶνε ἡ κάμψη μεταμεμορρωμένη· τόσῳ εἶνε καλὰ ἡ κάμψη, ὥστε ἕκαστον μέρος τοῦ ἔρποντος ὄντος ἐπανευρίσκεται ἐν τῇ ἀναλύσει εἰς τὸ περρωτὸν ζῶον· τόσῳ δὲ τελεία ἐγένετο ἡ μεταμόρφωσις ὥστε νομίζει τις ὅτι βλέπει νέον πλάσμα.

Οὕτω καὶ εἰς τὴν μετὰ θάνατον ὑπαρξίν μας· δὲ θά ὤμεν μὲν καθαρὰ πνεύματα (λίοτι τοῦτο εἶνε λέξις ἄνευ σημασίας διὰ τε τὸ λογικὸν καὶ τὴν φαντασίαν — τί εἶνε ἡ ζωὴ ἄνευ τῶν ὀργάνων τῆς ζωῆς;), ἀλλὰ θὰ ἔχωμεν πιθανῶς ἕτερον σῶμα ἀκτινοβολοῦν, θεῖον, καί, ἵνα εἶπω οὕτω, πνευματικόν, ὅπερ ἔσται ἡ μεταμόρφωσις τοῦ ἐπιγείου μας σώματος.

E. AEBEY

Τὸ μόνον πρᾶγμα ὅπερ διὰ τοῦ πνευματισμοῦ καλῶς ἀποδεικνύεται καὶ ὅπερ ἀπο ελεῖ μέρος τοῦ ἐπιστημονικοῦ κράτους αὐτοῦ, τὸ μόνον οὐτινος δύναται νὰ ἐπιβάλῃ τὴν βεβαιώσιν, εἶνε ἡ συνέχεια τῆς ὑπαρξέως τοῦ ὄντος Ὑπάρχομεν καὶ μετὰ θάνατον· μᾶς τὸ ἀποδεικνύουσι τὰ πᾶσιματα. Πῶς εἴμεθα μετὰ θάνατον; οἱ προαπελθόντες εἰς τὸ πέραν τοῦ τάφου μᾶς βεβαιοῦσιν ὅτι ἔχουσι σῶμα ὀρισμένον, προσδιορισμένον· τοῦτο μᾶς διδάσκει καὶ ὁ Ἄγγλῶν Κερδὲν κατὰ τὰς πνευματιστικὰς διακοινώσεις ἃς ἔχει συλλέξει.

Ἴδου βεβαιώσεις κατηγορηματικαὶ ἀποδεικνύουσαι μὲν τὴν ἀντικειμενικὴν ἐπαναθίωσιν τοῦ ὄντος, μὴ ὑπεμφαίνουσαι ὅμως καὶ τὴν ἰδεάν τοῦ πνευματικοῦ τῆς ψυχῆς. Θὰ ἔχη ἄρα γε ἐν τῷ μέλλοντι ἀσώματον ἀτομικότητα; Οὐδὲν μέχρι σήμερον ἐπιβεβαιοῖ τοῦτο· δοθέντος δὲ ὅτι ἐξκολουθεῖ το ὄν, ἔχον τὴν αὐτὴν μορφήν, φυσικώτερον θὰ ἴτω ἴσως νὰ κλίνωμεν ὑπὲρ τῆς ὕλιστικῆς θεωρίας τῆς ψυχῆς τῆς δοξολογίας ὅτι ἡ ψυχὴ εἶνε δύναμις, προῖον τοῦ ὄντος καὶ ὄχι αἰτιολογικὴ αὐτοῦ ἀρχή.

Γ. ΔΕΛΑΝΝ

Ἄλλ' ἀγαπητέ συνάδελφε, ἂν τὸ ὄν, ὅπερ μετὰ θάνατον ἀνά-
 ζῆ, εἶνε ἐσχηματισμένον ἐξ ὕλης, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν (ὡς φε-
 λπτή καὶ ἡ) αὐτὴν τὴν ὕλην ὑποκειμένην εἰς νόμους δευθύνοντας τὰ
 ζῶντα ὄντα· ἐπειδὴ δὲ τὰ ὑλικά μόρια ἀνανεοῦνται ἀπαύστως,
 ἐρωτῶμεν, εἰς ποῖον μέρος αὐτοῦ τοῦ κλητοῦ συνόλου ἐδρεύει τὸ συ-
 νεῖδος καὶ ἡ μνήμη; Ἐκαστον μόριον ἐξαφανιζόμενον ἔπρεπε νὰ
 συναποκομιζῆ καὶ ἐν μέρος, τῶν παρελθουσῶν γνώσεων, εἰς τοιοῦτον
 τρόπον, ὥστε τὸ περιπνευματικὸν ὄν νὰ ἦ ἀνίκανον νὰ μάθῃ τι, ν
 ἀναμνησθῆ τινος. Ἴδου ποῦ θὰ ἀγάγωσιν αἱ βεβαιώσεις τοῦ πνεύ-
 ματος Ἄλφα καὶ ὁμῶν τοῦ ἰδίου Κ. Λεβέϋ.

ΜΑΡΙΟΣ GEORGES

Ἡ ἀδυναμία τοῦ ἐννοῆσαι ἀρχὴν τινα τοῦ σύμπαντος, δηλ. τῆς
 δημιουργίας, μᾶς βεβαίως κέλλιον τὴν ἀθανασίαν τοῦ ὄντος ἡμῶν
 ἢ ἡ πίστις εἰς ἀόρατον δύναμιν, διακρατοῦσαν εἰς τὴν χεῖρά της
 καὶ δυναμένην κατὰ βούλησιν νὰ διατάμῃ τὸ μυστηριώδες νῆμα
 τῆς ὑπάρξεώς μας.

ΣΠΙΡΙΤΟΦΙΛΟΣ

Ἄλλὰ διατί νὰ ἐπικνερχώμεθα εἰς ζητήματα συζητηθέντα ἤδη;
 Ἐ! καὶ τί μᾶς υἱεῖ, ἂν ἡ ἀρχικὴ αἰτία καὶ ἡ ψυχὴ μας ὦσιν ἡ
 ὄχι τοιαύτης ἢ τοιαύτης συστάσεως ἢ οὐσίας, ὑλικῆς ἢ πνευματι-
 κῆς (μέχρι νεωτέρας πληροφορίας); Ἡ ἐνεστῶσα ζωὴ ὡς καὶ ἡ μέλ-
 λουσα, μυστηριώδεις ἀμφοτέραι δι' ἡμᾶς ἐν τῇ οὐσίᾳ των, οὐδὲν
 ἤττεν τυγχάνουσι πρᾶγμα βεβαίον, καὶ τοῦτο εἶνε τὸ μονον ἐνδια-
 φέρον. Ἀρῶμεν λοιπὸν κατὰ μέρος τὰ δυσεπίλυτα ζητήματα καὶ
 ἀσχοληθῶμεν εἰς ἐκεῖνο ὅπερ προὔκλεσε τὴν σημερινὴν συνεδρίαν
 μας, τὴν μετὰ θάνατον δηλ. συνεχείαν τῆς ζωῆς καὶ το μέλλον τῆς
 ψυχῆς μας. ὡς πρὸ ὀλίγου συνδιελεγόμεθα.

Ἐλέγομεν λοιπὸν ὅτι παραδ-χόμεθα ὡς ἀρχιποδεδειγμένην καὶ
 βεβαίαν τὴν πραγματικότητά ἐτέρας ζωῆς ἀναμνηστικῆς ἡμᾶς, πρέπει
 δὲ ἡ προχρηματικότης αὕτη ν' ἀποδειχθῆ καὶ διασαφηνισθῆ καλῶς ἵνα
 ἀναφανῆται τοιαύτη καὶ εἰς τὰ ὄμματα τῶν ὑλιστῶν διὰ νὰ μὴ τὴν
 διαφιλονικῶσι, ἀλλ' ἵνα τὴν ἀνακηρύξωσι καὶ οὗτοι. Πειρῶνται μὲν

να ἐξηγήσωσι τὸ πρᾶγμα κατὰ τὸν τρόπον τους, ἀλλ' ἀδιάφορον.
Ἄρκει ἡμῖν νὰ ἐνεργήσωμεν σύμφωνα τῇ ρωστικῇ ταύτῃ δοξασίᾳ
καταστάσῃ ἤδη ἀληθεῖα προφανεῖς.

HUMPHRY DAVY

Ἡ ἀνθρωπίνη ὑπαρξίς δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁ τύπος ἀπίερος
καὶ ἀθανάτου ζωῆς· ἡ διαδοχικὴ αὐτῆς σύστασις, ἐξ ὕπνου καὶ
ἐγρηγόρσεων δύναται νὰ μας προσφέρῃ εἰκόνα τινὰ τῆς διαδοχῆς
τῶν γεννήσεων καὶ τῶν θανάτων ἐξ ὧν ἡ αἰώνιος ζωὴ συνίσταται.

M. ΔΕΛΑ ΛΟΥΖΕΡΝ

Ἄν τὸ αἰσθημα τῆς ἀθανασίας μας δὲν προέρχεται ἐκ Θεοῦ,
εἶνε τότε ἀποτέλεσμα ἄνευ αἰτίας· ἂν δ' ἐκ Θεοῦ προέρχεται, δὲν
εἶνε δυνατόν νὰ μας ἀπατήσῃ.

B. ΤΣΥΠΝΙΕ

Ἄξιον παρατηρήσεως ὅτι ὅλοι σχεδὸν οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ ἐπίστευ-
σαν εἰς τὴν ἀναβίωσιν τῆς ψυχῆς, εἰς τὴν μετενσάρκωσιν αὐτῆς
καὶ τὴν προϋπαρξίν. Οἱ πνευματολόγοι σοφοὶ θεωροῦν τὴν ἀναγέν-
νησιν ὡς συνέπειαν τῆς ἀθανασίας καὶ ὅτι αἱ δύο αὐταὶ ἀλήθειαι
εἶναι ἀλληλένδετοι, μὴ δυναμένου τινὸς ν' ἐρνηθῇ τὴν μίαν ἄνευ τῆς
ἐτέρας.

Τόσῳ πολὺ ἐρριζωμένη ἦτο ἡ πίστις αὕτη παρὰ τοῖς προγόνοις
ἡμῶν, ὥστε ἐδάνειζον χρήματα ἀτοδοτέα εἰς τὸν ἄλλον κόσμον ἐνθὺς
ἦσαν βέβαιοι ὅτι θὰ συναντῶντο καὶ θ' ἐνεγνωρίζοντο.

(Ἔπε αἱ συνέχεια.)

ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ

Προσέμοιον τοῖς μύθοις τῆς Χαλιμαῖς

Ἄνεγνων καὶ ἐπανεγνων ἐν ἐκτάσει χαρᾶς κατὰ τὴν νεότητά μου, τὴν Χαλιμαῖ ἀνεγνων καὶ ἐπανεγνων μετ' Ἰσπε ἡδυπαθείας τὰς «*Χιλιὰς καὶ μίαν Ἡμέραν*» ἑπρελλαινόμεν ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει ταύτῃ, ἣτις μὲ μετέφερεν εἰς κόσμον ἐντελῶς θαυμάσιον καὶ φανταστικόν· ἐθεώρουν αὐτὰ τὰ θελκτικὰ διηγήματα ὡς προϊόν τῆς πλουσίας ἀραβικῆς καὶ περσικῆς φαντασίας· τὰ ἐθεώρουν ἀπίθανα. Ἄλλ' ἡλλαξ ἡ γνώμην, ἀρ' ἦς τὰ ἑτῆ ἐλεύκαναν τὴν κόμην μου. Ὁ ἀρχαῖος πανεπιστημιακὸς σκεπτικισμὸς μου ἐξασθενεῖται ἡμέρα τῇ ἡμέρα· ἤρχισα σχεδὸν νὰ πιστεῦω εἰς τὴν ἀγαθὴν χηνομητέρα ἐπανακινώσκει τὸ *Δίγμα* τοῦ *Ἄρου* καὶ τὸν *Μικρὸν Πουσέ* κλίνω ἐκὼν ἄκων νὰ πιστεύσω ὅτι ταῦτα συνέβησαν· ἀκούων κροτοῦντας ἐπὶ τοῦ θαπέδου βραβεῖς βηματισμοὺς, καταλαμβάνομαι ὑπὸ φρίκης, φανταζόμενος ὅτι θὰ εἶνε ὁ δράκος μὲ τὰ τρομερὰ καὶ παμμέγιστα ὑποδήματά του καὶ ἔρχεται, ἐν ἀποτυχίᾳ ἄλλου, νὰ μὲ συλλάβῃ, νὰ μὲ περάσῃ εἰς τὸν ὄβελόν, καίτοι γέροντα καὶ σκληρόσπιρον ὡς ἐκπλήντσα. Ὅλα τώρα τὰ πιστεύω ὡς πιθανά. Τῇ ἀληθείᾳ, τὸ *Δίγμα* τοῦ *Ἄρου*, ὁ *Ρικέ* μὲ τὸν *Θεσανον*, ὁ *Μικρὸς Πουσέ*, ὁ *Μικρὸς Κοκκίνο-κούφης*· μὲ φαίνονται ὡραῖαι ἱστορίαι πρὸς ὅ,τι ἀναγινώσκω ἐν ταῖς ἐφημερίσι· καὶ ταῖς Ἐπιθεωρήσει· Ἄνεγνων ἐσχάτως τὸν ἀρθμ. τοῦ Μαρτ. τῆς Lux, συλλογῆς τῆς διεθνέως Ἀκκαδημίας· τῶν ψυχολογικῶν καὶ μαγνητικῶν σπουδῶν. Αὐτὴ ἡ συλλογὴ ἢ μᾶλλον αὐτὴ ἡ Ἐπιθεωρήσις συντάσσεται ἰταλιστὶ καὶ ἐκδίδεται ἐν Ῥώμῃ· Ἄνεγνων λοιπὸν ἐν αὐτῇ τῇ ἐγκρίτῃ καὶ λίαν ἐνδιαφερούση Ἐπιθεωρήσει τὰ ἐξῆς:

«Πρόκειται περὶ νεανίου 18ετοῦς τοῦ Κ. Χ... ζῶντος ἐν Ὀτράντη κατὰ τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ τοῦ αἰῶνος καὶ τὴν ἐποχὴν τῆς κατακτήσεως τῆς Νεαπόλεως. Ὁ Κ. Χ... ἦτο σκεπτικὸς, λίαν σκεπτικὸς· δὲν ἐπίστευεν εἰς μαγείαν οὐδ' εἰς μετοφυσικὴν καὶ, ἂν τυχὸν ἢ συνδιάλεξις περιήρχετο εἰς αὐτὰ τὰ ζητήματα κατεξάνιστατο κατὰ τῶν τοιοῦτων διηγήσεων. Ἐῖχε σχετισθῆ πρὸς πολλοὺς ἀξιω-

ματικούς, και, μεταξὺ ἄλλων, μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ στρατηγοῦ Ο... , ὅστις (υἱὸς) ἐπίστευεν εἰς τὰς ἀποκρύτους δυνάμεις καὶ ὅστις, ἵνα τὸν πείσῃ, τῷ ἐπρότεινε νὰ παραστῇ εἰς διαφόρους πειραματισμούς. Ὁ Κ Χ . παρεδέχθη καὶ ἀπεφασίσθη νὰ συνδεδειπνήσῃ, μετὰ ἕξ ἐτέρων ἀξιωματικῶν γάλλων, τὴν προσεχῆ νύκτα εἰς ἓν τῶν ὑπογείων τοῦ εὐρυγώρου ἀνακτόρου του. Τὰ φαγητὰ παρεσκευάσθησαν, ἡ τράπεζα παρετέθη, οἱ ὑπηρεταὶ ἀπεπέμφθησαν καὶ ἐν μέσαις νύκταις τοῦ Μαρτίου ὅλαί αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα ἐκλείσθησαν, εἰς τρόπον ὥστε εὐρέθησαν ἐν τῇ σκοτίᾳ. Ἐλάθειν ἕκαστος τὴν θέσιν του εἰς τὴν τραπέζαν. Ὁ υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ Ο... ἠρώτησε τότε τὸν Κ Χ . ἂν ἤθελε νὰ ὑπηρετηθῇ ὑπὸ λευκοῦ ἢ μαύρου ὑπηρετίου; ὁ Κ Χ . . νομίσει ὅτι θὰ ἔφραεν εἰς ἀμηχανίαν τὸν κ... ἐζήτησε νὰ ὑπηρετηθῇ, χωρὶς ν' ἀνοιχθῇ κχιμία θύρα, παρ' ἐνὸς μαύρου. Μετὰ τινὰς τελετουργίας καὶ ἐπικλησεις τοῦ κ. Ο... ἐπεφάνησαν τέσσαρες μικροὶ μαυρισκοὶ, εἴτινες ἐντελῶς ἄφωνα ἄλλὰ χλευαστικῶς υπομειδιῶντες, περιήρχοντο τὴν τράπεζαν καὶ προσέφερον τὰ ἔδεσματα εἰς τοὺς προσκεκλημένους. Ἐξηρανίζοντο εἴτα δ' ἂ τῶν κεκλεισμένων θυρῶν, οὐδ' ἐλχονος ἐτκφίνοντες, ἵνα ἐπαναφανῶσι μετὰ τινὰ λειπτὰ προσκομιζόντες ἕτερα ἔδεσματα.

«Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς μεταστροφῆς τοῦ κ. Χ... οὗτινος ὁ σκεπτικισμὸς ἤρξατο ἤδη ὑποσλαπτόμενος, ὁ κ. Ο... τῷ εἶπε· ὅτι ἂν ἐπιθῶμεν τίποτε, θὰ τὸ εἶχε πάραυτα, ὁ κ. Χ... ἐζήτησεν ἓν «ερμπέτι» ὁ κ. Ο... ἐκτύπησε τρεῖς τὰς χεῖρας καὶ, αἶφνης, ὡς νὰ ἐξέρχοντο κάτωθεν τῆς γῆς, τέσσαρες μικροὶ μαυρισκοὶ ἐφάνησαν εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς τραπέζης φέροντες δίσκους μετὰ σερμπετίων ἐλεκτῶν. Μετὰ ταῦτα ὅλα τὰ φῶτα τοῦ ὑπογείου ἤναιψεν αὐτομάτως. Ἡ δοκιμασία εἰς τὴν ὑπεβλήθη ὁ κ. Χ... τῷ ἐπροξένησεν ἑκτακτον συγχίνησιν καὶ διέκειτο σχεδὸν νοσῶν ἐν δικστηματι πολλῶν ἡμερῶν. Ἐνωεῖται ὅτι τὸν τεῦθεν ἐπαυσάτο διατελῶν σκεπτικὸς ὡς πρὸς τὴν Μαγείαν καὶ τὰς ἀποκρύτους ἐπιστήμας».

Ὁ γράφων τὰ ἀνωτέρω λέγει ὅτι τὰ ἤκουσε παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου Χ... «Δὲν ἦν δυνατόν νὰ εἶχε τὴν πρόβεισιν νὰ μ' ἐξπατήσῃ· ὁ σκοπὸς του ἀπέβλεπε νὰ διηγηθῇ ἱστορίαν ἀληθῆ, καίτοι ἐντελῶς

ἐκρυθμον. Ἡ τιμιότης, ἡ ἐμβριθεία, ἡ εὐλικρίνεια τοῦ προσώπου ἐγγυῶνται περὶ τῆς ἀληθείας»

Ἐγὼ προσθέτω εἰς ταῦτα, ὅτι τὸ ἐν λόγῳ διήγημα εἶνε βεβηρωμένον φαίνεται δὲ τῆς στάθμης τοῦ Δράματος τοῦ Ὁμοῦ, τοῦ Ρικὸς μὲ τὴν φρόντα καὶ τῆς Χελιδνίας. Το νομίζω προσέτι ἀπιθανὸν νὰ μεταπεισῆ σκεπτικὸν τινα ὀλίγον δυστράχηλον, ἐπιτὸς ἂν ὁ σκεπτικὸς οὗτος παραστῆ ὁ ἴδιος εἰς τοιοῦτον φαινόμενον· ἀλλὰ καὶ τότε πάλιν δυνατὸν νὰ ὑποπεισῆται τις συνέργειάν τινα Ἐν τούτοις τὸ παρέχον εἰς αὐτὸ τὸ διήγημα χροιάν τινα ἀληθείας, εἶνε ἡ ὑπόθεσις τῆς ὑποβολῆς. Δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ὁ κ. Ο. ἦτο μεμυημένος εἰς τὰ μυστήρια τοῦ ὑπνωτισμοῦ, ὅστις κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἀπεκαλεῖτο μαγεία, καὶ ὅτι ὁ κ. Χ. ὑπέστη δι' αὐτοῦ τὴν ἐπήρειαν, τὴν λεγομένην σήμερον ὑποβολὴν ἐν καταστάσει ἱερηγόρσεως Συνέβη πολλάκις, ἐνῶ διενήργουν χειρισμούς τινας ὑπὸ τὴν πιαγὸνα ὑποκειμένου τινὸς καὶ τὸν ἤγγιζον ἐγκαρσίως διὰ λιχανοῦ εἰς τὸ μέρος ὅπου ἀρχίζει ὁ λακίμος, νὰ τὸν κάμω νὰ σίσθηθῆ τὴν λεπτὴν γαστρίαν ἐψημένου ὀρνιθίου, κρέμας ἐκ σοκολάτας, καὶ μέγιστα νὰ τὸν μεθύω ἐντελῶς, ὑποβάλλων αὐτῷ τὴν ἰδέαν, ὅτι πίνει μεθυστικὰ ποτὰ Πιθανὸν ὁ κ. Ο. νὰ μὴν ἀνέδραμεν εἰς τοὺς χειρισμούς ἢ τὴν χειρῶν ἴσως νὰ ἠρκέσθη εἰς ἐν εἶδος πνευματικῆς ὑπερβολῆς Πρὸς ἐξήγησιν αὐτῆς τῆς περιόρου ἱστορίας δεόν νὰ προσδράμωμεν εἰς ὑποθέσεις Ἄλλως τε δὲν εἶνε νέα, διότι ὅ,τι οἱ νεώτεροι ἐκλαμβάνουσι διὰ νέον, ἦτο γνωστὸν, ἀρχιγνωστὸν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις

Κατὰ τὸν III αἰῶνα ὁ Κέλτος, ἵνα μειώσῃ τὴν σπουδαιότητα τῶν θευμάτων τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔλεγεν, ὅτι τὰ θεύματά του δὲν εἶχον πλεονάζουσα σπουδαιότητα ἐκείνων, ἅτινα διενεργοῦσιν οἱ μάγιοι, οἱ παρὰ τῶν Αἰγυπτίων διδασκλήντες· «Ἐν μέσσις ἀγορῆς, ὀλίγων ὀδοῶν, ἀποδιδόμενων τὰ σεμνὰ μνημόετα, καὶ δριμόνας ἐπὶ ἀνθρώπων ἐξελευσόντων, καὶ νόσους ἀποφυτόντων, καὶ ψυχὰς ἠρώων ἀνακαλοῦντων, δειπνῆ τε πολυτελεῆ καὶ τραπέζας καὶ περματα καὶ ὄψια τὰ οὐκ ὄντα δοκούντων».

Μολονότι ἡ ἱστορία αὕτη ἐνέχει πολὺ μὲν τὸ θευμαστὸν, ὀλίγον δὲ τὸ πιθανόν, οὐχ ἥττον οὐδὲν ἀντίκειται εἰς τὸ νὰ ᾖ ἀληθινή διότι πολλάκις τὸ ἐληθὲς φαίνεται ἥττον πιθανόν ἢ τὸ βεβη-

δός, ὅπερ. ἵνα περάσῃ ὡς ἀληθής, ἀννιζέται τὸ σχῆμα καὶ τὰ χρώματά του. Πρέπει νὰ σημειώσωμεν ὡσαύτως, ὅτι ἐκεῖνο, ὅπερ ἐριθίζει τὴν ἀπιστίαν ἡμῶν τῶν ἄλλων κειτέρων, οἵτινες εἴμεθα ἐμβεβαπτισμένοι ἐν τῷ σκεπτικισμῷ καὶ τῷ ὕλισμῷ, ἐφαίνετο ἀπλούστατον καὶ γυδικιότατον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καθότι οἱ ἀρχαῖοι ἐτύγχανον πολλῷ μᾶλλον ἢ ἡμεῖς μεμυημένοι ἐν τοῖς μυστηρίοις τῆς φύσεως καὶ ταῖς ψυχολογικαῖς ἐπιστήμαις.

Τῆ 21 Ἀπριλίου 1891.

Horace PELLETIER

Conseiller d'arrondissement, officier d'Academie

ΠΥΘΩΝΙΣΑ ΚΛΑΠΕΙΣΑ

Ἡ Ἄνδ, ἡ δίσκομος πυθωνισσα, ἤτις ἀπρολεγει ἀλυθάρτως τὸ τε παιεῖσθαι καὶ μελλῶν» ἐγένετο θύμα περιστατικοῦ τινος. Ὁ πυθωνισμὸς τῆς ἐξηπατηθῆ.

Πρόσωπόν τι, τῶς ἀγαπιτὸν, ἐξηφανίσθη ἐκ τῆς οἰκίας τῆς πρὸ 4—5 ἡμερῶν, ὑπεξαιρέσας 400 φράγκκ. Ἄρου εἰς μάτην ἀνέμενε μέχρι χθὲς τὴν ἐπάνοδόν του, ἀπεράσισεν ἡ Ἄνδ. νὰ προσέλθῃ πρὸς τὸν ἀστυνόμον τῆς συνοικίας Κ. Βενεζέχ.

Ἄρου οὗτος τὴν ἠκροάσθη μετὰ προσοχῆς, τὴν ἠρώτησε ποῦ νὰ κατέφυγεν ὁ κλέπτης.

— Ἀλλὰ δὲν γνωρίζω, ἀπεκρίθη ἡ πυθωνισσα εἰς σὰς ἐναπόκειται νὰ τὸ ἀνακλύψητε.

— Συγγνώμην, ἐπανέλαβεν ὁ ἀστυνόμος. Εἶμαι πρόθυμος νὰ τὸν συλλάβω. Ἄλλ' ὑμεῖς διαθέτετε καλλίτερα μεσα παρ' ἐμὲ πρὸς ἀνακάλυψίν του. Ἐμπρός, τὸ καταπάτι τοῦ καφέ, τὰς χεῖρας, τὸ μέγα παιγνίδι Ἰδοῦ περίστασις νὰ ἀπ.δειξητε, ὅτι ἡ τεγῆ δὲν εἶνε καινὸν πρᾶγμα. Ἐπανέλθετε οἶκοι, λάβετε ἀντικειμένον τι ἀνήκον εἰς τὸ ἐξηφανισθὲν πρόσωπον, ἐπικαλεσθητε τὴν ἐπιστήμην σας καὶ τότε θ' ἀνακλύψητε τὸ καταφύγιον τοῦ κλέπτου. Πιστεύσατέ μοι· τοῦτου θὰ ἐπιτύχη ταχύτερον παρ' ἂν ἐγὼ ἤθελον ἐξα-

ποστείλει κλητήρας πρὸς ἀναζήτησίν του· οὕτω δὲ, μάλιστα, θὰ ἐπιτύχητε νὰ τὸν ἀνακαλύψητε πρὶν ἢ καταβροχθίσῃ ὅλον τὸ ποσὸν τῶν 400 φράγκων σας.

Ἡ Ἄνδ, ἡ ὀλίγην ἐμπιστοσύνην ἔχουσα εἰς τὴν *τεγγνη* της, ἀνεχώρησε καταλυπημένη

(Jntransigeant 23 Νοβρίου 1890)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

. . . Ἦθελον νὰ μάθω ποῖα τις ἀρὰ γε ἀποδείξεις δύναται νὰ πείσῃ τοὺς οὕτως πεισματωδῶς ἀρνούμενους. Εἰς τὰς διδομένας αὐτοῖς ἀποδείξεις ἀντιπροτάσσοι θεωρίας, ἐξηγήσεις ἐκ τῶν μᾶλλον ἀπιθάνων. Ἄλλὰ μήπως πάλιν διότι αὐτὰ θέλουσι νὰ ἐξαιρῶσιν ἀπάσας τὰς ἀποδείξεις εἴθετ' ἡμεῖς διὰ τοῦτο ὑποχρεωμένοι νὰ θεωρῶμεν τοὺς λόγους αὐτῶν ὡς λόγους τοῦ Εὐαγγελίου;

«Ὁμιλῶσι περὶ μεσαζόντων ἀμαθῶν γραφόντων ποιήσεις, ἠγλώσασας ἀγνοουμένας· ἀλλὰ ποῖαν ἐξελεξίν ἐνήρησαν; Ἐπθεῖαν ἂν αἱ ποιήσεις αὐταὶ δὲν εἶχον ἀναγνωσθῆ εἰς τινα ἐφημερίδα, αἱ δὲ μεσάζων δὲν εἶδεν ποτε κείμενα τριαύτης φύσεως; Τὰ μοῦσεϊχ βροίθουσι τοιοῦτων ἄρκει εἰδὲ αἱ κίβριες αὐταὶ νὰ προσεβαλοῦν ἄπαξ τοὺς ὀφθαλμούς των, ἔστω καὶ ἀσυνειδήτως, διὰ νὰ μνημονῶν ἐγγεγραμμεναὶ ἐν τῷ ψυχισμῶ των».

Ἐνόμισα ὅτι ὄνειρευομαι ἀναγνωσας τὴν ἐξήγησιν ταύτην. Διερωτῶ εἴτι ἐμαυτὸν ἂν ἦνε ποτε δυνατόν νὰ παραδεχθῆ τις ὅτι ἀρκεῖ νὰ τύγῃ ὑπο τοὺς ὀφθαλμούς μας — χωρὶς νὰ τὸ παρατηρήσωμεν μάλιστα — τὸ κείμενον ποιήσεώς τινος, ἵνα δυνηθῶμεν εἶτα, ἐν δεδομένη τινὶ στιγμῇ, νὰ τὸ ἀναπαραγάγωμεν.

Καὶ ὁμως αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη ἐνὸς τῶν σοφῶν, ὅστις ἀφ' ἑτέρου προβαίνει εἰς τὴν ἀπόφασιν ὅτι «αἱ πνευματιστικαὶ διακοινώσεις εἶνε ἀπλήτῃ τερβρεῖα σχολαστικὴ καὶ ὅτι εἶνε ἐντελῶς ἀνωφελεὲς νὰ πλάσ-

»σωμεν δευτέραν ψυχὴν παρὰ τὴν πρώτην μας διὰ νὰ ζητήσωμεν
 »βουλὰς ἅς ὁ παρατυχὼν δύναται νὰ δώτῃ *Ἐν παρομοίαις περι-
 πτώσει συμβῶναι ἀνάπτυξις τοῦ μὴ συνειδότος διὰ τοῦ συνειδό-
 »τος»* (1)

Ἰδοὺ ἡ μεγάλη θεωρία τῆς ἡμέρας, ἐκείνη ἣν οἱ ἐπίσημοι κύ-
 κλοι παραδέχονται, ἐλλείπει καλλιτέρας, πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς πνευ-
 ματιστικῆς θεωρίας. Ἄλλ' ὑπομονή· ὡς αἱ προηγούμεναι αὐτῆς θὰ
 καταπέσῃ καὶ αὕτη ἐν τῇ λήθῃ καὶ τῇ περιπρονήσει, διότι ἀντίκει-
 ται εἰς τὴν ἀλήθειαν, καθ' ἡμέραν δέ, καθ' ἐκάστην στιγμὴν τὰ
 πράγματα τὴν διαψεύδουσι

Θὰ ὑπομνήσω μόνον, ἐν παρόδῳ, τὰ γεγονότα ἅπερ ἀνέγραψα
 καὶ ἄλλοτε, ἦτοι ἐνὸς πλουσίου τῆς πόλεως μας ὅστις εἶχεν ἐξαφα-
 νισθῆ καὶ νομισθῆ δολορονηθεὶς, ἀλλ' ὅστις προσελθὼν εἰς σύλλογόν
 τινα πνευματιστικόν, ὅπου οὐδεὶς ἐφρόντιζε περὶ αὐτοῦ καὶ φανερώ-
 σασ ὅτι αὐτοχειριάσθη καὶ ὅτι θὰ εὔρεθῆ τὸ σῶμά του τὴν τάδε
 ἡμέραν, τὴν τάδε ὥρην, εἰς τὸ τάδε μέρος, παρεκάλει νὰ εἰδοποιή-
 σωσι τὴν οἰκογένειάν του. Τὰ μέλη τοῦ συλλόγου κάμνουσι τὸν
 κωφόν, ἀλλὰ τρίς ἐπανέρχεται ὁ αὐτοχειρισθεὶς ἐπὶ τὸ αὐτὸ καί,
 μετὰ τὴν ἐξέλεξις, ἀπεδείχθη ἀκριβὲς· ὅ,τι εἶχεν εἰπεῖ

Καὶ τὴν τοῦ νεανίου ὅστις προσῆλθεν εἰς τὴν «Ἀδελφικὴν Ἐ-
 ταιρίαν», ἧς ἔγνω τὴν διεύθυνσιν ἐκ τινος βιβλίου ἀποσταλέντος
 εἰς τὴν οἰκογένειάν του μετὰ τὸν θάνατόν του, ἀλλὰ μὴ θεωρῶντος
 ἐαυτὸν θανόντα. Μᾶς λέγει ἐν τούτοις τὸ ὄνομά του, τὴν διεύθυ-
 σίν του καὶ δυνάμεθα νὰ βεβαιωθῶμεν ὅτι ἀπέθνε τυχαίως.

Αὐτὰ λοιπὸν τὰ γεγονότα ὅποῖόν τι μέρος παίζουσι εἰς τὸ ἀσυ-
 ναίσθητον τοῦ μεσάζοντος; Οὐδέν, κατ' ἐμέ. Πρέπει τὰ γεγονότα
 ταῦτα νὰ τὰ παραδεχθῶμεν τοικῶτα, ὡς ἔχουσι, συνφθὰ τοῖς πνευ-
 ματιστικῶς διδομένοις, ἢ νὰ τα ἀρνηθῶμεν *νεττα σκεττα*

(1) Ὁ γερμανὸς τυγχρφεύς—(α) αὐτῶν τῶν θεωριῶν ὁ ἐκήρυξεν ὅτι οὐδε-
 ποτε εἶδεν οὐδὲ ἐδοκίμασε πειραματικῶν τινα· λέγει δὲ ἄλλου καθ' ἣν περι-
 πτωσιν τὰ φαινόμενα εἶνε ἀληθῆ· «Ἰδοὺ πῶς ἐξηγουῦνται» καὶ ἐπιφέρει ὑπο-
 θέσεις ἐπὶ ὑποθέσεων. Λυπηρὸν οἱ σοφοὶ καὶ οὐμουκῶντες ὑπὸ τοιαύτου
 σοφοῦ καὶ νὰ σοφίζωνται θεωρίας.

(ο) Σ. Μ. Ὁ φίλος κ. Ἰουλ. Ἐπιγγ ἐνωσεὶ τίς ὁ διάτρητος οὗτος τυγ-
 χρφεύς. Συνιστῶμεν αὐτῷ τὴν ἀναγνώσιν τοῦ τοῦ ἀνωτέρω ἔργου ὡς καὶ
 τῆν τῆς ὑποσημειώσεως.

Ἡ ἐπομένη ἐξήγησις ἀποδεικνύεται ὡσαύτως ἐσφαλμένη διὰ τῶν ἀνω γιγονότων

«Ἐν γένει, οὐδὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξέλθῃ ἐξ ἐνὸς μεσάζοντος, «ὅπερ νὰ μὴν εἶχον εἰσέλθει πρότερον εἰς αὐτὸν ἢ δὲ ἀξία τῶν διακοινώσεων ἃς παρέχει, ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικῶς ἐκ τῶν προηγουμένων ἀναγωγῶν του καὶ ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐχώνευσεν αὐτάς»

Ἡ θέσις αὕτη εἶνε ἐντελῶς, κατ' ἐμέ, ἐσφαλμένη, διότι ἤμην μάστις καὶ ἐνεργὸν μέρος εἰς πλῆθρα ὅσα γεγονότα, ἅτινα διακινῶνται εἰς ἀπόλυτον ἀντίθεσιν πρὸς αὐτήν.

Διὰ τοῦ πειραματισμοῦ ἀποδεικνύεται ὡσαύτως πεπλασμένη αὕτη ἢ ἄλλη ἀπόφανσις: «Διὰ τοῦτο παρατηρεῖται μεθ' ὁποίας φροντίδος οἱ πνευματισταὶ ἐξωθοῦσι τῶν συνεδρῶν των τὰ πρόσωπα, ἅτινα δὲν ἐξαπατῶνται, ἅτινα δὲν πιστεύουσι· ἄλλως ὁ ἀμετάζων διατελεῖ ἐν στενοχωρίᾳ, ἢ ὠθητικῇ ἐνέργειᾳ ἀποτυγχάνει καὶ τὸ φαινόμενον δὲν παράγεται»

Τὸ φαινόμενον δὲν παράγεται ὅχι διότι ἡ πίστις, ἢ ἀπάτη ἐλλείπεται, ἀλλὰ διότι αἱ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν συνθηκαὶ παραβιάζονται, διότι τὸ περικλύζον μέρος διαταράσσεται διὰ τῶν κακῶν διαθέσεων τῶν προκατειλημμένων ἀρνητῶν

Ἡ φωτογραφία εἶναι πρᾶγμα πασίγνωστον, πραγματικόν. Εἶνε λοιπὸν δυνατὸν νὰ τὴν ἀρνηθῇ τις διότι ὁ φωτογράφος ἀρνεῖται νὰ προετοιμάσῃ τὰς πλάκας του ἐν τῷ φωτί, διότι πράττει τὸ τοιοῦτον ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου του; Τὸ αὐτὸ ρητέον καὶ διὰ τὰ πνευματιστικὰ φαινόμενα. Ἄν θέλητε νὰ ἐπιτύχωσιν ἄλλως «ἢ διὰ τῆς ἀγυρτίας καὶ τῆς ἀπάτης» πρέπει νὰ ὑπαχθῆτε ὑπὸ τὰς ὀρισμένας συνθήκας, νὰ μὴ ἐξηγεσθε τὴν μωρὰν ἀξίωσιν νὰ ἐπιβάλητε ὑμεῖς συνθήκας εἰς τὸ φαινόμενον οὐδὲ νὰ νομιζήτε, ὅτι ἐπειδὴ σεῖς θ' ἀρνηθῆτε τὴν ὑπαρξίν τῶν Πνευμάτων, θὰ ἦ αὕτη ἡττον βεβαία καὶ ὅτι μὲ τὸ ν' ἀποδίδετε σεῖς τὰς ἐκδηλώσεις εἰς πᾶσαν ἄλλην αἰτίαν θὰ ἐμποδίσθητε τὸ εἶναι: νὰ ἦ καὶ νὰ διαλαμβάνῃ θάττον ἢ βράδιον ἢ ἀλήθεια

Ἴδου ἐπὶ τέλους, γεγονότα τινὰ, συμβάντα εἰς ἐμέ καὶ ἅτινα οὐδεμίαν τῶν θεωριῶν σας θὰ δυναθῇ νὰ ἐξηγήσῃ οὕτως ἢ ἀπλῶς, οὕτως ἢ ἄλλως, ὡς ἡ πνευματιστικὴ διδασκαλία.

Κατώκει ἡ οἰκογένειά μου εἰς Λυών εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 1867 καὶ μόλις πρὸ ὀλίγων μηνῶν τούτου ἔνεκκ οὐδεμίαν σχέσιν εἶχομεν τότε μὲ τινὰ τῶν πολιτῶν. Ἴνα δὲ λυθῶμεν τὰς μακρὰς τοῦ χειμῶνος ἑσπερας, κατεγνώμεθα ἐνίοτε εἰς τὴν τυπτολογίαν· τοῦτο δὲ χάριν διασκεδάσεως. Ἡ μήτηρ μου, χριστιανὴ ἐνθερμῶς πεπεισμένη εἰθεώρει τὰς ἐπιτιγχανομένας ἐκδηλώσεις ὡς ἐνεργήματα διαβολικὰ. Ὁ ἀδελφός μου καὶ ἐγὼ, οἵτινες ἤμεθα οἱ μεσαζόντες, ἡσχολούμεθα εἰς αὐτὰ τὰ φαινόμενα χάρι διασκεδάσεως· ὁ ἀδελφός μου ἦτο ἐνδεκαετής, ἐγὼ δὲ δεκαπενταετής· ὁ πατήρ μου μόνον ἦτο πεπεισμένος· ἀλλὰ μᾶλλον ἢ θεωρία τοῦ Ἀλλὰ, Κερδὲκ τὸν ἐθελγεν ἢ τὰ φαινόμενα. Ἐκ τῶν τεσσάρων προσώπων οἱ δύο ἤμεθα ἰδιάφοροι, εἰς ἀντιπαλὸς πείσμων, εἰς μόνον πιστεύων. Ἐσπέραν τινὰ ἤμεθα εἰς τὴν τράπεζαν, ἥτις ἐκινεῖτο δυσκόλως καὶ ἐν διστυγμῶ· ἐφαίνετο ὅτι τὸ φαινόμενον ἐδυσκολεύετο νὰ ἐκδηλωθῇ ἢ αἰτία τις ἄγνωστος παρεμπόδιζε τὴν παραγωγὴν του. Μετὰ τι εἴδος πάλης ἐφάνερωσε τέλος τὴν ἀρχικὴν αἰτίαν ἥτις τὸ παρήγε, μὰς εἶπε τὰ ὀνόματα καὶ ἐπώνυμα σὺν τῇ διαβεβαιώσει, ὅτι εἶχεν ἐμφυγῶσι ἐργαζτην τινὰ κτιστην γεννηθέντα εἰς τὴν ἐπαρχίαν Τουρίνου καὶ θινοντα ἐν τῇ οἰκίᾳ, κατασυντριβεντα ἐκ τῆς πτώσεως ἐνός μέρους τῆς κλίμακος.

Ἄστειότης τοῦ πνεύματός σας, εἶπεν ἡ μήτηρ μου, σὰς χλευάζει· αὐριον θὰ ἐρωτήσω τὴν οἰκοφύλακα εἶμαι δὲ βεβαία, ὅτι ὅλα ταῦτα εἶνε ψεύδη». Ἐκ τῆς ἐρεύνης προέκυψε τῶνόντι, ὅτι ἡ οἰκοφύλαξ, ἥτις κατώκει ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀπὸ πλέον τῶν εἰκοσιν ἐτῶν, δὲν ἔγνωσε τὸ περιστατικόν. Ἡ μήτηρ μου ἐθριάμβευε μέχρις οὐ μετὰ τινὰ χρόνον, συμβάσης πυρκαϊῆς τινος εἰς τὴν γειτονικὴν οἰκίαν, κατέρρευσε ἡ λθινὸς κλίμαξ, συντρυψα ἐν τῇ πτώσει πέντε ἄτομα περιπλεχθέντα ἐν αὐτῇ. Αὐτὸ το δυστύχημα φυσικῶς κατεστη ἐπὶ τινὰ χρόνον τὸ ἀντικείμενον τῶν συνδιαλεξεων τῆς συνοικίης. Ἡ μήτηρ μου ἔτυχε μίαν πρᾶξιν παρὰ τῷ ἀρτοποιῶ, ὠμίλησε δὲ περὶ αὐτοῦ τοῦ τραγικοῦ συμβεβηκτος. Ἡ ἀρτοποιός, ἥτις κατώκει ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀπὸ τριακοντα τῶν ἐτῶν, εἶπεν ἀναφορικῶς τοῦ ἀντικειμένου τούτου : «Μὴ ὀμιλεῖτε πλέον περὶ τούτου· μοῦ κάμνει κακὸν νὰ το σκεπτομαι, διότι μὲ ἐθυμίζει τὸ δυστυχημα, ὅπερ συνέβη ἐν τῇ οἰκίᾳ ὅτε κατεσχεύαζον τὴν ἐξωτερικὴν κλίμακα :

ἐν ὁλόκληρον μέρος εἶχε καταρρεῦσαι καὶ κατασυντρίψει ἕα πει-
χόν ῥαγῆν πιεμοντιζόν μοί φαίν-ται, ὅτι βλέω ἀκόμη . . .»

Οὕτως ἐπεβεβαιοῦτο ἡ ληθηθεῖσα διακοινωσις, ἐνῶ τότε οὐδεὶς
ἡμῶν οὐδολως ἐγίνωσκε τι περὶ τοῦ περιστατικοῦ τούτου.

Τί προσωπον λοιπὸν παίζει ἐνταῦθα ἡ θεωρία αὐτῆ τοῦ ἀσυνει-
δήτου; Οὐδὲν, ἀπολυτως οὐδὲν, καθὼς οὐδ' εἰς τὰ ἐπομενα :

Ἦμην κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μεσαζων τυπτο λόγος ἕκτοτε
μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειάς μου, ἡ τράπεζα μένει ἀκίνητος ὑπὸ τὴν
χεῖρά μου. Κατεστην ὁμως μεσαζων ψυχογραφος, ἀλλὰ μονον ἐμ-
πνευστικος, καὶ, τούτου ἕνεκα, ἀμφιβλλω πάντοτε εἰς τὰς διακοινω-
νώσεις, ἅς ἐπιτυχάνω, παρὰ τὴν πληθυτητα τῶν ἀποδείξεων. Πρό-
τινος καιροῦ λαμβάνω ἀνακοινωσίαν τινα, ἧς ἡ υπογραφή μ' ἐκ-
πλήττει. Ἐρωτῶ τότε τὴν ἐπήρειαν, ἧτις διενήργησεν ἀ γράμματα
ὑπαγομῆσθαι τὸ ὄνομα τῆς εἰς ἕτερον τινα μεσαζωντα, μηχανικῶν
τοῦ ὄν. Λαμβάνει οὗτος τὸ μουλοδοκονδύλον καὶ γραφαί το αὐτὸ ὀ-
νομα, ὅπερ εἶχο ἐπι τοῦ τετραδίου μου, ἐν ᾧ ἦτο ἀδυσιατον γὰ
ὑποθέσθαι τι πρὸ αὐτοῦ ἀέμενον.

Ἴσως μοὶ παρατηρησωσιν, ὅτι εἰς αὐτὸ τὸ γεγονός θ' ὑπῆρξεν
μεταβάσεις σλεψεως ἀλλ' ἰδοῦ τότε ἕτερον γεγονός ἐπι καλλον
ἀποδεικτικόν.

Κατὰ τινα συνεδρίαν, καθ' ἣν ὑπὲρ τὰ ἑκατόν ἄτομα παρί-
σταντο εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ἐπικλήσεων, ἔγραψα ἐπὶ τοῦ τετρα-
δίου μου τὴν ἡν ἐρώτησιν ἀπηύθυνον εἰς ἕν πνεῦμα Ἐπιτευχθεισης
τῆς ἀνακοινώσεως, καὶ πρὶν ἢ τὴν ἀναγνώσωμεν, ἐρώτησα ἂν ἐτύχ-
χανον ἐν τῇ αἰθούσῃ μεσαζοντες βλέποντες καὶ οὐ δύνανται νὰ με
εἰπωσιν ὑπὸ τίνα ἐπήρειαν εἶχον γραψαί. Τρεῖς ἀποκρινονται εἰς τὴν
πρόσληψιν χωρὶς δὲ νὰ δυνηθῶσι, βεβαιωσιν ὅτι εἶδον τὸν Ἀλλᾶν
Ἰαροδὲν ἰστάμενον παρ' ἐμὲ ὅποτε ἔγραψον. Πρῶτον αὐτὸν εἶχον
ἐπιπλασεῦθαι

Αὐτὰ τὰ γεγονότα δ' ἐμὲ εἶνε ἀποδείξεις ἐν ῥαγῆσι, ὅτι τὰ ἐγ-
καταλιπότα το σώμα των (désincarnés) πνεύματα, δύνανται νὰ
ἐκδηλωθῶσιν, ὅτι δὲν εἶνε ἐπαναγωγίαι τὰ ὡσιν αὐτὰ φίλα ἢ συγγενῆ
διὰ τὰ ἐπιτύχησιν τὴν συγκοινωνίαν των καὶ ὅτι ἡ θεωρία τοῦ
ἀσυνειδήτου δὲν ἔχει ὑπόστασιν εἰς πλείστας ὅσας περιπτώσεις.

Οὐδ' ἡ ἐπομένη γνώμη τοῦ ἰδίου συγγραφῆως πιστεύω νὰ τυγ-
χάνῃ πλείονος ἐπιτυχίας.

« Πρέπει νὰ τὸ εἴπωμεν ἡ μεσάζουσα δύναμις εἶνε ἀσθένεια, ἢν
» αἱ ἰστροὶ θὰ ἀγνοῶσιν ἐπὶ πολὺν ἔτι χρόνον, διότι πρέπει νὰ μὴ
» ἐνδιαφέρηται τις ἀπολίτως, ἵνα τὴν σπουδάζῃ »

Τὸ βεβαιοῦν πηγάζει καλὰ· ἀλλὰ τὸ ἀποδεικνύειν θὰ ἐπήγαι-
νεν ἔτι καλλιτέρα· τοῦτο δὲ συντελεῖ εἰς τὴν εὐόδωσιν τῆς ἡμετέρας
ὑποθέσεως. Μὴ τὸ νὰ βλέπῃ τις ὅλα κίτρινα, διότι πᾶσαι κίτρινα-
δα, δὲν θὰ εἰπῇ ὅτι ὅλα εἰς περίξ ἡμῶν εἶνε κίτρινα Πρίν ἢ μᾶς
ἐκλάβωσιν οἱ ἀντίπαλοι· ὡς ἀσθενούντες, νομίζω ὅτι ἂν ἔπραττον
σοφώτερα ἀν' ἐθεράπευον ἑαυτοῦς.

Ἐν Περσιείς, τῆ 20 Μαΐου 1891.

HENRI SAUSSE.

ἸΠΝΩΤΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΡΑΤΙΚΟΤΗΣ

Θεραπεία (δι' αὐτῆς) φθίσεως (καλπαζούσης) κλπ.

Ἐγνώρισα ἐν Λυὼν τῷ 1858 κόριν τινὰ ἡλικίας ὀκτώ μέχρι
δέκα ἐτῶν πάσχουσαν δὲ τόσον πολὺ ἐκ φθίσεως, ὥστε τὸ ἵγνευ-
σαν σῶμα τῆς κατεστη ὡχρολίτρινον καὶ σχεδὸν διαφανές.

Ἀπὸ τινων ἐτῶν μ' ὅλας τὰς ἐπιμόνους περ θαλψεις τῶν γονέων
ἡ κατάστασις αὐτοῦ τοῦ παιδίου ἐχειροτέρευε· τὰ πάντα ἐδοκίμα-
σαν ἐκτὸς τοῦ μαγνητισμοῦ ὃν ἐπρότεινα Ἡ μήτηρ, ὑποκειμένη
λίαν εὐκρίστητος, ποθοῦσα νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν θεραπείαν τῆς θυ-
γατρὸς τῆς, ὑπνωτίσθη ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν, εἶδε δὲ τὸ κακὸν τόσον
προχωρημένον, ὥστε εὐθύς ἐξ ἀρχῆς εἶχε νομίσει τὸ τέλος λίαν
προσεχῆς· μετὰ τινὰ ὥρας ἀκριβεστέραν ἐξέτασιν διώρισε φάρμακά
τινα Μικρά τις βελτίωσις ἐπῆλθε βρῖνουσα εἰς πρόοδος Μετὰ
ὀκτὼ ἡμέρας, ἡ μήτηρ ὑπνωτισθεῖσα ὡς καὶ καθ' ὅλας τὰς ἄλλας

ἡμέρας ἀπὸ τῆς 5ης ὥρας μέχρι τῆς 6ης τῆς ἐσπέρας, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ σηζύγου της, κρπτοῦντος σημείωσιν παύτος ὅ,τι δῶριζε, διεκήρυξε τὸ τέκνον της σεσωσμένον.

Ἀναγκασθεὶς ν' ἀπουσιάσω, διέταξα μαγνητιστικῶς τὴν ὑπνωτισζομένην ν' ἀποκοιμᾶται καθ' ἡμέραν ἀπο τῆς 5ης ὥρας μέχρι τῆς 6ης καὶ νὰ ἐξακολουθῇ εὕτω τὴν θεραπείαν μέχρι τῆς ἐπαύρου μου.

Τέλος, μετὰ ἕνα μῆνα ἐξέλιπε πᾶς κίνδυνος, μετὰ δέκα δὲ ἔτη θεικτικόν τι πρόσωπον, εὐχαρὶ καὶ ὑγιᾶ: ἐγένετο εἰσαίσιος σύζυγος.

Τῷ 1863, ὅτε ἐπεσελεπτόμην τὴν κ Μ... ἤσθανετο αὕτη νυγμούς εἰς τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων. Οἱ νυγμοὶ τῷ ζῆνον ἅμα ὡς ἐπλησιάζον ἢ ὠμίλουν πρὸς αὐτήν. Εἰς τὴν φίλην, ἦτος μοι διεκοίνωσε τοῦτο, εἶπον, ὅτι ἡ κ Μ... ἀσθενοῦς ὑγείας, ὤφειλε νὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς μαγνητικῆς ἐπιστήμης ὅ,τι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ παρὰ τῆς ἄλλης.

Τὴν ἐπαύριον ἡ κ Μ... ἀπεκοιμήθη ἀμέσως. Ἀνεῦρε ἡ ἰδίᾳ τὴν τε αἰτίαν τῆς νόσου καὶ τὰ πρὸς καταπολέμησιν αὐτῆς φάρμακα. Εἰς φίλος, δικηγόρος, ἔγραφε καθ' ὑπαγόρευσίν της.

Ἀφυπνωτισθεῖσα, ἐξεπλάγη ἐπὶ τὸ ὅτι ἡ ἰδίᾳ διώρισε νὰ λαμβάνη, πᾶσαν ἐσπέραν, κατοκλινομένη, μίαν χουλιαρῖαν σιροπίου ἐκ lactucorium.

Ἐξεπλάγη δὲ καὶ ἐκ τοῦ ὅτι «θὰ ἔκοματο ἀπὸ τῆς οὔριον ἰσχύως, ἐνῶ ἀπὸ ἐτῶν ἐπασχεν ἀϋπνίαν, ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν ὑπνωτίσω» μετὰ οὐτῶ παλιν ἡμέρας, ὅτι ἀπὸ τότε ἡ θεραπεία θὰ μετεβάλλετο καὶ ὅτι μετὰ 15 ἡμέρας θὰ ἐπῆρχετο τελεία θεραπεία». Οὕτω συνέθη ἐπακροῶς.

Ἡ κυρία αὕτη εἶχεν υἱὸν δεκακοκταετῆ καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ τὴν ὑπνωτίσω χάριν αὐτοῦ. Ἀμέσως δὲ ἀποκοιμηθεῖσα ἤρχισε νὰ ὀδύνηται κλιόουσα: «τὸν ἐβλεπεν εἰς λυπηρὸν θέσιν, αὐτὸν τὸν μονάκριβον, καὶ ἐνόμμιζε, γὰρ ὅμως νὰ ἦτο θείμα, ὅτι δὲν μετέβηκε πάντοτε εἰς τὸ ἐμπορικὸν κατάστημα ἐνθα ἐγυμναζετο εἰς τὴν αἱμπορίαν. Ποῦ νὰ ἐπῆγε προχθὲς τὴν πρωίαν; Πῶς νὰ τὸ μάθω;

— Ἡ δὲ ἀπλουστερον, ἀπῆντησα. Μετακλήτε διὰ τῆς σιέψως εἰς τὸ δωμάτιόν του πρὶν τῆς ἐξόδου του τῆς προχθεσινῆς! — Εἶμαι

έκει! — Ἀκολουθήσατέ τον ὅταν ἐξέλθῃ! Θέλω νὰ κρατήσητε τὴν ἐνθύμησιν περὶ ἐμοῦ, ὅ,τι θὰ ἴδῃτε ἀφορῶν αὐτόν!

Οὕτως ἐγένετο.

Ὁ νεὸς ἀνὴρ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐργασίαν του, εἶχε μεταβῆ παρά τινι ὑποκειμένῳ ὀπίρ τὸν ἔφερον εἰς τὴν οἰκτρὴν ἐκείνην κατὰστασιν, δι' ἣν ἡ ὑπερβόλῃουσα θλίψις τῆς μητρός.

— Ζητήσατε τὰ φάρμακα! Θεραπεύσατέ τον! Δύνασθε τὸ τοιοῦτο!

Ἐπιτοὺς ἐδὲ μὴνός καὶ διὰ τῆς ἀποκλειστικῆς χρήσεως καθαρτικῶν πτισανῶν — ταῦτα μόνον μοὶ ὠμολόγησαν — ὁ υἱὸς τῆς ἀνέλωθεν ἐνιελῶς, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ πατρός.

Λεπτομέρεια: 1η περίπτωσις. Ἐνῶ ἔπαιζεν ἡ κόρη ἀνήγγειλεν εἰτε τὴν ἀφ' ἧς ἐπιστολῆς τινος δυσαρέστου ἢ εὐαρέστου, κλπ., ὅπερ ἐξέπληγσε τὴν ἑπικριον τοὺς γονεῖς... Ἀλλὰ δὲν ἔταυτολόγει.

Commandant DEPRIMOZ

(Ἐκ τῆς Journal du Magnétisme τοῦ Μαΐου 1891)

2. ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Θεραπευεῖα τῆς ἐξάρθρωσεως διὰ τοῦ μαγνητισμοῦ.

Ἡ ἐξάρθρωσις προέρχεται ἐκ σφοδροῦ τραυμάτου τῶν ἰνῶν τῶν περιεπιλιπτουσῶν ἀρθρωσίν τινα. Εἶνε συνήθως αὕτη ἀπλή, ἐνίοτε δὲ συμπεπλεγμένη μετὰ σχίσματος ἢ θραύσεως.

Ἡ ἐξάρθρωσις, ἥτις προσβαλλεῖ σχεδὸν πάντοτε τὸν ἄρμον τοῦ ποδός, συναπέχεται ἐξίδησιν, σφοδρὸς πόνους, στενοχωρίαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μετὰ τὴν τῶν κινήσεων καὶ ἐνίοτε ἀπόλυτον ἀκίνησιν τοῦ θεβλαμένου μέλους.

Ἡ ἐξάρθρωσις θεραπεύεται ταχέως διὰ τοῦ μαγνητισμοῦ.

Ἰπρέπει, μέχρις ὅσον ἔλθῃ ὁ μαγνητιστής, νὰ ἰμθυθῶμεν κα-

θολοκληρίαν τὸν πόδα ἐντὸς ψυχροῦ ὕδατος, ἀνανευμένου καθόσον ὑποθερμαίνεται. Προτιμότερον πρὸς τοῦτο εἶνε τὸ πραϋντικὸν ὕδωρ (eau sedative).

Ὅταν πρόκειται νὰ μαγνητισθῇ ὁ πάσχων πρέπει νὰ καθήσῃ καὶ νὰ θέσῃ τὸ πάσχον μέλος ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ μαγνητίζοντος ἢ ἐπὶ τινος ἕδρας

Ὁ μαγνητιστής, ὅστις πρέπει νὰ καθήσῃ ὡσαύτως, θέτει τὰς μουσκευμαίνας χεῖρας του εἰς τρόπον ὥστε νὰ περιτυλίσῃ κατὰ τὸ δυνατόν, τὴν κλειδώσιν. Ὁ πρῶτος οὗτος χειρισμὸς δύναται νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν· συνέπεια δὲ τούτου ἔσται μείωσις τοῦ πόνου καὶ τῆς ἐξιδρώσεως. Ἐξκκολουθοῦμεν τότε ἐλσφράν τινα μάλαξιν διὰ τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων ἐρ' ὅλης τῆς ἀρθρώσεως, πρὸ πάντων δὲ ἐξυπέρθε τοῦ ποδὸς καὶ ἐπὶ τῶν σφυρῶν. Ἐπειτα, διὰ νὰ ἐπικνερώμεν τοὺς τένοντας καὶ τὰς ἴνας εἰς τὴν θέσιν των, λαμβάνομεν τὴν πτέρναν διὰ τῆς ἀριστερᾶς χεῖρος, ἐνεργοῦντες ἰσχυρὰν πίεσιν ἐπὶ τοῦ τένοντος τοῦ Ἀχιλλέως, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς κινουμένην τὸν πόδα, καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ἐπὶ τινος στιγμάς. Δίδομεν πέρας εἰς τὴν συνεδρίασιν διὰ τινος μαλάξεως ἐνεργητικωτέρας, διὰ τινος εἶδους χειρομαλάσματος, ζυμώματος διὰ τῶν δακτύλων ἐπὶ τοῦ κατωτέρου μέρους τῆς κνήμης, τοῦ ἄνω μέρους τοῦ ποδὸς καὶ πρὸ πάντων ἐπὶ τῶν σφυρῶν, τόσον κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν ὅσον καὶ κατὰ τὸ ἐσωτερικὸν μέρος.

Ἄν ἡ ἐξάρθρωσις ᾖ ἀπλή, ἡ θεραπεία ἐπιτυγχάνεται συνήθως ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ συνεδριάσει, ὃ δὲ παθὼν δύναται ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του τὴν ἐπομένην ἢ τὴν μεθεπομένην ἡμέραν.

Ἄν ὁμως συνέβῃ καὶ σχίσμα τι καὶ πρὸ πάντων θραῦσις, τότε δεόν νὰ προσκληθῇ ἰατρός ἢ χειρουργός· ἀλλ' οὐχ ἥττον καὶ ὁ μαγνητιστικὸς χειρισμὸς, γινόμενος ὡς ἐρρέθη, συντελεῖ πρὸς τὴν ταχεῖαν θεραπείαν. Τότε ὁμως πρέπει ὁ μαγνητιστής νὰ μὴ κινή τὸν πόδα οὐδὲ νὰ προσφεύγῃ εἰς ἰσχυρὰς μαλάξεις.

Κατὰ τὰ διαλείμματα τῶν συνεδριάσεων, αἵτινες πρέπει νὰ γίνονται τακτικῶς πᾶσαν πρωίαν καὶ ἑσπέραν, πρέπει νὰ ἐπιτιθενταὶ ἐπιθέματα ἐξ ὕδατος μαγνητισμένου.

ΤΟ ΕΛΙΞΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

(Συνέχεια.)

Ἡ ἐπιστήμη ἀρχίζει ἐξ ἐλαχίστου τινός πράγματος καὶ προοδεύει διὰ τῶν ὑποθέσεων. Τρελλός! ἐξηκολούθησε μετὰ πλείονος ζωηρότητος, καὶ νομίζεις λοιπὸν ὅτι ὁ Κρουξ, ὁ ἀνακλυψας ἕν νέον μέταλλον, τὸ θαλλιον, ὁ ἀνακαλύψας τὸ ἀκτινόμετρον, εἶνε ἕνα τρελλός; Σπουδασον τὰς τελευταία; του ἐξερευνήσεις καὶ εἰπέ μοι ἂν δὲν θὰ αἰσθανθῆς ἐν σοὶ διασκληυόμενον καὶ τι τι, ὑπερ ἐνόμιζες στερεόν. Ἄλλ' ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸν Βενσάν.

Ἀπὸ τοῦ 1825 περίπου αὐτός ὁ ἄνθρωπος — ἐν ᾧ συνεδιάζετο ἡ ἐκπληκτικὴ ὑπομονὴ τοῦ Φαλήρου μετὰ τῆς δραστηρικῆς ἐπιμονῆς τοῦ ἐξερευνητοῦ — ὑπῆρξεν ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς τῆς ἀλλοκότου πληθῆος τῶν μαγνητιστῶν καὶ μαγνητιζομένων, οἵτινες τυγχάνουσι πολλῶ πολυαριθμότεροι ἢ ὡς νομίζεσθε· ἡ καλὴ αὐτοῦ πίστις εἶνε ἀνωτέρω πάσης ὑπονοίας ἔχει τὰ πάθη τὴν ἀνδρείαν τῆς ἀποστολῆς.

Ὁ Α. Βερτράν ὁ Γεωργέ, ὑπῆρξεν μαθηταὶ του, καὶ ὁμοίως ὁ Θηβενὲν οὐδέποτε ἐπέτρεψε ν' ἀφαιρῶσι τὸ δόγμα του. Δὲν πρηνέθη εἰς τὴν διέσσημον διχμάχην τῆς Ἀκαδημίας, ἥτις μὴ λαβοῦσα ὑπ' ὄψει τὸ ὑπόμνημα τοῦ Husson, ἠρνήθη τὴν σπουδαίον τιμα τοῦ μαγνητισμοῦ. Γινώσκεις ὅτι ἡ ἀποφασίς αὕτη ἐγένετο τῷ 1837.

Ὁ διδάκτωρ Θηβενὲν δὲν διεμαρτυρήθη ἀπεναντίας ἐφάνη ἀδιαφορῶν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα καὶ ἀπεμκρυθη τῶν ὀπαδῶν του. Ἄλλὰ γ' ὠριζῶ ἐξ ἀσφαλῶς πηγῆς ὅτι δὲν ἐγκατέλιπε τὰς σπουδὰς του. Ὁ ἄνθρωπος παρ' οὗ ἤκουσα τι περιστατικὰ καὶ ὅστις ἦτο εἰς τῶν τελευταίων μαθητῶν τοῦ Θηβενὲν, μὲ διεβεβώιωτε, μὴνας τινὰς πρὸ τοῦ θανάτου του, ὅτι ἡ ἐπιστημὴ τοῦ λιθασκόλου του τὸν κατετρόμαξε — εἶνε ἡ ἰδέξις του λεξις — προσθετιῶν:

— Μὴ νομίτης ὅτι ὑπῆρχε ταχυδακτυλογραφία ἢ κρυφία ἢ διάσπασίς τις τῆς ἐγκεφαλικῆς ἰσορροπίας, προκαλομένης ὑπὸ τοῦ συμπερόντος ἢ τῆς ἀλαζονίας ἢ τῆς τρελλας. Ὁ Βενσάν εἶνε ὁ ψυχρότερος τῶν ἀνθρώπων, ὁ θετικώτερος ἀφ' ὅσους ἐγνώρισα. Οὐδέ-

ποτε πρόβη εἰς τὰς ἐρεῦνας τοῦ ἀπερσκέπτως ἢ ἀφίνων εἰς τὴν τύχην τῆς φρονεῖδα τῶν παρατηρήσεών του Μεταβίνει βραδέως ἀπὸ τοῦ ἑνος σημείου εἰς τὸ ἕτερον καὶ βηθηθὸν, ὑποβλλων εἰς τὴν μάλλον ἀκριβῆ ἐξέλεγεζιν πᾶσαν βαθμίδα προόδου. Ἐνεκα αὐτῆς τῆς βραδύτητός του δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν παρακολουθῶ· ἡ φῆντασία μου μὲ παρασύρει διηνεκῶς εἰς σκολιὰν ὁδὸν Ἐκείνος ὁδεύει κατ' εὐθείαν, γωρὶς ν' ἀπομακρυνθῆ οὐδὲ κατὰ κεραΐαν τῆς διαχαραχθείσης ὁδοῦ.

Ἐννοεῖς, ἐνηκολούθησεν ὁ Γάστων, πόσον περίεργος ἤμην νὰ μάθω λεπτομερείαις. Ἐπιστήμη, ἔστω! ἀλλ' ὅποις ἐπιστήμη; Εἰς τὰς ἐρωτήεις μου ὁ φίλος ἀπάντα μετὰ τινος ἐπιφυλκτικότητος, ἰσοδυναμούσης πρὸς ἄρνησιν τῆς διαδόσεως τῶν μυστικῶν τοῦ διδασκάλου του. Ἐν τούτοις, ἰδοὺ τί ἠδυνήθη νὰ ἐπιτύχω. Ὁ κ Βενσάν δὲν κατεγίνετο μῆτε εἰς τὴν τηλόρασιν, μῆτε εἰς τὴν πρόρρησιν τοῦ μέλλοντος. Αἱ σπουδαί του περιωρίζοντο ἐπὶ τῆς φυσιολογικῆς καὶ φυσικῆς ἐνεργείας δυνάμεώς τινος ἀκτινοβολούσης, — ἀκριβῶς ἡ λεξις ἡ κατοπιν ἐχρήσατο ὁ Κροῦξ — ἀπορροούσης ἐκ τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἧς ἡ δράσις — ἐλατικὴ ἢ διαπεραστικὴ — δύναται νὰ ἐσκηθῆ μακροθεν καὶ ἄνευ ὑλικοῦ ἀγωγοῦ.

«Βλέπεις ὅτι ἐνετύθεν μέχρι τοῦ ὑπνωτισμοῦ καὶ τῆς ὑποβολῆς δὲν μένει ἢ ἐν βῆμα.

Μετέστη μετὰ τῆς νεινικῆς τέλειος περὰ τῷ κ. Βενσάν καὶ προσεπᾶθσα νὰ τὸν ἐξομολογήτω. Εἶνε ἄνθρωπος ἀλλόκοτος· μ' ἐνεποίησε τοιαύτην ἐντύπωσιν οἷον οὐδέποτε ἄλλοτε ἠσθάνθην. Ἐν ᾧ τῷ ᾠμίλουν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ ὀνόματος τοῦ φίλου — ὅστις τότε δὲν ἔζη πλέον — προτιθέμενος δῆθεν νὰ καταλάβω τὴν θέσιν του ὡς μνηστής, ὁ κ. Βενσάν μὲ παρεγγήρει, καὶ, πρᾶγμα παράδοξον ἠσθάνομην ἀποτελέσματ' ἐ, ὅπερ δὲν ἦτο μῆτε ὑποβατικὴ νάρκωσις, μῆτε ὑπνωτιστικὴ γοητεία· μ' ἐφαίνετο ὅτι ἀκατάβλητός τις ἔλξις δ' ενεργεῖτο ἐπ' ἐμοῦ. Νὰ μ' ἐννοήσης καλὰ· δὲν παρεσύρετο τὸ σῶμά μου πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ κατ' ἐ, ὅπερ ἀπέρρεεν ἐξ ὅλης τῆς περιφερείας τοῦ σώματός μου, ὡσεὶ διὰ τῶν πόρων μου, αἰθέριός τις καὶ ἐψηλάφητος οὐσία ἐξεπέμπετο ἀπ' ἐμοῦ πρὸς ἐκεῖνον. Τὸ

πράγμα ἄλλως τε δὲν διήρκεσεν ἢ δευτερόλεπτά τινα καὶ εἶτα ἔπαυσε πάραυτα.

— Ποίας ἡλικίας εἶσθε ; μέ ἠρώτησεν ἀποτόμως.

— Εἴκοσι καὶ ἕξ ἐτῶν ἀπεκρίθην.

— Ἐργάζεσθε πολὺ. Καταδαπανᾶσθε πολὺ ταχέως καὶ προώρως. Προσέξατε πρέπει νὰ φεῖδησθε σαυτοῦ.

Δὲν ἠνόουν τίποτε. Ἐνῶ δ' ἤσθάνομην ἐκυτὸν νεαρὸν καὶ ῥωμαλίον, μετὰ τὸ ἀλλόκοτον συναίσθημα περὶ οὗ σοι ὠμίλησα, ἤσθάνθην ἐν εἶδος κοπώσεως. Προσεπάθησα νὰ ἐπινέλθω εἰς τὸ ζήτημα, τὸ ὅποιον μ' ἔφερεν ἐκεῖ, ἀλλὰ μὲ διέκρυψε.

— Μὴ ἐλπίζετε τίποτε παρ' ἐμοῦ, μέ εἶπε μετὰ τροχύτητος· ἐν τῇ ἐνεστώσει καταστάσει τῶν γνώσεων ἢ μάλλον τῆς γενικῆς ἀμαθείας, μοι εἶνε ἀπηγορευμένον νὰ διακινώσω εἰς οἰονδήποτε ὅ,τι γινώσκω.

Ἄλλὰ διατί λαιπὸν ; ἐφώνησα. Διατί νὰ μὴ μᾶς συνδράμητε ἡμᾶς τοὺς νέους, νὰ παλαίσωμεν κατὰ τῆς μωρίας ῥοῦτινας ;

— Διατί ; ἐπανάλαβεν ἀνεγερθεὶς καὶ ἑξακοντίσας ἐπ' ἐμοῦ τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐν οἷς ἠκτινοβόλει πῦρ τι· διότι . . . διότι ἡ ἐπιστήμη μου εἶνε ἐγκλημα !

Καὶ τότε ἤρχισε διὰ καταπληκτικῆς εὐγλωττίας ἐκτυλίσσω μοι εἰκόνα τελείαν, ἐγκυκλοπαιδικὴν τῆς ἐνεστώσης ἐπιστήμης. Πᾶν σύστημα, πᾶσαν θεωρίαν, πᾶσαν ἀνακάλυψιν εἶχε σπουδάσει καὶ ἐξελέγξει. Μετὰ τινος δὲ σαρκαστικῆς, ἐσθότῃ δὲ ἀγρίας, μᾶστιγι ἐμαστίγει τὰς προλήψεις, τὴν δειλίαν, τὴν χανυρότητα αἵτινες σταμκτώσιν ὅλους τοὺς ἐργάτας πρὸ τοῦ οὐδοῦ τῆς πραγματικῆς ἐπιστήμης. Μοὶ προεῖπεν—ὡς μέγας προφήτης, πρὸ δέκα ἐτῶν, τινὰς τῶν προόδων, αἵτινες ἐγένοντο ἔκτατε. Ἐβλέπε—θετικῶς—πέραν τοῦ ὀρίζοντό ; μας· τοῦτο δὲ ἄνευ ἀχυρτίας, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀπαγωγικῆς λογικῆς, ἧς καγὼ ἐξετίμων τὸ εὖστοχον. Ὅτε δὲ ἐτελείωσεν, ἐπρόσθεσεν, ἀτοπέμπων με διὰ τινος χειρονομίας.

— Σὰς ἀρνοῦμαι τὴν ἐπιστήμην μου, τὴν ἐγκληματικὴν. Ναι, ἐγκληματικὴν ! διότι ἀξάνει ἐκατονταπλασιάζει τὴν ποσότητα

άνισότητά, ἥτις, ἐν τῇ πάλῃ τῆς ζωῆς, καθίστησι τοὺς νηκητὰς καὶ τοὺς ἠττηθέντας.

Μετὰ τοὺς αἰνιγματώδεις τούτους λόγους ἐδέετο ν' ἀποχωρήσω, συναποκομιζῶν, τὸ ὁμολογῶ, ἐντύπωσιν τινα φρικαλεοῦ θαυμασμοῦ. Ναι, κατὰ τὰ ὀλίγα ταῦτα λεπτὰ τῆς συνδιαλιξιῶς μας, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μοι ἐφάνη ὡς υπεράνθρωπὸν τι ὄν. ὑπέροχον συνάμα καὶ ἀποτρόπαιον. Μητοὶ εὐρισκόμεν ὑπὸ τινα προδιάθεσιν νεωρικὴν; Πιθανόν· ἐν τούτοις, ἂν ἤθελον νὰ χαρακτηρίσω διὰ μιᾶς λέξεως τὴν ἐντύπωσιν ἣν μοι ἐπροξένυσε, θά σοι εἶπω—μὴ με γελᾷς;—ὅτι μοι ἐπροξέησε τὸ ἀποτελεῖμα ἐμπουσης σοφῆς. Τί σημαίνει τοῦτο; Καὶ σήμερον ἐτι δὲ, δύναμαι νὰ σοι τὸ ἐξηγήσω εὐκρινῶς. Ζήτησον καὶ σὺ ἂν θελῃς!

Ἄλλὰ καιρὸς νὰ εἰσέλθωμεν οἴκαδε.

— Μίαν ἐτι λέξιν, λέγω, ἐπανείδεις τὸν κ. Βενσάν;

— Ναι, πολλάκις τὸν ἀπήντησας ἄλλοτε γηραλέον, καταδεδημημένον, ὡς μᾶ; ἐφάνη ἀπόψε, ἄλλοτε, ἀπεναντίας θαλαρῶν, ζωηρόν, εὐρωστον, ροδινόκκινον;

— Καὶ τὸν νομίζεις ἐκαστοτούτην;

— Ἀναμνήσθητι τὰς ἡμερομηνίας ἃς σοι ἀνέφερον καὶ λόγισον.

Μετὰ τινος στιγμῆς ἀπεχωρίσθημεν ἄμυ δ' ὡς εἰσῆλθον οἴκοι, μόνος, ἐν τῷ φρενὶ τοῦ λαμπτήρος, ἐπανέλαβον τὴν διακοπιεσάν μελέτην.

Πολλάκις γελῶσι διὰ τὴν ταχύτητα μεθ' ἧς τὰ παιδία μεταβαλλοῦσιν ἀπὸ τῆς μιᾶς ἰδέας εἰς τὴν ἄλλην. Καθ' ἣν δηλ στιγμὴν ἡ προσογῆ των ἀπασα εἶνε ἐστρξιμένη ἐπὶ τινος πράγματος, ἰδοὺ μία μίαια πετώσα αἴφνης μεταστρέφει τὸν ροῦν τῶν ἰδεῶν των καὶ λησμονοῦσιν, ὅτι μίαν στιγμὴν πρότερον, διήγειρε τόσῳ πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον των.

Μὴ τοὶ ἐκ τῶν παιδίων μέχρι τῶν ἀνθρώπων ἡ διαφορὰ εἶνε τόσῳ μεγάλη;

Ἢ σπουδαιότης τῶν πραγμάτων ἄτινα ἀποσπολοῦσι τὴν προσοχὴν τῶν μὲν καὶ τῶν δὲ τυγχάνει, τῇ ἀληθείᾳ, ἰσχύει καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων;

να μετράται διά τῆς διαφοροῦ ἐντάσεως τῶν συναισθημάτων. Ἡ -διά-
 βασίς μιᾶς γλῆς μᾶς εἶνε ἀδιάφορος· οὐδ' ὅπως μᾶς συνταράσσει·
 ἀλλ' ἄς διέληθ' ἔμπροσθεν ἡμῶν ποδόγυρός τις! μᾶς ἀποσπᾷ τῶν δια-
 λογισμῶν μᾶς· μᾶς παρασύρει ἐνίοτε πολὺ μακρὰν τῆς ὁδοῦ ἣν ἐπο-
 ρεύομεθα.

Μὴ τοι δύναμαι νὰ εἶπω πῶσαι περιστάσεις μὲ παρημποδίσαν τὴν
 ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ μου, τοῦ νὰ ἐπαίδω δηλ. τὸν Βενσάν καὶ νὰ
 τὸν σπουδάσω ἐκ τοῦ πλησίον; Νεῖαι ἐντυπώσεις, ἄλλαι μὲν μηδα-
 μιναι, ἄλλαι δὲ σοβαρότεραι μὲ ἀπέτρεψαν μόνον ἢ ἀνάμνησις ἐ-
 σθῆτε τοῦ παραδόξου ἀνθρώπου μοὶ ἐπήρχετο ἐν εἶδει ἀσθενοῦς ὀ-
 πτασίας.

Ἐβδομάδες, μῆνες, δύο ἔτη παρῆλθον ἐπενεγκόντα εἰς τὴν θέσιν
 μου σπουδαίας μεταβολάς. Ὁ πατήρ μου ἀπέθανεν, ἐγκαταλιπὼν
 μικρὰν τινα περιουσίαν, συναθροισθεῖσαν ὀβολὸν πρὸς ὀβολόν, μετὰ
 τῆς μεγάλης ἐκείνης γλίσχρου ἐπιμονῆς τοῦ χαρικοῦ, τοῦ ἀποστε-
 ροῦντος ἑαυτὸν τοῦ παντός, ἵνα ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον τοῦ τέκνου
 του. Ἡ πελατεία προσῆλθε· παρητήθη τῶν σχεδίων μου ὡς πρὸς
 τὴν καθηγεσίαν. Τέλος ἐνυμφεύθη, καταστὰς πατήρ μιᾶς ἀξιολα-
 τρέυτου μικρᾶς κόρης.

Φαντάζεται τις ὅτι ὁ κ. Βενσάν καὶ ἡ ἐγκληματικὴ ἐπιστήμη του
 ἀπεσβέσθησαν τῆς ιδέας μου. Παρῆλθον, παρῆλθον καὶ ἄλλα ἔτη
 Ἡ εὐπορίῃ προσῆλθέ μοι· αἱ ἐπὶ τῶν νευρῶν παθῶν ἔρευναί μου,
 οἱ ἐπὶ τῶν ὑστερικῶν πειραματισμοί μου ἀνεφημίσθησαν ὀλίγον· ἡ
 θυγάτηρ μου ἐμεγάλωνε καθισταμένη ἐπὶ μᾶλλον ἀξιολάτρευτος καὶ
 λατρευτή· ἡμῖν εὐτυχής· εἶχον τὴν ἱστορίαν μου, διότι αἱ Ἀκαδη-
 μίαι παρεδέχοντο τὰ ὑπομνήματά μου, αἱ δὲ Ἐπιθεωρήσεις τὰ κα-
 τεχώριζον· ἐπ' δημίᾳ τις χολέρας μὲ ἀνέδειξεν ὀριστικῶς ἐπισπᾶσά
 μοι τὴν ταινίαν τῆς κυβερνήσεως.

Δέκα σωστὰ παρῆλθον ἔτη ἀφ' ἧς ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου εἶχομεν
 συνδικλεχθῆ ἐπὶ τινος ὥρας μετὰ τοῦ φίλου μου Γάστωνος περὶ τοῦ
 ἐν λόγῳ προσώπου καὶ εἶχον λησμονήσει καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομά του,
 ὅτε ἡ τύχη, ἣτις ἀναμειγνύεται εἰς ὅλον τὸν βίον μας, μοὶ τὸν ἀνε-
 μνησεν ὑπὸ περιστάσεως ἐπι μᾶλλον ἄλλοκότους παρὰ τὴν πρώτην
 φοράν.

Εἰς τῶν συναδέλφων ὁ διδάκτωρ Φ... διευθυντῆς μεγ. στου τινὸς νοσοκομείου, μ' ἔγραψε παροακκλῶν με νὰ δ.έλθω, ἀλλὰ ὡς εὐκαιρήσω, παρ' αὐτῷ, ἵνα ἐπισκεφθῶ μίαν τῶν ἀσθενῶν του.

Τυχῶν τότε ἐνασχολημένος ἐβρῶν. ἀ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ν' ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν προσκλήσιν του. Ἄλλὰ συνεπέεικ νωτέρας κατεπειγούσης πιστολῆς ἐσπ.εσσα νὰ μεταβῶ παρ' αὐτῷ. Ἡ ὑπόθεσις περὶ ἧς ἤθελε νὰ με συμβουλευθῆ ἦτο ἐκ τῶν μᾶλλον ἐνδ.αφερομῶν καὶ τῆς εἰδικότητός μου. Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ περιεργοτάτου τῶν φαινομένων τῆς *dédoublement* τῆς προσωπικότητος⁽¹⁾ καί, ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἡσχοληθῆμεν εἰς πειραματισμοὺς ἐνδιαφέροντας καὶ καθισταμένους ἐπὶ μᾶλλον, καὶ μᾶλλον καταπληκτικούς. Ἄλλὰ φόβω μὴ ὑπὲρ τὸ δέον κουράσωμεν τὴν ἀσθενῆ ἀνεβάλομεν τὴν ἐξακολούθησιν εἰς τὴν ἐπαύριον.

Κατήλθομεν εἰς τὸν κήπον τοῦ μεγαλοπρεποῦς καταστήματος, ὅπερ ἡ Εὐρώπη ἀπασχ. γινώσκει καὶ θυμάζει καὶ βραδέως ὁ συν. ἀδελφός μου με προέπειπεν, ἀνακοινῶν μοι τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἰδίων του παρατηρήσεων ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου ὅπερ πρὸ ὀλίγου ἐσπουδαζόμεν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ διέλθωμεν τὰς κίγκλιδας τῆς εἰσόδου καὶ ν' ἀποχαιρετισθῶμεν, παιδίον, τι μικρὸν ἐξῆλθε δενδροφυτείας τινὸς καὶ ἐρριφθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ διδάκτορος.

Οὗτος τὸ ἀνήγειρα, καὶ μοι εἶπε :

— Ὁ Κύριος υἱός μου... ὀκτῶ ἐτῶν... καλῆς φύσεως.

Ἦτο ὡραιότατον παιδίον με χαρακτηριστικὰ λεπτοφυῆ, ἀλλὰ μοὶ ἐφάνη ὀλ.γον χλωμόν. Το ἐβῶπευσα, ἀναμνησθεὶς τῆς κόρης μου τῆς τῶσφ ὄρσερᾶς, τῆς τῶσφ ροδοκοκκίνου, καὶ εἶπον :

Μὰ διατί νὰ τρέχῃς τῶσφ πολύ; Ὡ; νὰ σ' ἐκυνηγοῦσε κανεὶς! Ἐρῶ ἡσὶς κοινῆ, εἰς ἣν οὐδέμιαν β.α.ως σπουδαιοτήτα ἀπεδίδον.

(1) Σ. Μ. Διὰ τῆς λέξεως *dédoublement* ἰν.ο.ο.σ.σ. οἱ ψυχολόγοι τὴν κατάστασιν προσώπου τινὸς, καθ' ἣν, το περίπνευμά του ἐξερχόμενον τοῦ σώματος ἐμφανίζεται εἰς ἄλλο μέρος ὑπὸ τὴν ἰδίαν μορφήν τοῦ ἐν λόγῳ προσώπου.

— ὦ! διὰ νὰ γελάσω! εἶπε τὸ σερπετὸν παιδίον· διὰ νὰ πειράξω τὸν κ. Βεισάν...

— Κ. Βεισάν! ἐρώησα· ποῖοι Κ. Βεισάν;

Γο ὄνομα τοῦτο ἐδὸνθησεν εἰς τὴν μνήμην μου ὡς διέκτορος ἤχος σάλπιγγος.

Τὸ παιδίον ἀπήτησε μετὰ τινος τόνου παρωργισμένου:

— Μὰ δὲν εἶνε παρὰ ἑνας Κ. Βεισάν... εἶνε ὁ παπα-Γατώ!

Παπα-Γατώ! οὕτως ἀπεκάλουν τὸν Κ. Βεισάν πρὸ δέκα ἐτῶν.

— Εἶνε ἀλλόκοτος ἄνθρωπος, ἐπρόσθεσεν ὁ συνάδελφός μου.

— Μήπως εἶνε ὁ Βεισάν... Ἐθθενέν;

— Αὐτὸς αὐτότατος· Τὸν γνωρ ζετες;

— Δὲ, ἀπεθνε λοιπόν;

— Ἄ! καὶ σεῖς ἀκόμη, εἶπεν ὁ διδάκτωρ γελῶν, τὸν νομίζετε ἐξαφανισθέντα; Καθολοῦ Ἐκατὸν δεκα μέχρις ἑκατὸν δεκαπάντε ἐτῶν, ἀγαπητέ. Ἄς λέγοιαι δὲ ὅτι ἡ τρελλα δὲν εἶνε διπλωμα μακροβιότητος!

— Κκί ἀπὸ πότε εἶνε ἐνταῦθα!

— Ἀπὸ τεσσάρων περιπτουμηνῶν. Εἰσῆλθεν ἐν περιπτώσει λίαν περιέργου. Ἄς αὔριον θὰ σοι τας ἀνακρινώσω, διότι σήμερον μὲ ἀπαιτεῖ ἡ ἐργασίᾳ μου. Εἶνε ἐξ ὧραι...

— Ἐξ ὧραι! καὶ ἐγὼ ἐπίτης ἐπιείγμαι. Ἐς αὔριον λοιπόν τὰ περὶ τοῦ Κ. Βεισάν.

— Εὐχαρίστως, συνάδελφέ μου,

(Ἐπεταε συνέχεια.)

ΟΝΟΜΑΤΟΜΑΝΤΕΙΑ

Ὁ Μάγος Ἀπολλώνιος ὁ Τυρηνὸς

(Συνέχεια.)

Κατὰ τὸν 1ου μ. χ. αἰῶνα, τὸν ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου ἀρχόμενον καὶ εἰς τὸν Δομητιανὸν λήγοντα, ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει πόλις τῶν Τυρηνῶν παρέσχεν εἰς τὸν κόσμον τὸν μεγάλον Μάγον, Ἀπολλώνιον. Ἐξ εὐγενοῦς καὶ ἀρχαιοτάτης οἰκογενείας καταχόμενος οὗτος, ἐμαθήτευσεν ἐν ταῖς πλατωνικαῖς σχολαῖς. Τὸ φύσει παρατηρητικὸν αὐτοῦ πνεῦμα ἐστράφη πρωτίμως πρὸς τὰς ὑψηλὰς πνευματικὰς σπουδὰς. Περιηγηθεὶς τὴν Ἰνδίαν, τὴν Περσίαν, τὴν Αἴγυπτον καὶ μυθεύσας τὰ μυστήρια τῶν σοφῶν τῶν διαφόρων τούτων μερῶν, ἠθέλησε νὰ μεταβῇ καὶ εἰς Ῥώμην τὸ 63 ἔτος, ἐπὶ Νερωνος, ὅπως ἴδῃ, ὡς ἔλεγε, καὶ ἓνα τύρηνον.

Ὅτε ἐπλησίασεν εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν, μετὰ συνοδείας 72 μαθητῶν, συνήντησεν, ἐξερχόμενον τοῦ δάσους τῆς Ἀρικίας, τὸν συμπατριώτην του Φιλόλαον, ὃν ἐγίνωσκεν ὡς σοφὸν μὲν ἄνδρα, ἀλλ' ἄτολμον.

— Ἐχάθης, δεῖλαίε!... τῷ λέγει ὁ Φιλόλαος: πῶς τολμᾶς νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν Ῥώμην ἐν τοιαύτῃ συνοδείᾳ μαθητῶν καὶ τῷ φιλοσοφικῷ τριβῶνι; Ἄγνοεῖς λοιπὸν ὅτι ὁ Νερων προέγραψεν ἅπαντας τοὺς φιλοσόφους καὶ ὅτι ἡ περιβολὴ σου θὰ σὲ προδώσῃ;

— Πῶς διάγει τὸν καιρὸν τοῦ ὁ Νερων; ἀπήντησεν ἀταράχως ὁ Ἀπολλώνιος.

— Ἀρματοδρωμῶν ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ, αὐλῶν ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ ἐξαφανίζων ἐκείνους ὧν ὁ β.ος ὑπεμφαίνει κατάκρισιν τοῦ βίου αὐτοῦ.

— Καλὰ λοιπὸν! ἡ θεὰ ἐνὸς ἡγεμόνος ἑαυτὸν ἀτιμάζοντος, παρέχει τοῖς σοφοῖς ἐν τῶν μέλλον ὑψηλῶν καὶ ἀξιοσπουδᾶστων μαθημάτων. Ὅσοι δὲν τολμῶσι νὰ μὲ συνοδεύσωσι προσωτέρω, ἄς

μεριμνήσωσι περί τῆς ἀσφαλείας των· οὐδέως θέλω μεμψθῆ αὐτῶν τὴν ἀδυναμίαν ταύτην τοῦ ἦθους· τὸ ἐπ' ἐμοὶ δὲν παρεκκλίνω τοῦ σκοποῦ μου ὁ ἀληθὴς σοφὸς πρὸ τῶν ἀπειλῶν μόνον τοῦ οὐρανοῦ δέον νὰ ἐπισιοδρομῆ.

Ἐξήκοντα ἐκ τῶν μαθητῶν, ἐγκαταλιπόντες αὐτόν, ἠκολούθησαν τὸν Φίλοσκον, οἱ δ' ἐπιλοιπεῖσι δῶδ' ἐκ, οἱ μάλιστα θευμαστὰι τῶν διδασκαλιῶν του, συνώρευσαν αὐτῶν. Οἱ φύλακες τῶν πυλῶν οὐδέως παρεμπόδισαν τοὺς ταξειδιώτας· ὁ δ' Ἀπολλώνιος, περιελθὼν τὴν Ρώμην ἀπεριέργως ἐξῆλθεν αὐτῆς, ἀταράχως πάλιν μετὰ τῆς μικρᾶς του συνοδίης.

— Ἐπειδείξαμεν εὐσταθεῖαν, εἶπε, ἀλλὰ δὲν πρέπει ν' ἀψηφῶμεν ἐπὶ πλέον τοὺς τρελλοὺς, ὡς ὑδε τοῦ Θεοῦ· ἐπανεθώμεν εἰς Ἑλλάδα καὶ Αἴγυπτον· κείθεν θὰ ἐπιτασσοῦμεν κάλλιον το μῆλον αἱ ἐπαστᾶσεις ὁμοιοζουσι πρὸς τὰ κολοσσαῖα ἀγάλματα, καὶ μακροθεν δεον νὰ θεωμεθα αὐτῶν.

Ἡ τελευταία φράσις θεωρήθη μετὰ τὸ συμβᾶν ὡς προφητεία τῆς πτώσεως τοῦ Νερωνος.

Καὶ ἄλλας προρρήσεις, λίαν ἐμφαντικᾶς, ἀποδίδουσιν εἰς τὸν Ἀπολλώνιον ἀναφορικῶς πρὸς τὰς βασιλείας τοῦ Γαββ. τοῦ Ὁθωνος, τοῦ Βιτ. λλίου τοῦ Οὔεσπεσιανοῦ, τοῦ Τίτου, τοῦ Δομητιανοῦ. Ἐπεύχχεν ὁμιλῶν δημοσίᾳ ἐν Ἐφέσῳ καθ' ἣν ἡμέραν ἐφανεύετο ἐν Ῥώμῃ ὁ Δικμητιανός, δι' ἐγγχειριδίου πληγεὶς ἐπτόκεις. Αἴφνης ὁ Ἀπολλώνιος ὑφῆσι· τὴν φωνὴν, κλίνει πλαγίως, ὡσαὶ ἀκρωμένος, ἐξορμήσας εἶτα πρὸς τὰ ἐμπρὸς τρία τέσσαρα βήματα, ἀναφωνεὶ μετὰ δεσποτικῶν τόνου: «Κτύπα. . κτύπα. . οἱ Θεοὶ τῶ ἐπιτάσσοσι!..» Οἱ παρεπτότες εκπλαγέντες ἐνόμισαν ὅτι ὁ Ἀπολλώνιος εἶχε περιπεσει εἰς μανίαν, ἀλλ' οὗτος ἐν ὄλῳ τῶ μεγαλείῳ αὐτοῦ καὶ διὰ φωνῆς βροντώδους, τοῖ. εἶπεν: «Ἐφισο!... τῇ στιγμῇ ταυτῇ ὁ τύραννος κατεβλήθη· ἡ Ρώμη, ἅπανα ἐξεγερθεῖσα, ἀνευφημεῖ ἤδη τὴν ἐλευθερίαν!...» Μετὰ τινος ἡμέρας διεδόθη εἰς Ἐφεσον ἡ εἶδησις τοῦ φόνου τούτου. ἡ δὲ παράτου Ἀπολλωνίου ὀρισθεῖσα στιγμή ἦτο ἐκείνη ἣν ἀνήγγελλον οἱ ἐκ Ῥώμης ξῖνοι.

Ὁ Ἀμιλικνὸς Μαρκελλίνος κατέτασε τὸν φιλόσοφον τῶν Ἰουδαίων, ὡς και τὸν Πυθαγόρα, τὸν Σωκράτη τὸν Νουμῶν Πομπηλιον, μεταξύ τῶν προνομίουχων ἐκείνων ἀνδρῶν, οἵτινες κατ' ἄπαντα τὸν βίον αὐτῶν προστατεύονται παρὰ τοῦ οἰκείου Δαμιονίου.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος Σ.θῆρος τὸν κατέτασε μετξὺ τοῦ Ὀρφείως, τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ Ἰ. Χριστοῦ.

Ἡ αὐτοκράτειρα Ἰουλιε, συζυγος τοῦ Σεπτῆμου Σεβήρου, προσεκαλεσε τὸν ρήτορα Φλαβ Φιλόστρατον, καθηγητὴ τῆς ρητορικῆς ἐν Ρωμῇ, νὰ γράψῃ τὸν βίον αὐτοῦ τοῖ ἐκτάκτου ἀνδρός κατὰ τὰ ὑπομνήματα τοῦ Νινευήτου Δαμιδος, τοῦ διαφερόντως ἐνοουμένου μαθητοῦ τοῦ Ἀπολλωνίου. Ἡ βιογραφία αὕτη ἀναγράφει πολλὰ θαυμάσια καὶ προρρήσεις, δι' ἃς οἱ ἱερεῖς τῶν χρησστηρίων ἐφθόνησαν τὸν Ἀπολλώνιον καθὼ ἐκτελοῦντο τὰ τοιαῦτα δωριαν, ἀνευ αἱμακτων θυσιῶν καὶ ἀνευ οὐ' ἐμιας διδασκαμονος ἱεροτελεσίης Διὸ ὅτε ὁ Ἀπολλώνιος ἤθελσε νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς Ἀθήνας καὶ περὶ αὐτῆ εἰς τὰ Ἐλευτήνια Μεστήρια, ὁ ἱερογάντης ἐδήλωσεν ὅτι οὐδέποτε θὰ προσεδεχετο ἄνθρωπον περιφρονούντα τὰς θρησκευτικὰς τελετάς. Ἡ προσβολὴ αὕτη οὐδόλως συνετάραξε τὸν Τυανέα θαυματουργόν, ἀπαντήσαντα πρῶτως τὰ ἐξῆς «Ἡδυνσο ἐτέραν μομφήν, μάλλον, εὐλογοφανῆ, νὰ μοι ἀποτείνης· πῶς δηλ. ἐγώ, ὁ ἀληθὴς μύστης τῆς αἰγυπτιακῆς Μαρχειας, τῆς μοναδικῆς πηγῆς τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν, ν' ἀποφασίσω νὰ προσελθῶ ἐνώπιον τῆς σῆς τετυφωμένης ἀμαθείας!» Οἱ μάρτυρες τῆς τοιαύτης ἀπαντήσεως συναισθληθέντες ὅτι ὁ ἀπανταχοῦ πεφημισμένος Ἀπολλώνιος ἠδύνατο νὰ παραβλοψῇ τὴν ἱερατικὴν βιωμαχανίαν τῆς Ἐλευσίης, δυσφημῶν αὐτὴν ἀνὰ τὰς περιπηγῆσεις του, ἐπειθανάγκασαν τὸν ἱερογάντην νὰ ἐπανορθώσῃ τὰ σφαλματά του· ἀλλὰ Ἀπολλώνιος περιεφρόνησε τὰς δικαιολογίας καὶ τὰς προσλιπαρήσεις αὐτῶν.

Ἴδού πως συνεεφθαλίου τὴν διδασκαλίαν του: «Κατὰ τὰς χρονίους περιπηγῆσεις μοι ἐποῦδασε τὴν σοφίαν ἀπαντων τῶν μερῶν Τὰ διάφορα φιλοσοφικὰ συστήματα, παρερχόμενα πρὸ ἐμοῦ, κεκοσμημένα μεθ' ὅσων κόσμων ἕκαστον ἐπλασεν ἑαυτῷ, με προσεκάλουν νὰ ἐκλιξῶ Ἄπαντα μοι ἐφάνησαν διαφοροτρόπως ὠραία

μετὰ ἐξωτερικοῦ ὑπερανθρωπίνου· ἔνια αὐτῶν παρειδύσαντα περὶ τὸ λογικόν μου διὰ δαλεαστικῶν θαλγήτρων, προσεπάθουν νά με ὑποδουλώσωσι διὰ θαυμψιῶν ὑποσχέσεων. Ἐν μοι ἀνήγγελλεν ὅτι, μετεωρίζομενος ἐπὶ τῶν ὀνειροπολημάτων αὐτοῦ, θὰ ἐβλεποῖν ἀπάσας τὰς ἠδυπαθείας ἐνοκηπτούσας μοι ἕτερον ἰκαυχάτο ὅτι θὰ με προεφυλάττε τῶν δεινῶν τοῦ βίου, μοι ὑπεδείκνυεν ὁμως τὴν ὑπερπήδησιν τῶν δοκιμασιῶν αὐτοῦ δι' ἡθείας τινός καὶ ἀεννάου ἡρεμίας τῆς ψυχῆς ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ θεοῦ· ἄλλο μοι προσέφερε τὴν ἀπάθειαν τῆς ψυχῆς ἐπὶ τε τοῖς ἀγαθοῖς καὶ τοῖς κακοῖς ἄλλο μὲ ἐνεθάρρυνε εἰς τὸ ἀποτολμᾶν τὸ πᾶν, ὅπως κηταστῶ εὐτυχῆς.

Ἄπαντα προσεπάθουν νά με δικρατησωσιν ἐπὶ τῆς γῆς δι' ἐκείνων ἄπερ ἀπεκάλουν θεμιτὰς ἀπολαύσεις τοῦ ὄντος μου, τοῦ ὕλικου. Μία μόνη ἐξ αὐτῶν τῶν φιλοσοφιῶν, ἡ τῆς Αἰγύπτου, ἴστατο ὀλίγον ἀπωτέρω σιγηλῆ καὶ κεκαλυμμένη· παρέστη ἐν τελείᾳ καὶ αὕτη τελευταία, ἀφοῦ εἶδεν ὅτι αἱ ἕτεραι σοφαί δέν με ὑπεδούλωσαν.

«Νεε, μοι εἶπεν, εἰμί θυγάτηρ τοῦ παρελθόντος καὶ μήτηρ τοῦ μέλλοντος· εἰμί ἡ βασίλισς τῶν πνευμάτων, ἡ ἀντανάκλασις τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν κόσμων.» Ἰνα σὺ ἦ· ἀποδοκίμος ἐν τῷ ἐμῷ κράτει δέον ν' ἀπρηνηθῇ τὰς ματαιότητας τῆς γῆς, τὰς ἠδυπαθείας τῶν αἰσθήσεων, τὴν ἀλαζονίαν τοῦ βίου. Ἀπαγορεύω τὸν τρελλὸν ἔρωτα εἰς τοὺς μαθητάς μου, καθὼ ἐπικίνδυνον μανίαν τῆς ψυχῆς· ἐπιτάσσω αὐτοῖς τὴν σιγήν. ἵνα αἰσθανῶνται ὅτι διατελοῦσιν ἀείποτε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ Βδελυσσομειτὰς αἱμακτοὺς θυσίας, καθὼ ἀποδιδούσας τῷ Ὑπερέτατῳ Ὅτι τὴν ἀγριότητα τοῦ τυράννου· διδάσκω δ' ἀντ' αὐτῶν τὰς υἱέας δεήσεις, αἵτινες μετὰ τῆς προσφορᾶς τοῦ θυμιάματος, εἶνε ἡ μόνη ἀνταξίς λατρείας τοῦ πατρὸς τῶν πάντων Ἄν' ἔχῃς τὴν ἰσχὺν νά με ἀκολουθήῃς ἐπὶ τῶν μονήρων κορυφῶν, ἐνθα εὔρηται ἡ Ἀλήθεια, θὰ σε ἀναπλάσσω νέον ἄνθρωπον μετὰ νεῶν ὀφθαλμῶν πρὸς θεῶν τοῦ ἀπείρου κόσμου τῶν ἀθανάτων οὐσιῶν. Δι' ἑὸς βλεμματός θ' ἀναμετρήῃς τὸν ἄπαντα χρόνον· θὰ περιλομβάνῃς δι' αὐτοῦ πάντα τὰ ὅσα εἰς ἐν μόνον ὄν, ἐν μιᾷ μόνῃ ἰδέᾳ. Αἱ θεαὶ δυνάμεις θὰ σοὶ ἀπικαλυψῶσι τὰ ἑαυτῶν μυστήρια, αἱ δὲ τῆς φύσεως θὰ ὑπόκεινται σοί». Οὕτω μοι ὠμίλησεν ἡ σοφία τῆς Αἰγύπτου, ἡ μεγάλη Μαγεία τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ.

Ἠκολούθησα αὐτῇ, αὕτη δὲ ἐτήρησε τὰς ὑποσχέσεις της».

Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς ἀπέπτη τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου τὸ 6 ἔτος μ Χ Ὀθάνατος, ὡς ὁ βίος του, ὑπῆρξε μυστήριον. Οἱ μαθηταὶ του διέδωκαν ὅτι τὰ πλανητικὰ δαιμόνια, μὴ ἐπιτρεψάντα τὴν διὰ τοῦ τάρου διεξελθῆναι, ἀπῆραν αὐτὸν εἰς τὸν οὐρανόν. Τὴν γωνίαν ταύτην ἤσπισθησαν πολυαριθμοὶ τῶν ὁπιδῶν του· εἰ τὴν φῆμιν αὐτοῦ φηθνοῦντες ἐθεβαίου, ἀπειναντίας ὅτι ἔρριψεν ἑαυτὸν ἐν τινὶ βασιλευσθῆ. ὡς ὁ Ἐμπεδοκλῆς, ὅπως πιστευθῆ ἢ ἀποθωσῆς του. Οἱ συμπατριῶταί του ἔλυσαν τὸ ζήτημα ἀνεγείραντες οὐρανόν, εἰς οὗτινος τὴν δαπάνην ἠθέλησε νῦ μετασχη καὶ ὁ οὐτοκράτωρ Κερκίας, ὄν, ὡς λέγουσιν, ὁ Ἀπολλώνιος ἠξίωσε πολλῶν ἐμφανσεῶν του.

Αἱ προφητεῖαι τοῦ Ἀπολλωνίου ἐπὶ τῶν αὐτοκρατορικῶν πεπρωμένων τῆς ἐποχῆς του, ἀπὸ τοῦ Νερωνος, φηνευθέντος τὸ 68 εἶτος, μέχρι τοῦ Νερῆα, οὗτινος ἡ βασιλεία ἤρξατο ἀπὸ τοῦ 48 εἶτους, συνετελεσταν λιαν εἰς τὴν εὐλειαν αὐτοῦ. Κατὰ τὸ δὶάστημχ τοῦτο τῶν 28 εἶτων ἐπτὰ αὐτοκράτορες περιεβλήθησαν ἀλληλοδιόδωχως τὴν τραγικὴν πορφύραν: Ὁ Γαλβας ἐσφαγη παρά τινος στρατιωτικῆς συνωμοσίας· ὁ Ὄθων τὸ-οχειράσθη μετὰ τινος ἤταν· ὁ Βιτέλλιος ἐσπαράχθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὁ Δομιτιανὸς ἐδόλοφ νήθη πρὸς τῶν ὑπηρετῶν τῆς συζύγου του· μόνον τὸν Οὐσπεσιανὸν καὶ τὸν Τίτον ἀπῆλλαξεν ἡ Εἰσαρμένη τῶν βαίων τοῦτων θαλάτων. Ἡ Ἀπολλωνιος εἶχε προεῖπει τὸ πεπρωμένον τῶν μὲν καὶ τῶν δεξιῶν Διαιτῶν κατέειπεν αὐτοῦ, ὡς επικίνδυνον, οἰσας τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ ἴδιος θη τὸν ἐδίκαζε. Ἡ κατηγορία περιστρεφετο περὶ δύο τριμερὰ ἐγγύματα ὁ Ἀπολλώνιος εἶχεν ὀμιλήσει ἐνωπιον πολιτικῶν τιος συκοφαντοῦ περὶ τῆς προσεχούς αναρῆσεως τοῦ Νερβχ εἰς τὸν θρόνον τοῦ Δομητιανοῦ, ὅ, οἱ ἐδικητικοὶ θεοὶ θὰ συνέτριβον τοῦτο ἤτο ἐγκλημα καθρωσώσεως, συνεπαγόμενον ποιήν θονατικὴν· καὶ ὁμως ὁ Μχχος τῶν Τυανων παρεστη εἰς τὸ δικαστήριον μετὰ τσαύτης ψυχραμίας. ὡτε ὁ τύραννος ἐταράχθη ἐπὶ τῆ τοιαύτη θεα καὶ περιστῆ ἐν ἀμηχανίᾳ.

«Βασίλευ, τῷ εἶπε, ἐπικαλοῦμαι πρὸς ὑπεράσπισίν μου τὴν ἀνάμνησιν τοῦ πατρός σου Οὐσπεσιανοῦ, τοῦ ἐπισκερθέντος με ἐν Αἰγύπτῳ πρὶν ἢ γείνη αὐτοκράτωρ. Ἐγὼ, πρὸς τί νὰ τὸ ἀποκρύψω,

ἐγὼ τῷ προεῖπον τὸ μεγαλεῖόν του Εἶσαι ἄρα φυσικά ὑπόχρεως πρὸς με, ἀφ' οὗ βασιλευεῖς ἤδη μετ' ἔκεινον Δὲν ἕκαστα χρῆσιν εὐτε τερπείας, οὔτε γοητείας, ὅπως τον παρρημήσω πρὸς κατάληψιν τῆς ἀρχῆς δὲν ἐκαυχθῆν αὐτῷ ὅτι ἠδυναμην νὰ μεταβάλλω κατὰ βούλησιν, τὴν πορείαν τοῦ ἡλίου ἢ τον ροῦν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, εὐτὲ μάλιστα παρεκίνησα αὐτὸν νὰ ρίψῃ βλέμμα ἐπὶ τῶν μυστηριωδῶν πινάκων, ὃ ὧ, οἱ μαθηταὶ τῆς Ἰσιδος ἀνευρίσκουσι τὰ σημεῖα τοῦ Ὀροσκοπίου ἠρκεσθῆν λόγον, ὅπως διχρωτίσω τὸ μέλλον του, νὰ συμβῇ υλεθῶ, ὦ, καὶ σύ, βασιλεῦ, δύνασαι νὰ πράττης τὸ τοιοῦτον ἀνὰ πάσαν στιγμήν, τὸ ἱερὸν Προγνωστικὸν τῆς Πρηνεστίνης Μίρας; Εἶνε ἂ ἀγκη νὰ σοι γνωρίσω ὅτι ἡ μαντεία αὕτη ἐδιδάχθη τὸ πάλαι εἰς τοὺς Ἑβρουρικῶν παρὰ τινων ταξειδιωτῶν Αἰγυπτίων καὶ ὅτι ὁ Σέρβιος Τούλιος, θεὸς βασιλεὺς τῆς Ρώμης, ἤγειρεν ἐν τῇ πόλει Πρηνέστη βωμὸν ἀναμιλλώμενον πρὸς τὴν φήμην τοῦ χρηστηρίου τῶν Δελφῶν;... Εἶχον λοιπὸν γράψει τὰ τρεῖς ὀνόματα τοῦ Οὐεσπεσινοῦ ἀνὰ ἓν γράμμα ἐπὶ τινων κύβων ἐκ δάφνης, ρίψας εἶτα ἀναμιξ τὺς κύβους ἐντὸς κάλπης ἀργυρᾶς. μετὰλλου καθιερωμένου τῇ Ἰσιδι, προσεκάλεσα τὸν πατέρα σου νὰ ἐξάγῃ αὐτοὺς εἰ ἢ ἐκ τῆς κάλπης καὶ νὰ τοὺς κατατάσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἰδοὺ δ' ἐν τίνι τάξει εἶχον ἐξελθεῖ.

PSESELANTAASUTIVSVUIUIS.

Διηθείς εἶτα ἐν διανοίᾳ καὶ μυστηριωδῶς πρὸς τὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα Πρηνεστίνης Μοίρας κεκρυμμένον Δαιμόνιον ἐσημείωσα τὸ καθ' ὑπαγορευοῖν αὐτοῦ ἐπομμενον χρῆσμον.

«PRAENESTINÆ SACRIS FORTUNÆ SORTIBUS ELECTUM

LENTE ASCENDIT NOMEN TUUM AD ASTA ;

SED UNDIQUE TANDEM INSIGNIS

VICTOR SINE VICTORIA,

URBIS IMPERIUM, UNUS IMPERATORA, SUSCIPIES»

Δηλαδή: «Τὸ ὄνομά σου, ἐκλεγέν παρὰ τοῦ ἱεροῦ Προγνωστικοῦ τῆς Πρηνεστίνης Μοίρας, ἀνέρχεται βραδέως πρὸς τὰ ὕψη τοῦ μέλλοντος καὶ καθίσταται διάσημον πανταχοῦ· σὺ δὲ νικητῆς, χωρὶς νὰ πολεμήσης, θ' ἀποδεχθῆς, ὡς μόνος αὐτοκράτωρ, τὸ κράτος τῆς γῆς.»

Γινώσκεις, βασιλεῦ, ὅτι τὰ ἀρχικὰ γράμματα αὐτῶν τῶν προφητικῶν λέξεων, ἐπαιατιθέμενα εἰς τὴν φυσικὴν τάξιν ἀναπαράγουσι τὰ τρία ὀνόματα τοῦ πατρός σου.

TITUS ESAVIUS VESPASIANUS

Μήτοι λοιπὸν δὲν προείπον τὴν ἀλήθειαν; . Δὲν ἐξῆλθεν ὁ Οὔεσπεσιανὸς ἐκ μακρᾶς ἀφανείας, ὅπερ ἄλλως τε ἐπιπροστίθεισιν ὑψηλοτέραις, λαμπρῖν εἰς τὴν δόξαν του; . Δὲν ἐδοξάσθη ἀπανταχοῦ διὰ τοῦ πολέμου τῆς Ἰουδαίας, ἀποθαυμασθεὶς ὑπὸ τῶν ῥωμαϊκῶν λεγεῶνων . . Δὲν εἰσήλθε νικητῆς εἰς τὴν αἰωνίαν πόλιν ἄνευ νίκης, ἀφοῦ ὁ θάνατος τοῦ Βιτελλίου (εἰς ὃν οὐδὲν μέρος εἶχε λάβει) τὸν ἀπήλλαξε τῶν μουσαρῶν ἀναγκῶν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, παραχωρήσας αὐτῷ τὸ κράτος ἄνευ ἐτέρου ἀνταπαιτητοῦ;

Μὴ ἄκουε λοιπὸν, ὦ βασιλεῦ, τοὺς κατηγοροῦντας με κατασκόπους ὅτι δῆθεν συνομνύω κατὰ σοῦ μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ Νερβα. Ὁ Νερβα εἶνε σοφὸς, προαχθεὶς ἐν σοφίᾳ ὑπὸ μακρᾶς πείρας. Ἄν ἀληθεύει ὅτι ἐν ἀθώαις ἀναστροφαῖς ὠμιλήσαμεν καὶ περὶ τοῦ περρωμένου, ἂν τυχὸν ἀνέφερον παραδείγματά τινα ἡγεμόνων, θὰ εἶπον ὅτι ἡ θεία βούλησις εἶνε ἀνανταγώνιστος, θὰ εἶπον ὅτι ἂν ἡ θεία βούλησις ἐκάλει εἰς τὴν ἡγεμονίαν οἰονδήτινα πολίτην, καθ' ὃν χρόνον τὸ κράτος κείται ἐν ταῖς χερσὶν ἐτέρου καὶ ἂν αὐτοῦ ὁ ἕτερος κατέστρεφε τὴν ἐκλεκτὸν τοῦ Οὐρανοῦ, ἵνα μὴ ἐκθρονισθῇ δῆθεν ὑπ' αὐτοῦ. ὁ θανάτων θὰ ἐπανεῖλθῃ ἐν τῷ βίῳ, ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασιν τῆς Μοίρας. Ἄν λοιπὸν τοῦτο σημαίνῃ συνομνύειν, συμβουλευσοῦ τότε τὸ Προγνωστικὸν τῆς Πρηνεστίνης Μοίρας καὶ θὰ κηστστῆς σὺ ὦ καὶ ἔνοχος συνωμοσίας κατὰ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ σου! Προτιμώτερον, βασιλεῦ, νὰ προσπαθῆς μᾶλλον νὰ καταστήτῃς εἰναι τὸν οὐρανοῦ διὰ τῆς ἐπιστολῆς καὶ τῆς ἑπιστολῆς πρὸς

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑΙΟΥ

Η ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΠΡΟΛΗΨΕΩΝ

(Συνέχεια.)

— Ἄντωνέττα, ἀγαπητή μοι, εἶπεν ὑψῶ τὴν χεῖρα, σοὶ ὀρ-
κίζομαι ἐπὶ τῆς τιμῆς μου καὶ τοῦ ἔρωτός μας νὰ μὴν ἐγγίσω ποτὲ
παιγνιόχαρτον, νὰ μὴ σοὶ ἀποκρύψω ποτὲ πράξιν μου τινα. ὅπως
ἔπραξα κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἀτελεισίας καὶ τῆς ταπεινώ-
σεως ἧτις μᾶς συνήνωσε. Πάν ὅ,τι μᾶς ἐνδιαφέρει θὰ ἦνε κοινόν.
Ὁ ἔρωσ σου θὰ με βοηθήσῃ ν' ἀρχίσω βίον ἡτιυχον καὶ τακτικόν
παρὰ τὸ πλευρόν σου. ἂν δὲ τυχόν κλονισθῶ ποτε, ἡ ἀνάμνησις
τῆς στιγμῆς ταύτης ὡς καὶ ἡ τῆς Βαλερίας θ' ἀρκεσῶσι νὰ μ' ἐπο-
ναφέρωσιν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς λογικῆς.

Ἡ Ἄντωνέττα ἐρίφηθη τότε εἰς τὰς ἀγκάλας του :

— Σὲ πιστεύω, Ροδόλφε, καὶ ἐμπιστεύομαι εὐχαρίστως τὸ μέλ-
λον μου εἰς τὰς χεῖράς σου.

Ὅταν, μετ' ὀλίγον, οἱ δύο νέοι ἐπανεῆλθον εἰς τὸ κομμωτήριον
εὐρον τὴν Βαλερίαν ἐπανηπαυομένην εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πα-
τρός της.

— Πάτερ, εἶπεν ὁ Ροδόλφος, ὁ Θεὸς μᾶς στέλλει ἀπροσδόκη-
τόν τινα χαρὰν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς δυστυχίης· ἰδοὺ σοὶ
φέρω μίαν θυγατέρα καὶ φίλην, μίαν ἀδελφὴν εἰς τὴν καυμένην
Βαλερίαν.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἀκτίς χαρᾶς καὶ εὐδαιμονίας ἐφαιδρυνε
τὸ ὄχρον καὶ τεθλιμένον πρόσωπον τοῦ κόμητος.

— Έσο, ἀγαπητὸν τέκνον, μυριάκις εὐλογημένον ὡς θυγάτηρ μου, εἶπεν ἀσποζόμενος οὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον ἔσο εὐτυχῆς καὶ γεννοῦ ὁ ἄγγελος φυλαξέ τοῦ Ροδόλφου διὰ νὰ μὴ παρκαπονεθῆ ποτε διὰ παρομοιας καταστρεπτικῆς τρελλας, ὡς τὰς ἰδιὰς μου.

— Μοὶ ὑπέσχιθη τὰ πάντα, γινώσκω δὲ ὅτι θὰ κερτήσῃ τὸν λόγον του, εἶπεν ἡ Αντωνέττα, ἀσπασθεῖσα τὴν χεῖρα τοῦ κόμητος· ἀγαπητὲ πάτερ, νέος βίος θ' ἀρχίσῃ διὰ σὲ καὶ τὰ τέκνα σου· ἔσο μεθ' ἡμῶν θὰ σὲ διασκεδαζόμεν, θὰ σὲ θωπεύωμεν, θὰ σὲ ἀγαπῶμεν τόσῳ, ὥστε νὰ μὴν αἰσθανθῆς πλέον κνυμίαν ἀνίαν.

— Σὲ ἐνοῶ, τέκνον μου, εἶπε μειδιῶν ὁ κόμης, καὶ ἔχεις δίκαιον· ὀφείλω ν' ἀφιερῶσω τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου μου εἰς τὰ τέκνα μου ὁ Θεὸς μοῦ ἔδωκε τρομερὸν μάθημα ἀναγκάζων με νὰ δεχθῶ τὴν θυσίαν τοῦ μέλλοντος τῆς θυγατρὸς μου.

— Ἐξυγλώνεις, ἀγαπητὲ πάτερ, τὰ σφάλματά σου ὡς καὶ τὴν ἀξίαν μου, ἀνέκραξεν ἡ Βαλερία ἐναγκαλιζομένη τὴν Ἀντωνέτταν· εἶνέ ποτε δυνατόν νὰ λυπηθῶ διὰ τοιαύτην ἀπόφασιν, ἥτις εἶνε ἡ πηγὴ τοιοῦτων ἀγχθῶν; Ἴδουσα δὲ ἡδη ὅτι ἡ καλλιτέρα τῶν φίλων μου γίνεται καὶ ἀδελφὴ μου πληροῦμαι ἀπείρου παρηγορίας ἐλπίζω τὸ πᾶν νὰ καταλήξῃ κελλιον παρ' ὅπως φρονοῦμεν.

Τὴν πρῶτην τῆς διὰ τοῦ μυστικῆς ἀρχθῶνας τῆς Βαλερίας ὁρισθείσης ἡμέρας, ὁ γηραιὸς κόμης δὲ Μ μετέβη παρὰ τῶ βιγῶν Μιυριίω ἐξ Χ. γιῶ, κηδερόνι τῆς Ἀντωνέττας, πρὸς ἐπίσημον ἀνανέωσιν τῆς εἰς γάμον αἰτήσεως τοῦ Ρ. δολφου· καθὼ ἀρχαίων φίλων καὶ συμμαθητῶν, ἤρκεσαν ὀλίγα λεξεῖς πρὸς τακτοποίησιν τῆς ὑποθέσεως· ἀλλ' εἰς τὴν παρκτῆρησιν τοῦ βιγῶνου περὶ τῶν ἀσώτων ὀρμῶν τοῦ νεαροῦ κζιωμκτικῆς, ὁ κόμης ἀπήντησε σοβαρῶς:

— Μὴ φοβοῦ πλέον, Μιυριίε, ὁ Ροδόλφος καὶ ἐγὼ ἰθεραπεύθημεν ἐντελῶς ἀπὸ τὰς τρέλλας μας· εἰς σὲ, τὸν πιετὸν φίλον καὶ ἐνάδοχον τῆς Βαλερίας, ὀφείλω πάσαν τὴν ἀλήθειαν.

Καὶ χωρὶς ν' ἀποκριθῆ τίποτε, τῶ διηγήθη τὰς περιπετείας τῶν τελευταίων ἡμερῶν καὶ τὴν ἐκείσιν θυσίαν δι' ἧς ἡ νεαρὰ κόμησά ἐξηγόραζε τὴν εἰρήνην καὶ τὴν τιμὴν ἀπάσης τῆς οἰκογενείας.

— Σήμερον, κατέληξε τὸν λόγον, πρέπει νὰ συντελεσθῇ αὐτὴ ἡ μισαρὰ διαπραγματεύσεσις, ὁ πάτερ Μιυρτίνος θὰ μᾶς φέρῃ τὸν Μάγερ εἰς τὸ γεῦμα. Ἀλλὰ, ἐπὶ τῆ ἰδέᾳ ὅτι ἡ ἀθῶα μου κόρη θὰ θέσῃ

τὴν γειρά της ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου καὶ ἀπεγθοῦς Ἰουδαίου, ὅτι διὰ τὰς ἀδικρίας μου θὰ κατέβη αὕτη εἰς αὐτὸν τὸν βορβορον τῆς τοκογλυφίας, εἰς αὐτὴν τὴν βδελυρὰν κοιωνίαν, τὴν προειθούσαν ἀγνωσθῆναι, τὸ πᾶν ἐπανάσταται ἐν μοί καὶ ἐπιπέσει ἐμμευτον ἂν γὰρ εἴμιτι διττῶς ἄθλιος ζῶν διὰ τὴν ἰδῶ τοιοῦτον ἀποτροπαιον πρᾶγμα. Σὲ καθικετεύω λοιπὸν, Μιτριάτιε, νὰ ἔλθῃς σήμερον νὰ γευματίσῃς μεθ' ἡμῶν· εἶσαι ἢ ἀναδοχος τῆς Βαλερίας, ἢ παρουσία σου θὰ εἶνε μίᾳ ἀνακούφισις διὰ τὴν κόρην μου καὶ ἐμέ.

Τὸ φαιδρὸν καὶ μεστὸν ἀπλότητος πρόσωπον τοῦ βαρῶνου ἔλαβεν ἔκφρασιν σοβαροτήτος ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον αὐξοίσης.

— Ἴδὸν μία θλιβερά ἱστορία, πτωχέ μου Εἰγον· μολονότι δὲ κατεσπατάλητες τὴν περιουσίαν σου διὰ τρόπον σχεδὸν ἀσυγγνώστου. δὲν εἶνε τῶρα καταλληλὸς στιγμή νὰ σὲ μεμφθῶ διὰ τοῦτο. Ἄπαγε· ἂν εἶχον τὰ μέσα, θὰ σὲ ἀπήλαττον ἀμέσως τῆς στενοχωρίας, διότι εἶνε σκληρὸν δι' ἓνα ἄνθρωπον τῆς ἡλικίας σου καὶ τοῦ βαθμοῦ σου νὰ ἐξαναγκασθῇ εἰς οἰονόητι πρᾶγμα, ἀλλὰ θὰ σοὶ εἴπω εὐλινρινῶς ὅτι, ἐκτὸς αὐτοῦ τοῦ λόγου, δὲν βλέπω, διατί αὐτὸ τὸ συνοικέσιον νὰ εἶνε τόσῳ μέγα δυστύχημα Γνωρίζω τὸν Μάγερ, καθότι τὸν συνήντησα συχνάκις παρὰ τῷ ἀνεψιῷ μου (εἶνε πεννεπιστημικοὶ συμφοιτηταί): εἶνε νέος θελκτικὸς, εὐγενὴς καθολοκληρίξιν οὐδὲν ἐν αὐτῷ ἀναπλεῖ αὐτὴν τὴν βδελυρὰν γενεάν, ἣν συνειθισαμέν νὰ περιφρονῶμεν τὸ μεσον, ὅπερ μεταχειρίζεται γὰρ εἶνε θεβαίως τὸ πρέπον, ἀλλὰ πρέπει νὰ λαβῶμεν ὑπ' ὄψει καὶ τὴν δυσμενῆ θεσιν του: νεανίας τις, ἱμμανῶς ἐρωτευμένος, διαπράττει πολλὰ πρᾶγματα διὰ τὴν ἀπολαύσιν τὴν πόθητὴν γυναῖκα, καὶ μάλιστα ταιαύτην ὡς τὴν Βαλερίαν, sapristi! ἓνα μορφαρίτην ... πρὸ πόντων δὲ ὅποταν γελοία τις προληψὶς τὸν παρεμπιδίζει νὰ βπδισῇ τὴν τακτικὴν ὁδόν.

— Γελοία; δι-κοφεν ὁ κόμης· μία κόμησσα δὲ Μ. με αὐτὸν τὴν υἱὸν τοῦ τοκογλυφου;

— Μὴ ἐξάπτῃσαι, Αἴγγον, καὶ ὁμολόγησον ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὅποσον σὲ ταραττεῖ περισσότερο ἐ.ε., τὸ ὅτι ὁ Μάγερ τυγχάνει Ἰουδαίος· ἀλλ' ἀφοῦ βραπτίζεται, πικύει τοῦ νὰ εἶνε πλέον τοιοῦτος γναρίζεις, ἄλλως τε, ὅτι, ἐγὼ, δὲν δίδω ἔξιν εἰς ὄλους αὐτοὺς τοὺς σω

ρούς τῶν παλαιῶν θρησκευμάτων, ἔτι, ἐπὶ ἐσφαλμένης κοσμογονίας θεοσιζόμενα καὶ κλήρη ὄντι ἀμαθίας καὶ μ.θ.ουμάτων. ὁ βέλουσι νὰ πρᾶκωρήσωσι τὴν θεοὺς εἰς μιαν πίστιν, ἐλευθέραν καὶ φιλοσοφικὴν

— Ἡξίουρω ὅτι εἶσσι ἕνας ἄθεος. Μυρρίκιε, καὶ σὲ λιποῦμαι.

— Μὲ συγχωρεῖτε, πιστεύω εἰς τὴν ὑπαρξίν ἑνός ὄντος ὑπεράτατου, δημιουργοῦ τοῦ σύμπαντος· ἀλλ' αὐτὸς ὁ πατὴρ ὁ αἰώνιος ἐπλασεν ὅλα τὰ τέκνα του ἴσα καὶ ἀποδοκιμάζει· συνεπῶς τὰς εὐτελεῖς διαμέχας, τὰς διαπραττομένας ὑπὸ τὴν ὠτίησιν ἀνθρώπων, οἷτινες ἐν τῷ ἐγαίτημῳ καὶ τῇ ἀλαζονίᾳ των, τιλοφοροῦνται λειτουργοὶ του Ἄλλ' ἀρκοῦσι ταῦτα δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα· γνωρίζω τὰς καθολικὰς πεποθήσεις σου καὶ τὰς σέβωμαι, μόνον ἐπίτρεψόν μοι νὰ σὲ πείσω, ὅτι νέος ὄρατος, εὐφυὴς καὶ ἀρκούντως πλούσιος ὥστε ν' ἀγροάκη μὲν ἡγεμονίαν (τοῦθ' ὅπερ δὲ εἶνε περιφρονητέον καὶ ἡ ἐποχὴ τὴν νῦν ζῶμεν). δὲ εἶνε δυνατὸν νὰ φερῶ τὴν δυστυχίαν εἰς τὴν καταδεκτὴν μου, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἡ κατασγή του εἶνε ἐβουλήθη καὶ αἰ πρόγνῳ του δὲ ἕμερον σημάτιον ἐν καιρῶ των συυφοριῶν. Αὐτὰ τὰ δυο νεαρά ὄντα δυνατὰ πολὺ καλὰ νὰ ἀνταγκασθῶσι καὶ νὰ εὐτυχήσωσι

— Τοῦλάχιστον τώρα, ἡ Βαλερία δὲν αἰσθάνεται δι' αὐτὸν ἡ ἀπιστορφήν καὶ περιφρόνησιν, εἶπαν ὁ κόμης στειαζων. Χαίρετε, ἀγκυπητὴ Μυρρίκιε εἰς τὸ γεῦμα θὰ δυνηθῆς νὰ κρίνης ἂν σὶ αἰσιόδοξοι ἐλπίδες σου εἶνε δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῶσι

Ο ΙΟΥΔΑΙΟΣ ΜΝΗΣΤΗΡ

— Ἐλα, νεράϊδα, ἀποτίναξον τὴν ἀπάθειάν σου· εἶνε τέσσαρες ὧντι καὶ καιρὸς νὰ ἐνδύθῃς, εἶπεν ἡ Ἀντωνεττα, ἡ τις, ἐνδυσθεῖσα ἤδη δὲ τὸ δεῖπνον, ἐκάθητο ἐπὶ μικροῖς ἐδάξου πρὸς τὸ ἐδωλίον, ἐφ' οὗ ἡ Βαλερία ἦτο ἐξέπλωμένη ὠρὰ καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπλκνεῖς εἰς το κενόν. Ἡ νεῖνις ἔκγεσθη στεναζουσα:

— Ἐχεις ὁ κενὸν πρ.πει νὰ στολισθῶ διὰ νὰ ἐορτάσω ἐπαξίως τὴν εὐτυχίαν μου εἰ.ε, πρ.καλῶ, τὴν Μαρθὴν νὰ ἐτιμῶσῃ

ἐλκύναν τινε ἐσθῆτα καὶ κλύμα τοῦ αὐτοῦ χροίματος· πρέπει μὲν τὴν ἡμέραν, καὶ ἡ ἑσπερινὸν ὄραμα, θεοῖσιν καὶ εὐδαιμονίαν, νὰ ἐνδύθῃ πένθιμα.

Ἡ δεσποινὶς δ'— Ἐβερστέϊν ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν :

— Δὲν σκέπτεσαι καλῶς ἀνισιοπῆς νὰ δ'χθῆς τὸν Σχμουήλ μετὰ τοιαύτης προσβλητικῆς εἰρωνείας ἃ ἀπέναντι τοιαύτης προσβολῆς ἤρνεϊτο τὴν θυσίαν σου καὶ ἐξεδικεῖτο, τί θ' ἀπεβίαινε ;

— Δὲν πιστεύω τὸν κ. Μιχαεὶρ τόσῳ εὐασητόν τῷ εἶπον καθάρᾳ ὅτι μὲ ἐνέπνεεν ἀποστροφὴν, καὶ . . . δὲν προσεβλήθη. Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ ριψοκινδυνεύσω τὴν εὐδαιμονίαν σου καὶ τὴν τοῦ Ροδόλφου διὰ τοιαύτης ματαιότητος· ἔκλεξεν λοιπὸν σὺ αὕτη τὰ τῆς τοσαλέτας μου.

— Ἐκλένω τότε αὐτὴν τὴν λευκὴν καὶ λευκὴν ἐκ τριχόπου ἐσθῆτα, ἢ ἐσχάτως σὺ ἐστειλὰν ἐκ Περσίων· τὸ λευκὸν ἐπίτηθι δηλοῖ πεθῆσιν καὶ τὸ μελαν, ἀλλὰ δὲν φαινεταὶ πέθιμον οὐδὲ κτυπᾶ εἰς τὰ ἄματια.

Ἡ Βαλερία ἀφῆκε νὰ τὴν ἐνδύσῃ μετὰ μεγάλης ἀδιαφορίας· ἀλλ' ὅτε ἡ θαλαμηπόλος, βιηθουμένη παρ' αὐτῆς Ἀντωνέττας, ἐτελειώσε τὸν στολισμὸν, ἡ τελευταία περὶ τὴν ἑσπερινὴν ὄραμα εἶπε ὅτι οὐδέποτε ἴσως ἡ νεαρὰ κόμισσα ὑπῆρξεν ἐξικισιωτέρα αὐτῆς ἢ ἀπλῆ καὶ λεπτοφῆς τοσαλέτα ἐφάνετο καλληλοτάτη διὰ τὴν λεπτήν της καὶ ἰδεώδη ὠριότητά. Μονον, ὅτε ἡ Ἀντωνέττα ἤθελσε νὰ προσαρμύσῃ νωπὰ τινὰ ρόδα εἰς τὸ στήθος καὶ τὴν κόμην, ἡ Βαλερία ἀπέωθησε τὴν χεῖρά της καὶ εἶπε μετὰ διστακτικῆς εἰρωνείας :

— Αἱ ἄκνηθι ἄνευ ρόδων, ἀγαπητῆ μοι, ταιριαζουσιν εἰς αὐτοὺς τοὺς χροίμασι ἀραθῶνας· ἢ μᾶλλον, ἂν ἦε ἀπαραίτητα τὰ ἄκνηθι, ἃ ἦε λιπὸν τὰ ποτιστωμένα ὑπὸ τοῦ προσφιλοῦς λαοῦ εἰς τὸν ἄκνηθι ὁ μελλονόμενος. Το σκόροδον, νομίζω ;

— Πῦρ ! εἶπεν ἡ Ἀντωνέττα, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἐκφράθῃς σὺ τοιοῦτον σκριασμὸν ; Τὸ εἶπεν λοιπὸν ἡ κολὴ καὶ δια σου καὶ ἡ γενναότης σου ;

Ἡ νεανὶς δὲν ἀπήντησε καὶ ἀμφοτέρω μετεβήσαν εἰς δωμάτιόν τι περὶ κειμένον, τὴν μεγάλην αἴθουσαν. Ἡ Βαλερία ἐβλήθη ἐπ' ἑδρῆς τινος πλησίον τοῦ παραθύρου καὶ ἤρξατο ἀποφυλιζούσα νευρικῶς τὰ ἄκνηθι ἐξαιτίας τινος ἀνορθόδοξου τεθειμένης ἐντὸς ὀφθαλμοῦ

σινικοῦ σκεύους. Ἡ Ἀντωνέττα τὴν ἠτένιζε μετὰ θλίψεως καὶ συμπάθειας ἀλλ' ἀκούσαν βήματα ἐν τῇ αἰθουῇ. ἐξῆλθε ἦτο ο γοηραῖος κόμης, ὅστις, πλυθρωτός ὡς νεφός καταιγίδος, καὶ συνωρρωμένος ἐβηματιζέε μετ' ταρχῆς

Ἦουχασον, ἀγαπῆ ἐ πτεροεῖπιν ἡ δισποικίς δ' Ἐρροστειν. λυβύσα τὸν βραχονά του πρεπει νὰ ὑπστωμεν τὸ ἀναποφευκτόν. Ὀρελομεν, πρὸς ἀνακούφισιν τῆς θέσεως τῆς Βαλερίας, πρὸς τὸ φαινεόμενον τοῦλάχιστον νὰ ὑποδεχθῶμεν τον Μπαγεφ φιλοφρονως. καὶ νὰ φερθῶμεν πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς πάσαν ἄλλην καλὴν γνωριμίαν ἢ στάσις μας, θ' ἀνταναιχλοθῆ ἐπὶ τῆς ἰδικῆς της καὶ θὰ τὴν ὑποσηρίξῃ εἰς τὴν συμπεριφορὴν της.

Ἄ! ἰδοὺ ὁ Ρυδολφος καὶ ὁ θεῖος Μιυρίκιος δόξα σοι Θεός! φθάνουσι πρὶν τοῦ πάτερ-Μαρτίνου.

Ὁ νεαρός ἀξιωματικὸς ἦτο οὐχ' ἦττον καττφῆς τοῦ πατρός· οἱ δάκτυλοι ἐπὶ ζιν νευρικῶς μετὰ τοὺς κροσσούς τῆς σπάθης του ἠῖστρεφον τὸν μύστακά του.

— Ρυδόλφε, πρὸςπαῖησον λοιπὸν νὰ ὑποκρούψῃς τὸν θυμὸν καὶ τὴν ἀπεστροφὴν σου ἐπιθύρῃς. νῆ Ἀντωνέττα, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ δυο ἄρχοντες ἐχαίρετῶντο ἂν ὁ πατὴρ σου καὶ σὺ διατηρήτε αὐτὸ τὸ κατηρῆς ἦθος, ἢ θέσις μας ὅλων θὰ καταστῆ ἀνυπόφορος.

— ὦ! μόνον ἂν ἠδυναμην νὰ συστρέψω τὸν λαίμῳ αὐτοῦ τοῦ σκυλοβραχίου, θὰ ἐγενόμην ἀμεσῶς εὐθύμοι, ἀπήνητητεν ὁ νεαρός κόμης ὑποκῶπως μυκῶμενος καὶ ουσπῶν τὸν γρόθον του

— Πρὺ εἶνε ἡ Βαλερία; ἠρώτησεν ὁ βερῶνος δεικλόπτων τὴν ἰδιολογίαν των.

Ἡ Ἀντωνέττα τῷ ὑπέδειξε σιωπηλῶς τὴν θύραν τοῦ σπουδαστηρίου.

Ὁ βερῶνος, ἐπὶ τῇ θέξ τῆς νεκνιδος, ἦτις ὠχρὰ καὶ με ἀπλκωνά; βλεμμα. ἐξικολούθει τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς των ἀθων. ἔστη καὶ ἐκίνησε εὐν κερπλή: ὁ τάπηξ καὶ ἡ κευκὴ ἐσθῆξ τῆς Βαλερίας ἦσαν ἤδη κεκαλυμμένοι ἐκ πεταλων ρόδων, γαρροφλλων καὶ ὑκκίνθων, καὶ ὁμως ἐξικολούθει ν' ἀποσπᾶ ἀσπλάγγχνως τὰ ἄνθη καὶ τὰ φύλλα ἄτινα ἀπήνητα ἢ μικρά της χερσ

— ὦ! ὦ! κόρη μου, τί σημαίνει ἡ κατχδίκη αὕτη καὶ

καταστροφή, και εἰς τὴν ἔπαισε αὐτὴ ἡ κοῦμένη ἀνθοδέσμη, ἠρώ-
τησεν ὁ βαρῶνος διὰ τῆς εὐθύμου φωνῆς του.

Ἡ Βαλερία ὕψωσε μηχανικῶς τοὺς ὀφθαλμούς· Ἰδοῦσα τὸν ἀ-
ἀδόχον της, προσπάθησε νὰ μειδιάσῃ καὶ ἠγέρθη ἀλλ' αἶφν ἡ
αὐτὴ ἔστη φρίττουσα καὶ ἡ τεταμένη χεὶρ της ἐπανεπέσεν ἀναισθη-
τος· εἶχεν ἀκουσθῆ ῥότος ἀμείλιχος σταθίσης εἰς τὴν ἐξώθυραν.

— Ἐκεῖνος εἶνε ὁ πάτερ Μαρτίνος, ἀνήγγειλεν ἡ Ἀντωνέττα,
ἣτις εἶχε τρεῖς εἰς τὸ παράθυρον.

Ἄρα ὁ Ροδόλφος παρετήρησε τὸ ὄρολόγιόν του.

— Ἄρα ὅς ὡς μέγας ἀρχων, εἶπεν εἰρωνικῶς· εἶνε ἕξ ὥραι
παρὰ πέντε λεπτά.

Μετὰ εἰνα στιγμῆν, ὁ πάτερ δὲ Ροδόλφος καὶ ὁ Σαμουὴλ εἰσῆλθον
εἰς τὴν αἴθουσαν εἰς δύο κόμητες ὑπεδεχθῆσαν τὸν τραπεζιτην εὐ-
γενῶς, ἀλλ' ὑπεμφάνετο κάποιον παγετωδῆς ἐπιφυλακτικότητος ἐν τῇ
προσψαύσει τῶν χειρῶν τοῦ Σαμουὴλ Μανον, ὁ βαρῶνος δε-Χαγιῶ
ἐπροχώρησε μετὰ ἐγκαρδίου μειδιήματος καὶ τὴν χεῖρα τεταμένην.

— Καλημέρια, νεαρὸ φίλε μου, δεχθῆτε τὰ συγχαρητήριά μου
καὶ τὰς ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος εὐχὰς μου. — Ἐρως καὶ ὑπομονή,
ἐξήμβλυναν ἤδη πολλὰς πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν. Κατα-
σῆσθε τὴν βασιτικὴν μου εὐτυχίαν καὶ θὰ λησμονήσουν καὶ θὰ
συγχωρήσουν τὴν σημερινὴν ἡμέραν.

— Εὐχαριστῶ δι' αὐτοῦ· τοὺς καλοὺς λόγους, κύριε βαρῶνα·
τοὺς ἐκτιμῶ διπλοῦς κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τὴν δι' ἐμὲ με-
στήν ἐξ εὐδαιμονίας συνάμα καὶ πικρίας Ἀλλὰ ποῦ εἶνε...;

Ἄρα ὁ Σαμουὴλ διεκοπή, τὸ δὲ ἀκτινοβολοῦν καὶ ἀνήσυχον βλέμ-
μα του περισκόπησε τὴν αἴθουσαν.

— Εἶνε ἐκεῖ, εἰς ἐκεῖνο τὸ σπουδαστῆριον, ἔλθετε! ἐπεκρίση ὁ
βαρῶνος.

Ἄρα ὁ ἱερεὺς ὡσαύτως εἶχε παρατηρήσει τὴν ἀποσιάν τῆς Βαλε-
ρίας, καὶ τῇ ὑποδείξει τοῦ κόμητος εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ σπουδα-
στῆριον. Ἰδὼν τὴν νεάνίδα ὀρθίαν πλησίον τῆς Ἀντωνέττας τόσῃ
δὲ λευκῇ ὡς ἡ ἑσθῆς της καὶ μετὰ τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου θλιβερὰν
ἐκφρασιν ἀπελπισίας, ἐπλησίασεν ἐσπευσμένως καὶ ἐψιθύρησε μετὰ
μομφῆς.

— Αὐτὴ εἶνε λοιπὸν ἡ πίστις, ἡ φαίδρα ὑποταγή, ἣν ἀνέμενον

νά ἴδω; Ἐγείρον τὴν κεφαλὴν, κόρη μου, καὶ μὴ λησιμόνει, ὅτ ὀρεῖσαι νὰ εἶσαι σύμμαχός μου εἰς τὸ ἱερὸν ἔργον τοῦ νὰ φερῶ εἰς τὴν ἁγίαν ἑμῶν Ἐκκλησίαν ψυχὴν ἀρξομένην ἤδη ν' ἀντ'λομβᾶνται τῆς ἀληθείας μετ' οὐ πολὺ, τὸ βαπτισμα θὰ ἀπεπλύνῃ ἀπὸ τοῦ νεανίου τούτου πάντα ρῦπον, ὡ, ἀπὸπλύνει καὶ ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ προγονικοῦ ἐλασθήματος.

Διεκόπη παρατηρήσας τὸν Σαμουὴλ ἀκολουθοῦμενον ὑπὸ τοῦ βαρῶνου καὶ ἐκάλεσε τὸν πρῶτον διὰ σχήματος λαβῶν εἶτα τὴν παγετώδη χεῖρα τῆς Βαλερίας τὴν ἔθεσεν εἰς τὴν τοῦ νεανίου καὶ εἶπε μετὰ κατανύξεως:

— Κόρη μου, δεχθητι μετ' ἐμπιστοσύνης τὸν σύζυγον, ὅ, ὁ Ὑψίστος σοὶ ἐξελεξε εἶθε νὰ εὐλογῆσῃ τὴν ἔνωσιν ταύτην καὶ νὰ μὲ ἀξιώσῃ νὰ τὴν καθιερώσω ἐντὸς ὀλίγου!

Ἐπηρεασθεῖσα ἡ Βαλερία ὑπὸ τῶν λόγων τοῦ ἱερέως, ἡ Ἰωσὸς ὑπὸ τῆς κριτικῆς διάνοιαν βουλήσεως τοῦ Σαμουὴλ, ἀντήγειρεν ἠσυχῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ μνηστήρος τῆς συνήτησε δὲ ἐν βλεμμα τόσῳ ἀνάμικτον ἐξ ἔρωτος καὶ ὀδύνης ὥστε ἐκπεπληγμένη καὶ τεταραγμένη κατεκοκκίνησε, καὶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ τὸν ὑπεχρεωσε νὰ καθίσῃ.

Ὁ βαρῶνος ἐπλησίασε τότε, ἐνηγκαλίσθη τὴν βαπτιστικὴν του καὶ, καθίσας πλησίον τῶν μεμνηστευμένων, ἤνοιξε μίαν ἀδιάφορον συνομίαν. Ὁ Ροδόλφος καὶ ἡ Ἀντωνέττα ἐπλησίασαν ἐπίσης, ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν πατέρα δὲ Ροθιῦ, ἐπανεῦρε τὸν γηραιὸν κομητὰ, ὅστις δὲν εἶχε κινηθῆ ἀπὸ τὴν αἴθουσαν.

Ἡ ἀναγγελία ὅτι τὸ δεῖπνον παρεσέθη, ἀνεκούφισεν ἅπαντας: ὁ βαρῶνος ἠγέρθη ἐσπευσμένως, ὁ Ροδόλφος καὶ ἡ Ἀντωνέττα τὸν ἠκολούθησαν ἄμέσως: ἐπὶ στιγμὴν εὗρέθησαν μόνοι οἱ μεμνηστευμένοι. Ὁ Σαμουὴλ εἶχε προσφέρει φιλοφρόνως τὸν βραχίονα εἰς τὴν μελλόνουμόν του, ἀλλ' ἠτήθειε ἐκ συγληνέσεως ἠσπάσθη τὴν χεῖρά της.

— Βαλερία, σύγγνωτέ μοι τὴν ὄραν ταύτην, ἐψιθύρισε διὰ πεμνηγμένης φωνῆς: ἐμπιστεύθητε ἐφ' ἐμοῦ, θὰ ἀφιερῶσω ὄλην μου τὴν ζωὴν νὰ σᾶς ἀποδείξω τὸν ἔρωτά μου, νὰ σᾶς καταστήσω εὐτυχῇ

Ἡ νεᾶνις ἐστέναξεν ἐπιπόνως :

— Ἐλπίζωμεν, κύριε, ὅτι τὸ μέλλον θὰ ἐξαγοράῃ τὴν ὀξείαν θλίψιν ἣν μοι ἐπιβάλλετε σήμερον ὁ ἐπιμόνος καὶ σκληρὸς ἔρωσ σου ἐνίκησεν ὅλα τὰ προστόματά, ἐπιθυμῶ νὰ πιστεύσω, ὅτι τοῦτο ἔστα. πρὸς εὐτυχίαν μας καὶ θὰ παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ εὐλογήσῃ ἅπαντα αἰσίως.

— Εὐχαριστῶ δι' αὐτὴν τὴν καλὴν προαίρεσιν αὐτῆ εἶνε ἡ πρώτη καὶ τελευταία φορὰ, καθ' ἣν θὰ φανῶ σκληρὸς πρὸς ὑμᾶς, Βελερία· ἡ ἔνωσίς μας μὲ καθιστᾷ δοῦλον σου, ἀλλὰ...

Κύψας ἐβύθισε τὸ ἀκτινοβολοῦν βλέμμα του εἰς τὸ τῆς μνηστῆς του.

— Ἡ ἀπώλεια ὑμῶν εἴμπορεῖ νὰ μὲ καταστήσῃ ἄγριον, ἐγκληματίαν.

Ὁ μετὰ τοὺς ἀλλοκότους τούτους ἀρραβῶνας χρόνος παρῆλθε βαρέως· ὁ Σαμουὴλ ἠθάνετο πόσον ἡ παρουσία του ἦτο ὀδυνηρὰ εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ κόμητος Πᾶς ἄλλος ἀπέθανε οὕτῃς τῆς ἀπροκαλύπτου ἀπιστροφῆς θὰ παρητεῖτο ἴσως αὐτοῦ τοῦ συνοικισίου καὶ θὰ ἔθυσίαζε τὸν ἔρωτα εἰς τὴν ὑπερηφάνειάν του· ἀλλὰ χάρις εἰς τὴν ἐπιμονὴν τὴν χαρακτηρίζουσεν τὴν φυλὴν ἐξ ἧς κατήγετο ὁ Σαμουὴλ ἐνέμεναν εἰς τὸν σκοπὸν του· μόνον, δι' ἐμφύτου τινὸς λεπτότητος, κληρονομηθείσης ἐκ τινος ἄλλης προϋπάρξεώς του ἄλλως πως τελεσθείσης, ἐπεβάλλετο ὅσῳ τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον, ἀπέφυγε πᾶσαν πρόκλησιν ἥτις θὰ τὸν ἐκράτει ἐπὶ πολὺν χρόνον ἢ ἔνεκε τῆς ὁποίας θὰ παρείχοντο ὑπόνοιαι εἰς τὸν κόσμον ἐπὶ τοῦ μυστικοῦ ὅπερ ἔδει· νὰ μὲν ἄγνωστον μέχρι τῆς ὀρισθείσης ἐποχῆς Δις ἢ τρεῖς μόνον τῆς ἐβδομάδος διήρχετο μίαν ὥρην παρὰ τῆ μνηστῆς του, καὶ τότε διὰ τῆς ἐνδ' αφερούσης συνδιαλέξεώς του, τῆς πνευματώδους ἀλλὰ σώφρονος προσεπέθετο νὰ τῆ ἀρέσῃ. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἡ Βελερία ἐδ' ἐκείνη βλέπουσα ὅτι ὁ νεανίας ἐπέβαλεν ἐαυτῷ τὸν ἐπιφυλακτικώτερον σεβασμὸν, ὅτι οὐδέποτε ἀπῆται φίλημά τι ἢ ἄλλο δικαίωμα μνηστῆρος, ὅτι οὐδένα ἄλλο ἔλεγε περὶ τῶν περιπαθῶν αὐτοῦ συναισθημάτων καίτοι, ἐνίστατο, ἡκτινοβόλου ἐν τῶς τῶν μεγάλων αὐτοῦ καὶ μελανῶν ὀφθαλμῶν, ἀνέλαθε θάρρος καὶ ἤρξατο συνομιλοῦσα ἐλευθέρως μετ' αὐτοῦ. Ἡμέραν τινα καθ' ἣν τὴν εἶρεν εἰς τὸ κλειδοκίμβαλον, τὸν παρεκάλεσεν αὐτὴ νὰ παίξῃ

καὶ αὐτὸς ἕτι τι ἐδέχθη τὸ τοιοῦτο λίαν ἐπιχαρίτως καὶ λαθὼν ὡς θέμα τὸν ὄν σκοπὸν εἶχε ψάλει ἡ Βαλερία, τὸν ἐποικίλειν ὡς μέγας καλλιτέχνης ὅπου ἦτο: τὸ πρῶτον μειδίμαχ ἀληθῶς εἰλικρινῆς καὶ εὖνου, τῆς Βαλερίας ὑπῆρξεν ἡ ἀνταμιῖθη τοῦ αὐτῆ ἡ νουνεχῆς ἐπιφυλακτικότης ἐπενήργησεν εὐνοϊκῶς ἐφ' ὄλων τῶν ἐν γνώσει τοῦ μυστικοῦ: Ὁ Ροδόλφος ἄφησε τὸ κατηφές ὕψος, ὁ γηραιὸς κόμης εἶπεν ἐν στιγμῇ τιμὴ εὐθυμίας:

— Ἐχει περισσότερον τάκτ παρ' ὅσον τὸν ἐνόμιζον ἐπιδεικτικόν!

Ὁ πάτερ Μιρκτίνος δὲν ἔπαυεν ἐπρινῶν τὸν ζῆλον καὶ τὰ καλὰ προτερήματα τοῦ μαθητοῦ του. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τῆν Ἀντωανέτταν, αὕτη καθὼ μεμυημένη ὀλίγον εἰς τὰς φιλελευθέρας ἰδέας τοῦ κηδεμόνος της, κατελήφθη ὑπὸ εἰλικρινοῦς συμπαθείας ὑπὲρ τοῦ τραπεζίτου Πρακτηροῦσα ὅτι ἡ φίλη της διετέλει ἤδη ἦττον δύσελπις, ὅτι ὅτε ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Σαμουήλ, οἱ γαλκνοὶ ὀφθαλμοὶ της διηρώτων ἀνυπομόνως τὸ ὥρολόγιον, καὶ ὅτι ὁ κρότος τῶν βημάτων τοῦ νεανίου ἐπέφερον αἰφνίδιον ἐρυθρότητα ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς Βαλερίας, ἡ Δεσποινὶς δ' Ἐβερστὲν ἔχαιρεν εἰλικρινῶς καὶ ἤρχισε νὰ ἐλπίζῃ ὅτι αἱ προβλέψεις τοῦ θείου Μιρκυρικού ἠδύναντο κάλλιστα νὰ πραγματοποιηθῶσι.

Λέγοντος τοῦ μηνὸς Μαΐου, ἡ οἰκογένεια τοῦ κόμητος δὲν ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐξοχὴν; ὅπου ἦττον ἐνοχλοῦντο ὑπὸ τῶν ξένων Ἡπειδὴ ὁ Σαμουήλ ἦτο ὁ πλησιέστερος τῶν γειτόνων, ἡ Βαλερία ἔκρινεν καθῆκεν νὰ τῷ εἶπῃ ὅτι ἤλπιζε νὰ τὸν βλέπωσιν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἐπὶ πλείονα χρόνον καὶ συχνότερον· εὐτυχῆς καὶ εὐγνωμονῶν ὁ νεανίας δι' αὐτὸν τὸν γλυκὺν λόγον ὑπεσχέθη νὰ ἐπωφεληθῇ τὴν ἄδειαν ταύτην.

Ὁ μετὰ ταῦτα χρόνος διήλθε παιδρὸς καὶ πλήρης ζωηρότητος· προητοιμάζοντε τὰ τοῦ γάμου τοῦ Ροδόλφου καὶ τῆς Ἀντωανέττας, ὁρισθέντος διὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰουλίου, καὶ ἠτοιμάζον συνάμα τὰ τῆς προικὸς τῆς Βαλερίας. ἤς ὁ ὑμῆναιος θὰ ἐτελείτο τὴν 25ην ὅπερ τοῦ Σεπτεμβρίου. ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸ βήπτισμα τοῦ Σαμουήλ, ὁ πάτερ Μιρκτίνος κατανουσοικαμένος ὑπὲρ τοῦ μαθητοῦ του ἐπόθει νὰ ἐπισπεύσῃ ἡ μέλλουσα κόμησσα δὲ Μ καὶ ὁ βραδῶνος Μιρκυρικός παρεδέχθησαν νὰ γίνωσιν οἱ ἀνάδοχοι τοῦ νέου χριστιανοῦ.

Ἐνῶ κατὰ τινὰ ὥραίαν ἡμέραν περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἰουνίου αἱ

δύο νεάνιδες ἐκάθηντο εἰς σὺδενδρόν τι μέρος ἐργαζόμεναι εἰς ἓν τραπεζομάνδηλον διὰ τὸν νῆδον τῶν Ἀποστόλων, ἀφίκετο ὁ Σαμουήλ καὶ διέκοψε τὴν συνομιλίαν των. Μετὰ τοὺς χαιρετισμοὺς, ἐξήγαγεν ὁ νεανίας τοῦ θυλακίου τοῦ ὠραίου βιβλίον, φιλοκάλως χρυσόδετον καὶ τὸ κατέθεσεν ἐνώπιον τῆς Βαλερίας μετὰ γοητευτικοῦ μειδιάματος. Ἡ Ἀντωνέττα, ἥτις ἔκυψε νὰ ἴδῃ τὸν τίτλον τοῦ βιβλίου, κατελήφθη ὑπὸ σφοδροῦ γέλωτος.

— Τί ἀστείότης αὕτη πάλιν; εἶπε γελῶσα πάντοτε ἡμερολόγιον δεδευμένον διὰ βελούδου καὶ χρυσοῦ, ὅποια τιμὴ δι' ἔργον τόσῳ ἐφήμερον!

— Δὲν γνωρίζετε διατί τὸ ἔφερα;

— Ὅχι, ἀπεκρίθησαν μιᾶ φωνῇ αἱ νεάνιδες.

— Λοιπὸν! Δεσποινίδες μου, θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ ἐκλεξήτε ἐκ τοῦ ἡμερολογίου τούτου τὸ χριστιανικὸν ὄνομα τὸ ὅποσον θὰ προκρίνη ἢ μελλονύμφος καὶ ἡ ἐνάδοχός μου διὰ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ βδελυρὸν ὄνομα τοῦ Σαμουήλ, τὸ τὸσφ ἀντιπαθητικὸν εἰς τὴν Δεσποινίδα Βαλερίαν.

— Δὲν εἶπόν ποτε τοιοῦτόν τι, ἀπήνησεν ἐρυθρῶσα ἡ Βαλερία, ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι ὑπάρχουσιν ἄλλα ὀνόματα ὠραιότερα.

Ἄμφοτεροι δὲ ἤρχισαν ἀναζητῶσαι σπουδαίως τὸ μᾶλλον ἀρμόζον εἰς τὸν Σαμουήλ ὄνομα, ἀλλ' ἂν ἠδυνήθησαν νὰ συμψηφίσωσι. Τέλος ἡ Βαλερία ἐπανεκλείσει τὸ βιβλίον δηλώσασα ὅτι μόνη τῆς θὰ κάμῃ τὴν ἐκλογὴν, οὐχὶ ἀμέσως, ἀλλ' ἐν ἀνέσει καὶ μοναξίᾳ.

— Ἴδού ἔρχεται ὁ πατέρας μὲ ζωηρὰν τὴν φυσιογνωμίαν, ἐπρόσθεσε στοιχηματιζῶ ὅτι μᾶς φέρει καλὴν τινα εἰδήσιν.

— Ἀγαπητὰ τέκνα, εἶπεν ὁ γηραιὸς κόμης, χαιρετῶν τὸν μέλλοντα γαμβρόν του ἐγκαρδίωτερον παρὰ τὸ σὺνηθες, ἔρχομαι νὰ σὰς εἶπω ὅτι ὅλα τὰ σχέδιά μας διὰ τὸν γάμον τοῦ Ροδόλφου μετεβλήθησαν ἔλαβον τὴν στιγμὴν ταύτην ἐπιστολὴν παρὰ τῆς θείας σου, τῆς πριγκιπέσσης δ'—Ο. . . Ἴδού ἐτέρη ἐσώκλειστος διὰ σὲ. Ἀντωνέττα. Ἡ πριγκίπισσα μὲ πληροφορεῖ ὅτι ἡ ἄδυναμία καὶ οἱ πόνοι οὐς αἰσθάνεται ἀκόμη εἰς τοὺς πόδας τὴν ἐμποδίζουσι νὰ ἔλθῃ ἐδῶ· ἀλλ' ἡ ἰδέα τοῦ νὰ μὴ παραπτῇ εἰς τὸν γάμον τῆς ἀνεψίᾳς τῆς τῆ φαίνεται τόσῳ ἐπίπονος ὥστε μὲ θερμοπαρκαλεῖ νὰ ὑπάγω μὲ ὄλους

τούς ιδικούς μου νά ἐορτάσωμεν τὸν ὑμέναιόν σας εἰς τὸ κτήμα της καὶ νά διέλθωμεν ἐκεῖ ἐβδομάδας τινάς

— Καὶ τί ἀπεφάσισε, πάτερ; ἠρώησεν ἡ Βαλερία, ρίψασα ἐν κρύφιον βλέμμα ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Σουμουήλ, κταστάντος κατηφοῦς.

— Οἱ ὄροι τῆς προσκλήσεως δὲν ἐπιδέχονται ἄρνησιν, μὴ ἔχουσιν ἄλλως τε λόγον τινὰ εὐλογορκῆ. Ἐγνώρισα τὴν πραγμαπίπισσαν πρὸ τῆς χρεῖας της, ἦτο θελκτικὴ γυνὴ, καὶ ἐπειδὴ, προσετι, εἶνε στενὴ συγγενῆς σου, Ἀντωνέττα, λογιζομκι εὐτυχῆς ἀνανεῶν τὴν γνωριμίαν της· θὰ τῇ ἀπαντήσω λοιπὸν ὅτι δεχόμεθα, καὶ ὅτι θ' ἀναχωρήσωμεν ἐντεῦθεν εἰς τὰς δύο ἢ τὰς τρεῖς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου· τώρα, χαίρετε, σὰς ἀφίνω εἰς τὴν συνομιλίαν σας.

— Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κόμητος καὶ ἐνῶ ἡ Ἀντωνέττα ἀνεγίνωσκε τὴν ἐπιστολὴν τῆς θείας της, ἡ Βαλερία προσέκλινεν ἐπὶ τοῦ Σουμουήλ, ὅστις, σκυθρωπὸς καὶ συλλογισμένος, ἐστηρίζετο διὰ τῶν βραχιόνων του ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Τὸ νέον σχέδιον τοῦ πατέρα φαίνεται ὅτι δὲν σὰς εὐχαριστεῖ, εἶπε σιγανῇ τῇ φωνῇ.

Ὁ νεανίας ἐστέναξε.

— Χωρισμὸς πολλῶν ἐβδομάδων καὶ ἡ παρουσίᾳ σου εἰς ἐορτάς, εἰς ἃς ἡ θεβιασμένη καὶ ἐτυχῆς θεσίς μου δὲν μοὶ τὸ ἐπιτρέπει νά λαθῶ μέρος, δὲν μ' εὐχαριστοῦν θεβιαῶς Ποία αὕτη ἡ πραγμαπίπισσα δ' Ο...;

— Εἶνε ἡ ἀδελφὴ τοῦ πατρὸς τῆς Ἀντωνέττας· εἶνε χήρα ἀπὸ ἐτῶν, φιλάσθενος, καὶ ζῆ μεμονωμένη εἰς τὰ κτήματά της ἐν Στυρίᾳ· δὲν τὴν εἶδον ποτὲ, ἀλλ' ἤκουσα νά λέγῃσι πολλὰ καλὰ περὶ αὐτῆς.

— Μὴ μοῦ ὀρνηθῆτε μίαν ἀντιστάθμισιν εἰς αὐτὴν τὴν ἀπροσδίκητον θλίψιν, ἐπροσθεσεν ὁ τραπεζίτης μετὰ τινα σιγμὴν σιωπῆς· ἔλατε μὲ ὅλους τοὺς ιδικούς σας νά περῆσθε μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἔξογὴν μου, ἐκεῖ ὅπου τὴν πρώτην φορὰν ἔσχον τὸ εὐτύχημα νά σας ἴδω.

— Σὰς τὸ ὑπόσχομαι, εἶπε ζωηρῶς ἡ Βαλερία πρὶν ἢ ἀναχωρήσωμεν θὰ διέλθωμεν μίαν ὁλόκληρον ἡμέραν παρ' ὑμῖν.

Ἡ νεανίς δὲν ἔδυσκολοῦθη νά ἐπιτύχῃ τὴν συγκαταθεσιν τοῦ

κόμητος καταστάντος ἤδη εὐθυμιστέρου καὶ κέλλιον ἢ ἄλλοτε δια-
 τεθειμένου, ἀπεφασίσθη δ' ὁμοφώνως ἵνα, τὴν παραμονὴν τῆς ἀνα-
 χωρήσεως, ὅτε ἅπαντες θὰ ἦσαν ἐλεύθεροι, ὁ βαρῶνος δὲ Χογιέ
 καὶ ὁ κόμης μετὰ τῶν τέκνων του, μεταβῶσιν εἰς τὴν πρόσκλησιν
 τοῦ Σαμουήλ

Ἡ διὰ τὴν ἐπίσκεψιν ὀρισθεῖσα ἡμέρα ἀνέτειλε μεγαλοπρεπῶς
 ἡ θερμότης ἦτο μεγάλη, ἀλλ' οὐδὲν νέφος ἐφαίνετο ἐπὶ τοῦ γαλα-
 νοῦ θόλου τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ Ἀντωνέττα παρετήρησε μετὰ κακην-
 τρεχοῦς μειδιάματος, ὅτι ἡ φιλη τῆς εἶχε στολισθῆ μετὰ ἰδιαζού-
 σης φροντίδος ἡ λευκὴ ἐσθίς, ἣν εἶχε φέρει τὴν ἡμέραν τῶν ἀρρα-
 θῶνων, ἐφαίνετο ὅτι κατεστη αὐτῇ ἀντιπαθητικὴ ἔκτοτε ἀπεποι-
 ῆθη καὶ τὴν ἐνδυθῆ αὐτὴν ὁμως τὴν φορὰν, τὴν ἐζήτησε, συμπλη-
 ρώσασα μόνον τὸν στολισμὸν τῆς δι' ὥραιου πιδου ἐκ ψιάθλου λευ-
 κῆς καὶ φιλοκάλως γοργιρισμένης ἐκ καλύκων ροδῶν. Τὴν μεσημ-
 βρίαν ἀνεχώρησεν οἱ μὲν ἄλλοις ἔφ.πτοι, αἱ δὲ δύο νεάνιδες ἐντὸς
 ὥραίας μικρᾶς ἀμάξης συρομένης ὑπὸ δυο μικρῶν ἰρλανδικῶν ἵππων,
 ὀδηγουμένης ὑπὸ τῆς Ἀντωνέττας, εἰς ἣν ὁ μνηστήρ τῆς τὴν
 εἶχε προσέειρε.

Το Ρουδενοχωφ, ἡ θεινὴ ἐξοχὴ τοῦ τραπεζίτου, ἦτο φρούριόν
 τι ρυθμοῦ βυζαντινοῦ ὠχυρωμένον διὰ πυργίσκων, διακεκοσμημένον
 ὑπὸ ἐξωστῶν γεγλυμένων καὶ κεχρυσωμένων, περικυκλωμένον ὑπὸ
 εὐρέων κήπων, ἡ κκοικια αὐτῆ ὅλως ἀρχοντικὴ ἔφερε τὸν τύπον
 τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς φιλοκαλίας.

Ἐνῶ διηρχοντο διὰ τοῦ μακροῦ καὶ ὑπὸ ἀρχαίων δρυῶν σκια-
 ζομένου διαδρόμου, τοῦ εἰς τὸ μέγαρον ἄγοντος, ἡ Ἀντωνέττα ἐψι-
 θύρισε γελῶσα : Ἰδὲ τί ὠραῖον οἰοδόμημα. Βαλερία ! Νομιζῶ ὅτι
 θὰ ζήσεις εἰδὼ πολὺ κκαὶ ὅτι ἔ.ας κόμης δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ
 σοὶ προσφέρῃ πλέον τούτου . . Ἡ Βαλερία δὲν ἀπεκριθῆ τίποτε, τὸ
 βλέμμα τῆς ἠτένιζεν οὐχὶ τὴν ἐπαυλιν καὶ τὰ περι αὐτὴν, ἀλλὰ
 τὸ κομψὸν καὶ λεπτοφρέδες σῶμα τοῦ οἰκ.δεσπότου ἵσταμένου ἐπὶ
 τῆς τελευταίας βεθυίδος τῆς κλίμακος. ὅπως ὑποδεχθῆ τοὺς ξένους
 του γὰρ νὰ τὸ ὀλοογήσῃ, ἡ νεαρὰ κόμησασ ἐπαύσει οἰκτείρουσα
 τὴν θυσίαν τῆς ἡ παρουσία τοῦ Σαμουήλ κατέστη αὐτῇ εὐχαρί-
 στησις ἦν ἀνεμενευ ἀνυπομόνως δε. θὰ παρητεῖτο βεβχίως τοῦ
 μνηστήρος τῆς καὶ ἐτι τῆς προσεφέρετο κίτησις ἐπωφελεστέρᾳ ταύτης.

Ὁ Σαμουήλ ἀνέπτυξε τὴν μάλλον ἐγκάρδιον καὶ ἀξιογάπητον ὑποδοχὴν. Εἰς αἶρετον γεῦμα, περίπτως εἰς τοὺς κήπους, λεπτομερῆς θία τοῦ μεγάρου ἄπαντος καὶ τοῦ περιέργου μουσεῖ· ἐξ εἰκότων καὶ ἀρχαιοτήτων, ἃς ὁ νεανίας εἶχε προσπορισθῆ κατὰ τὰ διάφορα ταξείδια τοῦ ἔπρεπε νὰ τοῦ ἀπασχολήσουν τὴν πρῶτην μετὰ μισηθρίαν ἔπρεπε νὰ καθιερωθῆ εἰς ἐκδρομὴν διὰ πλοιαρίου ἐπὶ μεγάλῃς τινός λιμνης, διεφθμισμένης ἐπὶ τῇ ποιητικῇ ὠραιότητι τῶν ὄχθων τῆς.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ γηραιὸς κόμης καὶ ὁ βερῶνος ἀπεσύρθησαν εἰς ἓν τῶν ἀνδρῶν, ὅπως λάβωσ. τὸν καρφὲ, καπνίσωσι τὰ σιγάρα των καὶ τελέσωσιν ἓν ἀνέσει τῆς χώνευσιν. Οἱ νεανιοὶ συνῆλθον εἰς παρακειμένην αἴθουσαν, περρατηρήσασθαι δὲ ἡ Βαλερία ἐν κλειδοκύμβαλον καὶ τραπέζια πλήρη μουσικῶν βιβλίων παρεκάλεσε τὸν Σαμουήλ νὰ παίζῃ τι. Μετὰ τῆς διακονούσης αὐτὸν χάριτος ἀνταπεκρίθη ὁ νεανίας εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς· οὐδέποτε δ' ἴσως τὸ ἔσμά του ὑπῆρξε τόσῳ θαυμάσιον, διαπυρον, ἐκφραστικόν, ιδιότροπον· ἡ μελωδία, ἄλλοτε ζωηρὰ καὶ θριαμβευτικὴ, ἄλλοτε δισταζούσα καὶ πλήρης μελαγχολίας, ἐφάνετο ἀκολουθοῦσα πιστῶς τὰ αἰσθηματὰ τοῦ καλλιτέχνου.

Ὅτε ἡ τελευταία δόνησις ἀπεσβέσθη, φρενητιώδη χειροκροτήματα ἠγέρθησαν ἔκ τε τοῦ ἀνδρῶν καὶ τῆς αἰθεύσης, μόνη δὲ ἡ Βαλερία, ἥτις ἐπακουμβοῦσα ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου, εἶχεν ἀκούσει μετὰ μεγάλης συγκινήσεως, δὲν ἐξεφράσθη ἐπαινετικόν τι· ἀλλ' ὅτε ὁ Σαμουήλ ἠτοιμάσθη ν' ἀφήσῃ τὸ κλειδοκύμβαλον, ἀνύψωσεν αὐτὴ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐψιθύρισε: «Ὁχι, ὄχι ἐπιθύμουν νὰ σὰς ἀκούσω ἄκομη· μέλπωαι κἄτι τι ἔτι»—Ὁ τραπέζιτης ἐπανεκάθησε· τὸ διαπυρον βλέμμα του εἰσέδυσε ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Βαλερίας· εἶτα ἡ γλυκεῖα καὶ ἠχηρὰ αὐτοῦ φωνὴ ἔμελψε τὸ μέος τοῦ «Ἐ γαρδ, ἐν τῇ Λοουκία, ὅπου ὁ προδοθεὶς μνηστήρ ἐκπέμπει κατὰ τῆς ἀπίστου τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὰς ἐπιπλήξεις του.

Ἡ καρδίη τῆς Βαλερίας ἤρξατο πάλλουσα ἐπειθόνως· αἱ συγκινητικαὶ αὐταὶ ἀρμονίαι ἵτε μὲν πάλλουσαι περιπαθῶς, ὅτε δὲ πλήρεις πικρῆς θλίψεως, ἐβάρυνον ἐπ' αὐτῆς ὡς πίσεις τις νευρικῆς τρόμος τὴν συνειτάρξα· τῇ ἐφάνετο ὅτι αὐτὴν εἶν ἰδίαν ἐμέμφοντο.

— "Αδείτε ὡς μέγας καλλιτέχνης, εἶπεν αὐτῇ, ἀφοῦ ἐτελείωσας· ἀλλὰ δικίτ' νὰ ἐκλέξητε αὐτὸ τὸ μέρος :

Ὁ Σαμουὴλ λαβὼν τὴν χεῖρά της τὴν ἠσπάζθη. Ἰδὼν δ' ὅτι ἔτρεμε, ἔκυψε μετὰ ζωηρότητος καὶ εἶπε:

Σύγγνωτέ μοι· εἶθε ὅλη ὠχρά. οὐδ' ἐγὼ ὁ ἴδιος γινώσκω τί με ὤθησε νὰ ψάλω αὐτὸν τὸν σκορόν· ἀργότερα ἢ ἔπαυορθῶσω τὸ σφάλμα μου· θὰ ἐκλέξητε ὑμεῖς ὅ,τι θελετε ν' ἀκούσητε.

Ἀφοῦ καὶ ἄλλους ἐπαίνους ἀπεκομίσατο ὁ Σαμουὴλ ἐπρότεινεν εἰς τὴν συντροφικὴν νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν λίμνην· ἀλλ' αὐτὸ τὸ σχέδιον δὲν καλοῦρσεν εἰς τοὺς δύο γηραλέους ἄρχοντας.

— Ἀγαπητοὶ φίλοι, εἶπεν ὁ βρωῶνος Μαυρίμιος, ὅσῳ ἐλευστικὴ κὰν ἢ ἡ πρότασις αὐτῇ, νομίζω ὅτι ἀνάπαυσις τις ὄνειροπολητικὴ ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου τούτου, κατόπιν τοιαυτῆς θερμότητος τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ κοπιώδους λουκουλλείου γεύματος, ἔσται προτιμωτέρα· νομίζω δ' ὠταύτως ὅτι ἐφράζω καὶ τὴν γνώμην τοῦ φίλου Ἐγγών, προτεινὼν ὑμῖν, Κυρίαί μου, νὰ ἐπιχειρησθῆτε αὐτὸ τὸ ταξείδιον ὑπὸ τὴν προστασίην τῶν μελλονύμφων σας· δύνασθε μάλιστα νὰ φαντασθῆτε ὅτι οὕτω πως ὀλισθαίνετε ἐπὶ τῆς ζωῆς ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος· τοῦτο θὰ ἦν τόσῳ ποιητικόν ὅσῳ καὶ πρόσφορον τῇ περιστάσει.

— Πάντοτε ἐτοιμολόγος εἶσθε, θεῖε Μαυρίμιε, διὰ νὰ δικαιολογῆς τὴν ὀκνηρίην σου, εἶπε γελῶσα ἡ Ἀντωνιέττα, μόνον λησμονεῖς ὅτι ἵνα συμπληρωθῆ ἡ ἔμφρασις αὐτῇ τοῦ ἐπὶ τῆς θαλάσσης περιπάτου τῆς ζωῆς, μὰς λείπει ἡ τρικυμία.

— Τις οἶδε ; Ἴσως, ὁ οὐρκνός, ἵνα δοκιμασθῆ τὸ ἀμοιβαίον ἄρρος μας, μὰς πέμψη καὶ τὴν καταγιγίδα, εἶπεν ἡ Βαλερία ἡ ζέστη εἶνε τόσῳ πνιγρὰ . . . ! μοὶ ἐφάνη δὲ ὅτι καὶ ὑποπτε νέρη ὑπεφαίνοντο εἰς τὸν ὀρίζοντα.

— Τι τρέλλα ! ὁ οὐρανός εἶνε καθαρός· οὐδὲν προσηνίζει καταγιγίδα· σπεύσωμεν μόνον νὰ ἐπωφεληθῶμεν τὴν ὄρσσην· θὰ ἦνε λαμπρὰ εἰς τὴν λίμνην !

Καὶ ἡ ζωηρὰ Ἀντωνιέττα ἤρπασε τὸν πῖλον καὶ τὸ ἀλεξήλιον της, ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Ροδόλφου καὶ κατῆλθε τρέχουσα τὰς βαθμίδας τοῦ ἀνδῆρου. Ὁ Σαμουὴλ τοὺς ἠκολούθησε μετὰ τῆς Βαλερίας καὶ ὠδήγησε τοὺς ξένους του διὰ τῶν σκιερῶν δένδροφυταίων τοῦ δάσους του μέχρι τῶν ὀχθῶν τῆς λίμνης.

Κάτωθεν λιθίνης κλίμακας ἤγκυροβόλουν περί τὰ δέκα σκάφη παντός σχήματος καὶ μεγέθους καί, μεταξύ αὐτῶν, μεγάλη ἄκατος ἐστολισμένη δι' ἰνέων καὶ ταπήτων, προητοιμασμένη βεβαίως διὰ τὴν ἐκδρομὴν. Ὁ Ῥοδόλφος ἔρριψε βλέμμα ὑποπτον ἐπὶ τῶν δύο κωπηλατῶν τῆς ἀκάτου

— Ἀγαπητέ μοι Σχμουήλ, ἰδοὺ ἐτοιμασία ὀλίγον τιμῶσα τὴν ἐτοιμότητά σας Ὁμολογῶ ὅτι δὲν μὲ πολυευχαριστεῖ περιδιάβασις μὲ αὐτὰ τὰ δυο ὑποκείμενα, καὶ ἐπειδὴ ὁ θεὸς καὶ ὁ πατήρ ἔσχαλ τὴν φρόνησιν νὰ μείνωσιν οἰκαδε, προτείνω νὰ λάβωμεν τὰ δύο ἐκείνα ἐλαφρὰ ἀκάτια, τὰ χωροῦντα ἕκαστον δύο ἐπιβάτας, καὶ νὰ περιδιαβῶμεν μὲ αὐτὰ ἕκαστος τὴν σύντροφόν του.

Το ἀληθές εἶνε ὅτι ὁ νέος κόμης ὀλίγον ἐνδιεφέρετο ἐκ τῆς ὀλίγου ὀχλοῦ: συντροφίς τῆς ἀδελφῆς καὶ τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ του Ἐπιθύμει νὰ εὐρεθῇ κατὰ μόνας μὲ τὴν Ἀντωνάνετταν

— Θὰ εἶμι καταγενητευμένος ἐκ τοῦ τοιούτου σχεδίου τῆς περιδιαβάσεως, ἂν καὶ ἡ κόμησσα Βαλερία τὸ ἐπεδοκίμαζε, ἀπεκρίθη ὁ νεανίας· ἀλλ' ἡ νεῆπις οὐδόπως ἀντέστη εἰς τοῦτο· διεκείτο εἰσέτι ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ ἔγματος τοῦ Σχμουήλ· οἱ περιπαθεῖς τόνοι τῆς φωνῆς του ἐβόμβουν ἔτι εἰς τὰ ὕδατα τῆς καὶ ἐπεθύμει μίαν ὄραν ἡσύχου σιנדιαλεξέως.

Ἐτοποθετήθησαν λοιπὸν τὰ δύο ζεύγη, οἱ *καβαλλίροι* ἔλαβον τὰς κώπας καὶ ἀπεμακρύνθησαν μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ ἐπανευρεθῶσιν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος μετὰ δύο ὥρας.

Ὁ Ῥοδόλφος ἐστράφη ἀριστερᾶ ὅπως ἀκολουθήσῃ τὴν ὄχθην· ὁ Σχμουήλ διευθύνθη πρὸς τὸ μέσον τῆς λίμνης, ὅπου ἔβλεπον μικρῶθεν μικρὰν τινα νῆσον κατὰσκιον ἐκ δένδρων. Ἡ εὐρεῖα λίμνη ἦτο ἤρεμος καὶ λνία ὡσεὶ καθρέπτῃς, οὐδ' ἐλάχιστος ζεφυρος διετάρασσε τὰ κύματα· ὁ δὲ Σχμουήλ, βραδέως κωπηλατῶν, δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπᾷ τὸς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τῆς γοητευτικῆς συντροφῆς, ἐν τῇ λευκῇ διαφανεῖ ἐσθῆτι αὐτῆς, καὶ μὲ τὴν μακρὰν σποδοειδῆ κόμην τῆς, ὡμοιάζε τὴν νεράιδα τῆς λίμνης· ἐλθοῦσαν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν νὰ κατοπτρισθῇ εἰς τὰ διαφανῆ ὕδατα.

ΝΕΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

« Κατὰ τὴν τῶν μελιτεῶν εἰκόνα
τῶν λόγων δέον μετέχειν, καὶ τῆς
ρωδοῦσας, τοῦ ἄρθου δρεψάμενος,
τὰς ἀκέρθας ἐκκλίειν ».

(Μέγας Βασίλειος).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τοὺς φιλοπροόδους ἀναγνώστεις. — Ἐπερτύμ-
βιος ἀνακοίνωσις Περὶ τῆς μετὰ θάνατον καταστάσεως τῆς
ψυχῆς καὶ τοῦ πέραν τοῦ τάφου. — **3η Πρακτικὴ** συμβου-
λὴ. Θεραπεία τῆς ἐγκεφαλίτιδος (μηνιγγίτιδος). — **Μεταμόρ-
φωσις γραίης εἰς νεάνιδα ὥραϊαν καὶ λαμπροστολι-
σμένην κατὰ τὸ 1866.** — Ἀνακοίνωσις ἐκ τοῦ ἀο-
ράτου κόσμου. Διὰ τὴν ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει τὸ διανοπαθεῖν ἐν τῇ
γῆ καὶ τὸ σαρκοβορεῖν. — Ἐπιστολὴ Γλάδιστωνος περὶ
Πνευματισμοῦ. — Ἐνταφιασμὸς φακηρῶν ἐπὶ μῆνας,
ἀνέγερσις αὐτῶν, καὶ ἐξήγησις τοῦ φαινομένου.

ΤΟΙΣ ΦΙΛΟΠΡΟΔΟΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ.

Εἷς καὶ μόνος ἐπίστευε πρὸ δω' ἑκαετίας ἐν Βραΐλια εἰς
τὰ πνευματιστικὰ φαινόμενα· ἀλλὰ νῦν πιστεύουσιν εἰς
αὐτὰ ὑπερδιακόσιοι. Παρόμοιον ἀποτέλεσμα προσδοκῶν
ἐν Ἑλλάδι, μετέβην εἰς Ἀθήνας πέρυσι τὸν χειμῶνα. Εἴ-
δον τρώντι ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς ρέπει καὶ ἐκεῖ πρὸς

τὴν παραδοχὴν τῆς τοιαύτης. ἐπιστήμης. Ἄλλ' ἐν δια-
 στήματι δύο μόνον μινῶν δὲν ἠδυνάμην βεβαίως οὔτε νὰ
 εἰσχωρήσω εἰς πολλοὺς κύκλους, οὔτε νὰ προσελκύσω διὰ
 τοῦ λόγου τὴν προσοχὴν πολλῶν τῶν προσφιλῶν ὁμογε-
 νῶν εἰς τὴν μελέτην αὐτῆς τῆς πνευματικῆς ζειδώρου,
 τῆς ἠθικοπλαστικῆς ἐπιστήμης. Ἐπειράζην τοῦ τοιοῦτον
 διὰ τῆς δημοσιογραφίας, διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ
 ὁ «Νέος Πυθαγόρας» ἀλλ' ἀτυχῶς μετὰ τὴν ἐξ Ἀθηνῶν
 ἀναχώρησίν μου... οὐδεὶς ἄλλος συνδρομητῆς ἐνεγράφη·
 οὔτω δὲ οὔτε τὰ ἔξοδα τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ περιοδικοῦ
 σ κ ι ἄ ζ ο ν τ α ι. Ἐνέρινα ὅθεν νὰ ἐπενέγκω ἀπὸ τοῦδε
 μεταρρύθμισίν τινα, ὅπως τὸ περιοδικὸν διληθῆ νὰ δια-
 νύσῃ τὸ πρῶτον ἔτος, συνάμα δὲ καὶ οἱ συνδρομηταὶ μὴ
 ζημιωθῶσι.

Τὴν ἔκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ ἀπεφάσισα κύχλι χάριν βιο-
 ποριστικοῦ ἔργου. τὸ βιοποριστικὸν μου ἔργον εἶνε ἄλλο...

Προτίθεμαι λοιπὸν νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἔκδοσιν καὶ
 κατὰ τὰ ἐπόμενα ἔτη ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅρους, ἂν καὶ ὁπότεν
 ἐπιτευχθῶσιν.

Ἰπ' ὄψει ἔχων ἀφ' ἑνὸς, ὅτι οἱ μὲν πολλοὶ τῶν εὐπόρων
 ἀπαναίνονται αὐτὴν τὴν διδασκαλίαν, ὅπως τὰ νοσοῦντα
 παιδίᾱ τοὺς ἰατροὺς καὶ τὰ φάρμακα, εἰς δὲ τοὺς ὀλίγους
 τούτων, τοὺς ἐν ὑπερτέρᾳ διανοητικῇ καὶ ἠθικῇ μοίρᾳ δια-
 τειλοῦντας, ... δεόν νὰ ἐπιβάλληται τις, νὰ γίνεται φορτι-
 κός, χάριν τῆς ἀμοιβαίας ἀλληλεγγύης, ὅπερ δι' ἐμὲ εἶ.ε
 λίαν ἄχαρι καὶ δυσεπίτευκτον, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι οἱ φιλο-
 πρόδοι καὶ περὶ τὰ κατὰ φιλιαναγνώσθη τυγχάνουσιν ὡς
 ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν χρηματικῇ στενωχωρίᾳ, ἐσκέφθην:

1 Ἐκαστον φυλλάδιον νὰ σύγνηται ἐκ δύο τυπογραφικῶν
 φ. λ λ ω ν, περιεχόντων ὕλην ἐκλειπτήν, κυρίαν μόνον
 ὕλην καὶ ἄνευ μυθιστοριῶν

2. Ἡ ἐξίμ. συνδρομὴ νὰ ἐλαττωθῆ εἰς δραχμὰς 2 1]2,
 ἀλλὰ προπληρωτέας.

3 Ἡ ἔκδοσις ν' ἀρχίσῃ ἅμα ὡς ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρο-
 μητῶν ἀνέλθῃ εἰς πεντηκοσίους.

Ἐγὼ ἐξετέλεσα ἀπέναντι τοῦ πλησίον μου τὸ κατὰ δύναμιν καθῆκον· ἐναπόκειται εἰς τοὺς ὑπεοτέρων αἰσθημάτων ἐμφορομένους ἀναγνώστας νὰ ἐπιτελέσωσι τὸ ἐκυτῶν: ἦτοι ὄχι μόνον νὰ ἐγγραφῶσιν οἱ ἴδιοι συνδρομηταὶ ἐγκαίρως, ἀλλὰ πρὸ πάντων νὰ παρακινήσωσιν εἰς τὴν ἐγγραφὴν καὶ ἄλλους τῶν φίλων των, ἵνα συμπληρωθῇ ὁ ὡς ἄνω ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς:

⊕ Δόμιμος.

ΥΠΕΡΤΥΜΒΙΟΣ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

**Περὶ τῆς μετὰ θάνατον κατὰστάσεως καὶ τοῦ
πέραν τοῦ τάφου**

*Διὰ τοῦ νεωτέρου πνευματιστικοῦ τρόπου καὶ τῆς
μεσαζούσης Κας Chertier.*

Ἀγαπητὴ φίλη,

Ὁ πόθος τοῦ νὰ συγκοινωνήσω μεθ' ὑμῶν καθίσταται ἔτι μᾶλλον ζωηρός, καθότι εἰς τὴν ὑπετέραν συμπύθειαν ὀφείλω τὴν τυχύτεραν ἕξοδόν μου ἐκ τῆς συγχύσεως (trouble)(¹) εἰς ἣν εἶχον βυθισθῆ μετὰ τὴν ἐκσωμάτωσίν (θάνατόν) μου. Ἐπεθύμουν νὰ σῶ περιγράψω αὐτὴν τὴν ἐκ τοῦ ἐνσάρκου βίου εἰς τὸν πνευματικὸν μετάδοκτον· ἀλλὰ ὅα δυνήθω;

Τὸ πρῶγμα τοῦτο οὐδ' ἡ γιγαντωδεστέρη ἀνθρωπίνη φαντασία δύναται νὰ συλλάβῃ· πῶς λοιπὸν νὰ τὸ περὶστῆσω ἵνα καιριστῶ κατὰκλήπη;

Καθ' ἣν στιγμὴν προσεβλήθη οὐδεμίαν ἰδέαν εἶχον τοῦ ὅτι συνέβαινέ μοι ἀστραπιαία τις ἀνάμνησις ἀνέλιξεν ἐν τῇ διανοίᾳ μου ὀλόκληρον σχεδὸν τὸν βίον μου· εἶδον στιγμιαίως ἅπαντας ὅσους ἠγάπων, εἶτα ἀπεναρκώθη καὶ οὐδὲν πλέον ἔδλεπον, οὐδ' ἤτλανόμην.

Πόσον διήρρευσεν αὐτὴ ἡ κατάστασις δὲν δύναμαι κελῶς νὰ το προσδιορίσω, διότι συγχέεται μετὰ τῆς ἐπακρολουθησάτης συγχύσεως, ἐξ ἧς δὲν ἀπηλλάγην ὀλοσχερῶς εἰμὴ κατὰ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ συμπα-

(¹) Σ. Μ. Trouble καλοῦσιν οἱ πνευματολόγοι τὴν κατάστασιν εἰς ἣν ἡ ψυχὴ περιέρχεται μετὰ θάνατον, μὴ δυνάμενη νὰ ἐννοήσῃ τὰ κατ' αὐτὴν καὶ περὶ αὐτὴν συμβαίνοντα, ἂν ἀπέθανε, κλπ.

θητική πρόσκλησίς σας με ἐξήγαγεν ἐξ αὐτῆς τῆς καταστάσεως, ἣν δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐξηγήσω, καὶ ἤτις ἐμοιάζει πρὸς τὴν θέσιν ἐκείνην, ἐν ἣ εὐρίσκεται τις ἐν τῇ γῆ, ὁπότε ἀρυπνίζεται: ἕκ τινος βαρέος ὕπνου, ἐπελόντος ἐκ μεγάλης τινὸς κοπώσεως καὶ ἐν τόπῳ ἀγνώστῳ.

Ὅθ' πειραθῶ νὰ σας ἀπεικονίσω ἐν πρώτοις τί ἐστὶ τὸ ὕγχυσις.

Κατὰ τὴν πρώτην (μετὰ θάνατον) στιγμὴν ἡ ἀτονία γίνεται πλήρης: εἶτα τὴν ἀτονίαν ταύτην ἐκλαμβάνομεν ὡς συνέχειαν τῆς ἄρτι ἐγκαταλειπομένης γῆϊνου ζωῆς. Τοῦλάχιστον εἰς ἐμὲ οὕτω συνέθη' δὲν ἐπίστευον ἐμαυτὴν θανοῦσαν· ἐβλεπον ἐμαυτὴν ἀνερχομένην τὰς βαθμίδας, ἐκεῖ ὅπου ὁ θάνατος με εἶχε καταλάβει: εἶτα μετέβαινον παρ' ἅπασιν ἐκείνοις, παρ' οἷς ἐτόγγαζον· ὅλα δὲ ταῦτα τὰ ἐβλεπον ἀσυνάρτητα ὡς ἐν τοῖς ὄνειροις: ἔπειτα τέλος μετέβαινον οὐραδα, πλήρης βαθείας θλίψεως, ἣν δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐνοήσω· ἐκαθήμεν ἐλοκλήρους ὥρας ἐπὶ τινος ἔθρας καὶ ἐκλαιον πικρῶς, βλέποντα τὴν κλίνην μου κενήν, ἐστὶν ὅτε δὲ τὸ σῶμά μου ἐκτάδην· ὅτε ἐπλησίαζον πρὸς αὐτὸ, τότε τὰ δάκρυά μου ἐδιπλασάζοντο· ἀνελάμβανον τὰς καθημερινὰς ἐργασίας μου, ἀλλὰ τότε τὸ πᾶν μοὶ ἐφαίνετο περᾶδοξον, καθότι ὅλοι, ἕσους ἐπλησίαζον, ἐφαίνοντο μὴ βλέποντές με, οὐδ' ἀπῆντων εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου· αἱ καλάί μου φίλαι Γριγοῦρ ἤσαν κατατεθλιμμέναι, χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ ἐνοήσω τὸν λόγον τῆς τοιαύτης θλίψεως τῶν. Εἰς τὸ μέρος τῆς ἐργασίας μου εὐρισκον ἄλλο πρόσωπον διενεργοῦν ὅ,τι ἐγὼ συνήθως ἐπραττον· τοῦτο μ' ἐστενοχωρεῖ λίαν. Διηρώων δ' ἐμαυτὴν ἐνίοτε μήτοι περιῆλλον εἰς τρέλλαν· διεσκεπτόμην ἐνίοτε ὡσαύτως μήπως ἀπέθανον, ἀλλ' ἀμέσως ἀπέκρουον μετὰ φρίκης αὐτὴν τὴν ἰδέαν.

Ἐν τοῦτοις, αὐτὴ ἡ ἰδέα ἤρξατο ὀλίγον κατ' ὀλίγον λαμβάνουσα ὑπόστασιν, ἐμπνεύσατά μοι τὴν ἀμφιβολίαν· τοῦτο διήρκεσεν οὕτω μέχρις οὗ ρεῦμά τι ζωηρᾶς συμπάθειας ἐκτοξευθὲν παρ' ὕμῶν προσῆλθέ μοι καὶ με προσέειχε πρὸς ὑμᾶς· μ' ἐφάνη τότε, ὅτι ἀρυπνίσθην μετὰ τὴν ἀνάμνησιν τρομεροῦ ὄνειρου. Εἶδον τὰ φιλικὰ χαρακτηριστικά σας, ἀνέγνων ἐν αὐτοῖς, ὡς ἐν βιβλίῳ, τὴν φιλίαν καὶ τὴν ἣν ἠθιάνεσθε συμπάθειαν πρὸς με· ἀλλὰ μοὶ ἐστάθη ἀδύνατον νὰ ἐκδηλωθῶ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν.

Καταλαμβάνετε δὲ καλῶς ὅποια ἔδε: νὰ ἦ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ κατάστασις τοῦ πνεύματός μου. Δὲν θέλω νὰ εἶπω ὅτι ἠθιάνεμην ἐπιληρῶς ἢ ὀλίγως τι πλεον, καθότι εἶχον ἤδη προετοιμασθῆ, δι' εἶδους τινὸς βαθμιαίας ἐποποιίας· ἦτο τρόπον τινὰ βεβαίωσις τῆς ἀμφιβολίας μου.

Πῶς νὰ περιγράψω ὅ,τι τότε συνέθη μοι!

Κατελήφθη ἐν πρώτοις ὑπὸ τρομερᾶς στενοχωρίας, διαλογιζομένης, ὅτι ὅθ' ἐνεφανιζόμην μετ' οὐ πολὺ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἵνα δῶ λόγον τοῦ βίου

ὄν ἐγκατέλειπον· ἡ στενοχωρία αὐτῆ δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ, διότι ἀμέσως μοι ἐπῆλθεν ἐτέρα αἰσθητικὴ ἑμοῖα πρὸς ἐκείνην ἣν ἐπὶ τῆς γῆς αἰσθάνε-
ται τις, ὅτε, ἐξερχόμενος ἔκ τινος μέρους, λίαν σκοτεινοῦ, ἔνθα διέμειναν
ἐπὶ πολὺν χρόνον, εὐρίσκεται· αἴφνης ἔναντι τοῦ ἀκτινοβολοῦντος ἡλίου·
ἀλλ' ἡ αἰσθησίς μου αὐτῆ ἦτο ἔτι μᾶλλον σφοδρὰ, καθότι αὐτῆ ἐπενεργεῖ
ἐπὶ οὐσίας πολὺ ὑπερτέρας τῆς ὕλης, ἐμβάπτουσα τὸ πνεῦμα εἰς μέρος τι
τοῦ φωτός τῆς.

Ἐρ. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν νῦξ διὰ τὸ πνεῦμα;

Ἄπ. Σιέρομαι· λοιπὸν ὅτι ἡ νῦξ δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς ἢ ἔνθα
τῆς σχετικῆς αὐτῆς θέσεως πρὸς τὴν φωτίζουσαν ἐστὶαν· ἀλλ' ἐν τῷ δια-
στήματι ὅπερ αἰετοῦτε δύνασθε νὰ πρκατηρῆτε οὐδέποτε ὑπάρχει νῦξ.

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ ρῶς διαπερᾶ τὸ πνεῦμα καὶ παρέχει αὐτῷ τὴν οὐσίαν
τῶν νέων δυνάμεων τῆς καταστάσεώς του. Αὐταὶ αἱ δυνάμεις διαχέονται
ἀναλόγως τῆς ἀξίας τῆς ἡθικῆς προόδου ἐκάστου. Τότε ἠννόησα ὅτι ὁ
Θεὸς δὲν ἔχεν ἐκρίνει καὶ ὅτι αἱ κρίσεις του καθώρισαν προηγουμένως
νόμους ἀμεταβλήτους, ἐφαρμοζομένους ἀδιακρίτως ἐπὶ πάντων. Μικρὸν πρὸς
μικρὸν εἰσθεῖστα εἰς αὐτὸ τὸ ρῶς ἠδυνήθην νὰ συνέλθω. Ἄπὸ τῆς στιγ-
μῆς δ' ἐκείνης μόνον ἤρχισα νὰ καθορῶ τὰ περίεξ πράγματα. Οἷα ἔλλη-
ξις! εἷα ἔκστασις χαρᾶς! Ἄδύνατον νὰ περιγρῶ, νὰ ἐξεικονίσω ταῦτα·
καὶ δι' αὐτῶν ἐπὶ τῶν ὑψηλοτέρων λέξεων δὲν δύναμαι νὰ σας δώσω ἢ ἰδέαν
ἀρισταμένην τῆς ἀληθείας. Ἴνα θυνηθῆτε νὰ τα ἐννοήσητε κατ' ἐλάχιστον
πρέπει νὰ μεταχειρισθῶμεν πρκαβολήν τινα· δυσχερὲς τὸ ἐννοῆσαι ὅ,τι δὲν
δύναται τις ν' ἀντιληθῆ, ἐλλείψει ἀκριδῶν ὄρων παραβολῆς τινος.

Ἰποθέτατε λοιπὸν, ὅτι· ἔχετε φίλον τινὰ τυφλὸν ἔκ γενετῆς ἀ-
κούοντα ἐνίοτε νὰ τῷ ὁμιλήτε περὶ τῶν ὠραιοτήτων, τῶν λαμπροτήτων
τῆς φύσεως, καὶ ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρίσῃ ἐκεῖνο περὶ οὗ οὐδεμίαν ἰδέαν
δύναται νὰ σχηματίσῃ. Ἀνέρχασθε κατ' αἴτησίν του, μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τῆς
κορυφῆς ὄρους τινός, ἵνα παρκατῆ εἰς τὴν ἀνατολήν ἢ τὴν δύσιν τοῦ ἡ-
λίου. Ὅπότεν φιάσῃτε ἐκεῖ, καὶ αὐτὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα ἐκτυλί-
σῃτε ἐνώπιον τῶν κατεβληγμένων ὀφθαλμῶν σας, ἐνῶ ὁ φίλος σας διατε-
λεῖ βεθυσιμένος ἐν βαθεῖ σκοτεινί, σὰς ἐρωτῶ, ὅποιους τινὰς τότε λόγους
δύνασθε νὰ μεταχειρισθῆτε ἵνα ἐπενεργήσητε ὥστε ὁ φίλος νὰ συμμερσίῃ
τὸν ἐνθουσιασμὸν σας ἢ νὰ συναισθανθῆ ἐλάχιστον κἄν μέρος αὐτοῦ;

Ἄν τῷ ὁμιλήσῃτε περὶ διαστημάτων ἢ ἀθυνηθῆ νὰ ἐννοήσῃ τίποτε,
αὐτὸς ὅστις ὡς ὀπτικὸν ἐρίζοντα δὲν ἔχει ἢ τὴν σκέπην, τὴν καλύπτουσαν
τοὺς ὀφθαλμούς του; Ἢ πῶς νὰ ἐξεικονίσῃτε τὴν ἀκτίνα τοῦ ἡλίου εἰς
αὐτὸν, ἀροῦ οὗτος δὲν δύναται νὰ σχηματίσῃ ἰδέαν οὔτε τῶν χρωμάτων,
οὔτε τοῦ φωτός μετὰ τῶν λάμψεων αὐτοῦ;

Ἡαρόμοιόν τι συμβαίνει καὶ εἰς ἐμὲ ἦδη, ἀγαπητοὶ φίλοι· ἀδυνατῶ νὰ σᾶς ἐξοικονίσω τὰ ἅπερ συναισθάνομαι αἰσθήματα· ἀλλὰ καὶ ἂν ἡδυνάμην τούτο, ἡμεῖς δὲν θὰ ἡδύνασθε νὰ τὸ ἐννοήσῃτε, ἐλλείψει· ὄρων παρβολῆς.

ΤΟ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

Ἡ γῆ εἶνε σταθμὸς τις μεταβολῆς καταστάσεως, εἶνε διαμονὴ ἐξίλασμοῦ, κλαυθμοῦ, ἀλλὰ δὲν εἶνε μέρος ὑπερβαλλούσης θλίψεως, μέρος ἀποτρόπαιον, ὡ· ἐσφαλμένως θέλουσι νὰ τὸ λέγωσι.

Ἀνθρωποὶ, οἵτινες κύπτετε ὑπὸ τὸ βάρος τῶν θλίψεων, φιλάσθενοι, οἵτινες κλίνετε πρὸς τὴν γῆν, δυσχερῶς ἐνατενίζοντες πρὸς τὸν κυανεὺν οὐρανὸν, ἅπαντες κέκτησθε τὴν εὐδαμονίαν ἐν σπέρματι! Αὐτὸς ὁ στεναγμὸς, αὐτὸ τὸ δάκρυον, αὐτὸς ὁ πόνος, αὐτὸ τὸ ἰδεῶδες ἐγγειριδίον τὸ βασανίζον τὴν ψυχὴν σας, εἶνε τὸ νόμισμα δι' οὗ πληρώνετε ἀρρήτους, χρόνῳ τε καὶ ποιότητι, ἀπολαύσεις, αἵτινες εἶνε τὸ προσίμιον ἐξαιτίῳ πτήσεων πρὸς οὐρανοὺς ἐτι μᾶλλον ἀκτινοβόλους.

Ἡ ζωὴ εἶνε ἄπειρος· ὅποτε δὲ φαίνεται περατουμένη, οἰκτρῶς ἐνίστε, λυπηρῶς ἀείποτε, τούτο γίνεται ἵνα ἐπαναρχήσῃ ἀλλαχού.

Αὐτὸ τὸ ἀλλαχού θέλω νὰ σᾶς περιγράψω.

Εἰς τὰ μεθέρια τοῦ ἐπιγείου κόσμου ὑπάρχει μονὴ τις ἣν δὲν φωτίζει πλέον ὁ γνωστός μας ἥλιος καὶ ἥτις λαμβάνει μακρυνὴν τινα ἀνταύγειαν ἐκ τοῦ φωτὸς τοῦ Ἀείρου. Ἐκεῖ διαμένουσι τὰ ἀνθρώπινα πνεύματα πρὸς ἐξίλασμον ἁμαρτημάτων, πρὸς ἀποκάθαρσιν ἢ πρὸς ἀπλοῦν στάθμευσιν. Ἐκεῖ λησμονοῦσι τὰς ματαίας διαμάχας, τὰς νοσήσεις φιλοδοξίας, τὰ χαμαίζηλα συμφέροντα ἅτινα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἦσαν ἡ οὐσία τοῦ βίου των· ἐκεῖ ἀπομανθάνουσι τὰ τῆς γῆς, ἵνα μάθωσι νὰ ζήσωσιν ἀλλαχού. Αἱ ἰδέαι τροποποιοῦνται· ὅποτε μάλιστα τὸ πνεῦμα ἐμψυχοῦται ὑπὸ καλῶν προθέσεων. Ἄν ἡγάπησέ τις τὸ ἀγαθὸν ἐν τῇ γῆ καὶ παρέπλευσεν οὐχ ἤτιον παρὰ τὸ κακὸν, ἐργάζεται ἔπως ἀπορρίψῃ ἀπὸ τῆς ψυχῆς τοῦ τὴν κακὴν ζύμην· ὁ δὲ τοιοῦτος πόθος ἀποβαίνει γόνιμος διὰ τὸ Ἄπειρον.

Ἀλλὰ καὶ αἱ τῶν ἐνσωμάτων δεήσεις συντελοῦσι πολὺ πρὸς αὐτὸ τὸ ἀναπόρευτον ἔργον. Οὐδὲν μόλυσμα εἰσδύει εἰς τὴν μονὴν τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ. Πόθος, καλῶς συναισθανθεὶς καὶ πρὸς τὴν Θεότητα ἀνταθεὶς, ἀπαλείφει· πολλὰ ἁμαρτήματα, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ ἐγκλήματα. Ἡ ψυχὴ, ἐλαφρυνθεῖσα, ἀνέρχεται ὑπὸ τὴν ἐθνηγίαν ἀγγέλου τινός, ἐν ὠρισμένην στιγμήν προερχομένου, ἔπως συλλέξῃ τὴν διάπυρον φλόγα, τὴν ἐκ πύθων κατετακτομένην. Τὰ νέφη ἡμαιοίγουσι· φῶς δ' ἐκλαμβούν ἀνελάμπει. Παντα-

γρόθεν χαρά, εἰρήνη, ἢ ἀκτινοβόλος εἰρήνη, ἢ ἀπόλαυσις τοῦ Ἀπειρου.

Θέμα λαμπρὸν παρίσταται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς· τοπιεῖα θελητικὰ, φωτιζόμενα ὑπὸ φωτὸς ἡδέος, μαγικοῦ, διερχομένου ἐν εἶδει λεπτοῦ ἀρώματος· αἱ αἰσθησεῖς φαίνονται ἀποτελοῦσαι μίαν μόνην αἴσθησιν, βλέπουσαν, αἰσθανομένην, ἀκούουσαν, ἀπτομένην, ἀπολαύουσαν ἀρρήτων ἡδουπαθειῶν.

Ὅμιλοι εὐτυγῶν συνέρχονται πανταγρόθεν εἰς σταθμὸν ἰδεώδη, ἔνθα οὐδεμία ἄλλη ἀνάγκη καθίσταται ἐπιστητῆ ἢ ἢ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἡδεΐας λειτουργίας τοῦ Θεοῦ.

Ἐκεῖ κατεργάζονται αἱ ἀποστολαί, πρὸς ἐπιτάχυσιν τῆς θείας βασιλείας ἐφ' ὅλου τοῦ κόσμου· οὗτος δὲ εἶνε ὁ μὲν ἀδικὸς σκοπὸς πρὸς ὃν τείνουσιν ἔλοι οἱ ἀγῶνες. Ἐκεῖ συσκέπτονται οἱ ἥρωες τοῦ ἀπειρου, ἀπονέμοντες ἐκάστῳ τὸ ἔργον ἀναλαμβάνει νὰ ἐπιτελέσῃ. Ἐκεῖ συζητοῦνται αἱ ἐπὶ τῆς γῆς ἐπιτελεσθησόμεναι ἀναμορφώσεις· ἀναμορφώσεις τιθέμεναι πρότερον ἐκεῖ ἄνω εἰς ψηφοροσίαν, πρὶν ἢ προβληθῶσιν ἐνώπιον τῶν νομοθετῶν ἐδῶ κάτω. Οἱ κῆρυκοὶ τῆς γῆς δὲν ἀπομονοῦνται ἐν ταῖς ἐργασίαις των, ἀπαναντίας βοήθουσι, νομιετοῦνται, ἐμπνέονται. Νομίζει τις ἐδῶ ὅτι κατέστη κῆρυκος ἰδέας τινὸς ἐξαιρέτου, ἐνῶ πράγματι ἡ ἰδέα αὐτῆ τῷ ὑπεργροῦθῳ ἄνωθεν.

Ἵρίσταται λοιπὸν *μηχανήματι* (va et vient) λειτουργοῦν καὶ πηγαίνοντο ἀδιακόπως μεταξὺ τοῦ Ἀπειρου καὶ τοῦ γῆινου· ὅα γνωσθῆ δὲ τοῦτο καὶ ἐκτιμηθῆ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καθόσον ἐξαπλοῦται ἡ διδασκαλία.

Ἡ ἐπέκτασις δὲ τῆς διδασκαλίας ταύτης προδιερχράχθη ἐν τῷ θείῳ σχεδίῳ. Εὐτυχεῖς οἱ μὴ παρεμποδίζοντες ταύτην· εὐτυχεστεροὶ οἱ συντελοῦντες πρὸς τὴν ἐπέκτασιν τῆς διδασκαλίας· ἡ ζωὴ τῆς εἰρήνης εἶνε ἤδη ἐξησφαλισμένη ἀπὸ ἐδῶ κάτω.

(Ἐκ τῆς παρισινῆς "Le Spiritisme," τοῦ Ἰουίου ἐ. ἐ.)

3ῃ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Ἐγκεφαλιτις

Ἡ ἐγκεφαλιτις, ἀποκαλουμένη συνηθέστερον παρὰ τοῖς παισὶ μὴ νιγχιτις, προσέρχεται ἐξ ὀξεΐας φλογώσεως τῶν μηνίγγων, δηλ. τῆς τριπλῆς μεμβράνης, τῆς περικυκλοῦστος τὸν ἐγκέφαλον. Συμβάλλουσι πολλὰ ἐξιδρώσεις κατὰ μῆκος τῶν ἀγγείων τῶν μηνίγγων· ὅταν δὲ τὸ νόσημα προ-

χωρήρη, μεταβάλλονται αὐταί εἰς συλλογὰς πύου καθιστευμέναι μικρὰ ἀποστήματα. Αἱ μὴνιγγες συγκολλῶνται ἐνίοτε πρὸς τὸν ἐγκέφαλον, ὅστις καὶ αὐτὸς δυνατὸν νὰ παρουσιάσῃ ὡσαύτως ἕλλη φλογώσεως.

Ἡ νόσος περὶ αὐτῆς δύο περιόδους διακριτικὰς: Ἰὸν τὴν περίοδον τῆς διεγέρσεως, Ἰὸν τὴν περίοδον τῆς καταπτώσεως. Ἡ πρώτη χαρακτηρίζεται ἐκ λίαν ὀδυνηρῶν πόνων τῆς κεφαλῆς, ἐκ σφοδρᾶς θερμότητος τοῦ μετώπου, ἐξ ἀπνίας, νυγματοῶδους πόνου εἰς τὸ βῆθος τῶν ὀφθαλμῶν, βόμβου τῶν ὠτων, ρίγους, παρεκκοιλιούμενου ὑπὸ πυρετοῦ, παρῖφροσύνης, ἐμέτων, δυσκοιλιοτήτος, καὶ, ἐνίοτε, ὑπὸ σπασμῶν ἢ δευτέρα, ἐκ νυσταλγίας, ἐπιθρανθύσεως τοῦ σφυγμοῦ, παραλυσίας τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τινων μυῶν, δυσκολίας περὶ τὴν κατάποσιν, κώματος.

Ἡ νόσος αὕτη εἶνε λίαν σοβαρὰ, ὁ δὲ ἰατρὸς δὲν τὴν θεραπεύει σχεδὸν πάντοτε. Κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῆς ἀναπτύξεώς της, ὁ μαγνητισμὸς καλῶς ἐφαρμοζόμενος, δύναται νὰ διασωσῇ τὰ 4]5 τῶν νοσούντων· κατὰ τὴν 6', αἱ πιθανότητες ἐλιγιστεύουσι παρὰ πολὺ, καθότι συμβαίνουσι βλάβαι εἰς τὸν ἐγκέφαλον, καθιστάμεναι ἀνίατοι σχεδὸν πάντοτε. Κἂν δὲ θεραπευθῇ ὁ νοστῶν, καθίσταται συνήθως βλάξ, κωφὸς, τυφλὸς, ἐπιληπτικὸς ἢ ἀνίκανος.

Ἡ περίστασις καθίσταται λίαν δυσχερὴς, καθότι δὲν δύναται τις νὰ μαγνητίσῃ πολὺ. Θέτομεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τὰς χεῖρας, βυθίζοντες οὕτως πολλὰ εἰς ἐντὸς ὕδατος ψυχροῦ ἢ, κατὰ προτίμησιν, ἐντὸς ὕδατος *sédative*, ἐπιθέτοντες τὴν μὲν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ ἰνίου καὶ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους, τὴν δ' ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τοῦ δεξιοῦ μέρους, πρὸς καταπράυνσιν.

Φυσήματα ψυχρὰ ἐπὶ τοῦ μετώπου· ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐμρυσήσεις θερμὰς ἐρ' ἀπάσης τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐγκεφάλου, ἰδίως δ' ἐπὶ τοῦ ἰνίου καὶ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους· *passes* λίαν βραδέα δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ἐκ τῶν δύο μερῶν τῆς κεφαλῆς, ἀρχόμενα ἐκ τοῦ μέσου τοῦ μετώπου, διερχόμενα ὀπισθεν τῶν ὠτων καὶ κατερχόμενα κατὰ μῆκος τῶν βραχιόνων. Ἐπιθέτομεν τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ μετώπου, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς ἐπιτελούμεν *passes* λίαν βραδέα, μετὰ ἐλαφροῦς μαλάξεως διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ δακτύλου, ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ ἰνίου καὶ κατερχόμενοι μετὰ τὸ μῆκος τῆς σπονδυλικῆς στήλης μέχρι τοῦ κάτω μέρους τῆς σφύρας. Δυνάμεθα ἐπίσης νὰ μαλάττωμεν ἐλαφρῶς διὰ τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων. *Passes* ἐγκάρτια ἐπὶ τοῦ μετώπου· *passes* ἐπιτροχάδην ἀπὸ τῆς κεφαλῆς πρὸς τοὺς πόδας, πρὸς ἑλκυσιν πρὸς τὰ ἄκρα καὶ πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς κεφαλῆς.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν συνεδριάσεων— αἵτινες θέον νὰ ὦσι μακροὶ καὶ ἐπανειλημμένοι— θέον νὰ ἐπιθέτωμεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἀνὰ πέντε λεπτά, ἐπιθέματα ἐξ ὕδατος ἐλαφροῦς *sédative*, ψυχροῦ καὶ κατὰ κόρον μαγνη-

τισμένους καὶ νὰ τὰ ἀνταλλάσσωμεν ἐναλλάξ διὰ τῶν μαγνητῶν, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μὲν πρὸς καταπράυνσιν, ἐπὶ τοῦ στομάχου δὲ καὶ τῶν ἐντοσθίων πρὸς διεγερσιν. Ποτὰ, τροφὰς, κλείσματα μαγνητισμένα.

Κατὰ τὴν δευτέραν περίοδον τῆς ἀσθενείας, ἂν ὑπάρχη ἀκόμη ἐλπίς, πρέπει νὰ διεγείρωμεν τὸν ἐγκεφαλον, ὡς εἶπομεν ἤδη διὰ τὸν στόμαχον καὶ τὰ ἐντόσθια. Δὲν ἐπιτελοῦμεν δὲ πλείον *passes* ἐγκόροια ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἀλλ' ἐπιθέτομεν τὰς χεῖρας βεβρεγμένας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, τὴν μὲν δεξιάν ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τοῦ δεξιοῦ μέρους, τὴν δ' ἀριστερὴν ἐπὶ τοῦ ἰνίου καὶ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους. Ἐμφυσήσεις θερμὰς ἐρ' ὅλης τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐγκεφάλου καὶ ἰδίως ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τοῦ δεξιοῦ μέρους· *passes* διεγερτικὰ διὰ τῆς δεξιᾶς χεῖρός ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ στομάχου· *passes* ἐπιτροχάδην ἀπὸ τῆς κεφαλῆς πρὸς τοὺς πόδας.

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

Γραίας ἑξηκοντούτιδος εἰς νεάνιδα ὠραίαν.

Ὅτε διέτριβον εἰς Πετρούπολιν, εἶχον ἀναγράψει μεταξὺ τῶν σημειώσεων μου τὴν ἐπομένην ἱστορίαν ἣν πιστῶς σῆς ἐπιστέλλω ἔκτος τῶν ὀνομάτων, μὴ ἐπιτροπέντων τὸ τοιοῦτο τῶν ἐνδιαφερομένων.

Κυρία τις ἐκ τῶν πέριξ τῆς Μόσχας (ἢ κ. Ν. τὸ γένος W.) ἡλικίας ἐτῶν 60 ἔπασχεν ἀπὸ πολλοῦ. Τῆς ἐπιστήμου ἰατρικῆς μὴ δυνηθείσης νὰ ἐπιφέρῃ Θεραπείαν τινι, ὁ ἀδελφός της ὑπέθεσεν ἕτι αὕτη κατέχετο ὑπὸ σφοδρᾶς δαιμονικῆς κατοχῆς. Ἀπηυθύνθη ἔθεν δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὴν ἐν Παρισίῳ „Πνευματιστικὴν Ἐταιρίαν“ περιγράφας τὴν κατάστασιν τῆς ἀδελφῆς του καὶ ἐκζητήσας συμβουλὴν τινι. Ἐλαβεν ἀπάντησιν ὅτι ἔπρεπε νὰ ὀδηγήσῃ τὴν ἀσθενῆ εἰς Παρισίους, ἀλλ' ἐπειδὴ ζὲν ἡδύνατο νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τοῦτο, ἔγραψε πρὸς τὸν ἐν Πετρούπολει πνευματιστικὸν σύλλογον, οὗτινος ἤμην μέλος, ἐπισυνάψας τὴν ἐκ Παρισίων ἀπόφασιν. Ἐκτὸς τῶν τρομερῶν καὶ ἐκτάκτων ὀδυνῶν συνέβαινε τῇ πασχούσῃ καὶ φαινόμενόν τι ἐκ τῶν σπανιωτάτων, τὸ φαινόμενον τῆς μεταμορφώσεως. Ὁ εἰρημένος σύλλογος ἀπεράνη ἐπίσης, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ κατὰ τὴν, συμβουλεύσας τὸν K. W. νὰ μεταφέρῃ τὴν ἀσθενῆ εἰς

Πετρούπολιν. Οί δύο ἀδελφοί διέμειναν ἐκεῖ τῷ 1866 περὶ τοὺς τρεῖς μῆνας, καθ' οὓς ἡ Κα Ν. ἀνεκουφίσθη λίαν πολὺ τῶν πόνων τῆς, θεραπευθεῖσα καὶ ἀπὸ τὴν κατοχῆν.

Ἀμρότεροι οἱ ἀδελφοί παρέστησαν. πολλάκις εἰς τὰς συνεδρίας μας, ὁ δὲ Κ. W. μᾶς περιέγραψε τὸ φαινόμενον τῆς μεταμορφώσεως ὡς ἑξῆς:

„Τὸ 1865 ὠδήγησα τὴν ἀδελφὴν μου εἰς Μόσχαν, χάριν τῆς ὑγείας τῆς: συγγάκις καταλαμβάνετο ὑπὸ ἰλίγγου καὶ ρευματισμοῦ καὶ ἐπιπτε κατὰ τῶν ἐπίπλων καὶ κατὰ γῆς. Ὅτε ποτὲ ἐπανήλθον ἕκ τινος ἐκδρομῆς, ἡ ὑπρέτρια (νεάνις ὄρφανή, ἦν ἡ Κ. Ν. ἡγάπα πολὺ) εἰσώρμησεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου κλαίονσα καὶ διηγουμένη ὅτι εἶχε συμβῆ εἰς τὴν κυρίαν τῆς, μετὰ τρόμου καὶ συγκινήσεως.

„Εὗρον τὴν ἀδελφὴν μου καθημένην κατὰ γῆς, φέρουσαν ὑποκάμισον λεπτούσαντον, λίαν κομψόν, πεποικιλμένον διὰ κεντημάτων καὶ περικοσμούμενον ἐκ τριχάπτων, αὐτὴν δὲ τὴν ἰδίαν μεταβεβλημένην εἰς νεανίδα ὠραίαν, ὅπως τὴν εἶχον γνωρίσει: κατὰ τὴν νεότητά τῆς εἶχε λευκότητα ἐκλάμπουσαν, ὤμους καὶ βραχίονας ὠρκίους καὶ παχυλοῦς, στήθος νεάνιδος, στρογγύλον καὶ διαφανόμενον ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους, καθότι τὸ ὑποκάμισον εἶχε διολισθήσει: ἐκ τοῦ ὤμου, κόμην λιτήν καὶ ἀνεπιληπτικῶς μελάγχρουν ἐφάνετο δ' αὐτὴ αὐτὴ ἐν ἐκστάσει, θαυμάζουσα ἑαυτὴν ἐντὸς τοῦ ἀπέναντι αὐτῆς τοίχου· παρετήρησα καλῶς αὐτὰς τὰς ἀλλοκότους λεπτομερείας καὶ διὰ τῶν διόπτρων μου ἔτι. Ἡ ὀπτασία ἤρξαστο εἶτα ἑξαφανιζομένη, εἶδον δὲ τὴν ἀδελφὴν μου καθημένην κατὰ γῆς πάντοτε, ἀλλ' ὡς τὴν εἶχον ἀρτῆσαι πρὸ τῆς ἐξόδου μου, δηλ. γρατῆαν ἐρρυτιδωμένην, φέρουσαν λευκὸν μεσοφόρτιον καὶ ἐπανωφόριον ἐκ πρα.νου βελούδου κοιμωμένου μέχρις ἄνω τὴν ἔλαβον ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὴν ἀνήγειρον. Τὴν ἠρώτησα δὲ τότε ἂν εἶχεν ὑποκάμισα κεντημένα καὶ ἐκ τριχάπτου· ἀπήντησεν ὅτι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν εἶχε πλέον τοιαῦτα. Ἡ ὑπρέτρια διηγήθη, ὅτι ἡ Κ. Ν. καταληρθεῖσα ὑπὸ παραζάλης κατέπεσε καὶ ἐκάθησε κατὰ γῆς καὶ ὅτι προσεπάθησε νὰ τὴν ἀνεγείρη, ἀλλὰ τρομάξασα ἐπὶ τῇ ἐπιφλοῦσῃ μεταμορφώσει ἔσπευτε νὰ με εἰδοποιήσῃ.“

Ἐρωτηθείσης καὶ τῆς Κ. Ν. περὶ αὐτοῦ τοῦ φαινομένου, μᾶς εἶπεν: Εἶχον καταληρθῆ ὑπὸ παραζάλης· ἐνθυμῶμαι μόνον ἀμυδρῶς πως, ὅτι παρετήρουν ἑμαυτὴν ἐντὸς καθρέπτου νεαρὰν ὡς ἄλλοτε· ἦτο ὡσεὶ ὄνειρον· μετὰ τὴν ἀρύπνισίν μου οὕτω τὸ εἶχον θεωρήσει λίαν ἐσφαλμένως.

Ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ ἐγκατέλιπον τὴν Πετρούπολιν ἀρού μᾶς ἠυχαρίστησαν διὰ τε τὴν ἐκ τῆς νόσου ἀπαλλαγὴν καὶ τὰς ἀδελφικὰς περιθάλψεις μας.

Ταῦτα ἀνεύρον μεταξὺ τῶν σημειώσεών μου καὶ τὰ θέτω εἰς τὴν
δι' ἀθελίν σας.

Κόμης Η. STECKI

(*Ἐκ τῆς παρισινής Ἐπιθεωρήσεως τῶν ψυχολογικῶν
σπουδῶν τοῦ Ἰουρίου ε. κ.*)

Σ. Ν. Π. Καὶ ἐν Σμύρνῃ πρρετηρήθη παρόμοιον φαινόμενον μετα-
μορφώσεως περὶ τὴν ἰδίαν ἐποχὴν, καθ' ἃ ἐπιστέλλει ὁ συγγραφεὺς E. R.
de Giustiniani.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΛΟΓΑΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

**Διατί ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει τὸ δεινοπαθεῖν
καὶ σαρκοβορεῖν.**

Εἷς τῶν βαθύως καταθλιδόντων τὸν σκεπτικὸν νόμον τῆς φύσεως
εἶνε ὁ τῆς δεινοπαθείας. Διατί ὁ Θεὸς νὰ ἐπιτρέπῃ νὰ υποφέρωσι τὰ πλά-
σματά του; Εἶνε λοιπὸν καὶ τοῦτο τάξις καὶ ἀγαθότης;

"Ὅσον ἀφορᾷ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ νικήσωμεν
τὴν δεινοπάθειαν διὰ τῆς ἰδίας μας θελήσεως· ὁ ἄγριος, καίτοι περισκυ-
θιζόμενος, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν διακόπτει τὸ πολεμικὸν του ἄσμα· οἱ χριστιαν-
νοὶ μάρτυρες οὕτω καλῶς ἐγίνωσκον ν' ἀποχωρίζωσι τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ
σώματός των (διότι ἡ ψυχὴ ὑποφέρει), ὥστε, καίτοι τῶν δημιῶν ἐπιβαλ-
λόντων αὐτοῖς τὰς τρομερωτέρας τῶν βασάνων, αὐτοὶ οὐδεποσῶς ἀπέβαλ-
λον τὸ μείδιμα ἀπὸ τῶν χειλέων των. Ὅσον ὅμως ἀφορᾷ εἰς τὰ ζῶα,
τὰ ὅποια ἀλληλοτρῶγονται, θὰ ζητήσωμεν τὴν ἀπάντησιν εἰς ἑτέραν ἀπο-
κάλυψιν γενομένην παρὰ τινος Πνεύματος πρὸς τὸν Α. δὲ-Τουρέλλ,
ἀξιωματικὸν τοῦ ναυτικοῦ, ἀναγεγραμμένη ἐν τῷ βιβλίῳ ὑπὸ τὸν τίτλον
„La religion fusionienne“. Ἰδοὺ δὲ ἀπόσπασμά τι :

Ἐδέησεν ἡ ἐλευθερία ν' ἀναπτύσσηται ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐν τῷ ὄντι
τῷ καλουμένῳ ν' ἀπολαύῃ αὐτῆς καὶ νὰ καθίσταται τὸ ὄν δημιούργημα
τοῦ ἰδίου ἐκυτοῦ του. Τούτου ἕνεκα ὁ Θεὸς ἔγνω ἵνα ὁ ἄνθρωπος ἀπάρ-
ξηται ἀπὸ τῆς ἐλαχίστης καταστάσεως. Ἄν ὁ Θεὸς ἤθελε δώσει εἰς τὸν
ἄνθρωπον, κατὰ τὴν πλάτην του, τὸ φῶς, τὴν σοφίαν, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν
ἐλευθερίαν, ὁ ἄνθρωπος θὰ ἦτο αὐτὸς ὁ Θεός. Πλάνη τὸ πιστεῦειν ὅτι ὁ
Θεὸς ἠδύνατο νὰ δημιουργήσῃ ὄν νοήμον καὶ σοφὸν χωρὶς αὐτὸ ὄν νὰ
μάθῃ τὴν ἀλήθειαν διὰ τῆς πείρας. Πλάνη τὸ πιστεῦειν ὅτι δύναται
τις ν' ἀγαπήσῃ, χωρὶς νὰ συναίσθῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν ἀγάπην.
Πλάνη τὸ λέγειν ὅτι δύναται τις νὰ ᾄ ἐλεύθερος, ὅταν ἐνεργῇ διὰ τῆς

παρορμησέως τοῦ ἄλλου. Ἴνα ὁ ἄνθρωπος σκέπτηται: δέον νὰ δημιουργήσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν σκέψιν του· ἵνα συλλογίζηται, δέον νὰ διαπλάσῃ τὸ λογικόν του· ἵνα ἀγαπᾷ, δέον νὰ διεκπλάσῃ τὴν ἀγάπην του· ἵνα ἦ ἐλεύθερος, δέον νὰ πλάσῃ τὴν ἐλευθερίαν του. Ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ συγκρατήσῃ ἑαυτὸν ἐν τῇ γνώσει, ἀπαρχόμενος ἀπὸ τοῦ ἀτυνευδῆτου, νὰ συγκροτήσῃ ἑαυτὸν ἐν τῷ φωτὶ ἀπαρχόμενος ἀπὸ τῆς σκοτίας, νὰ συγκροτήσῃ ἑαυτὸν ἐν τῇ ἀληθείᾳ, διερχόμενος διὰ τῆς πλάνης, ἐν τῇ ἀγάπῃ, κατερχόμενος ἐκ τῆς ἀδιαφορίας, ἐν τῇ ἰσχύϊ καὶ ἐλευθερίᾳ, καταρχόμενος ἐκ τῆς ἀδυναμίας καὶ τοῦ παθηματικοῦ.

Πῶς δ' ἔλα ταῦτα! Ὁ ἄνθρωπος ἀρχεται τῶντι ἀπὸ τῆς ἀδυναμίας καὶ τοῦ παθηματικοῦ ἐν τῷ ὀρυκτῷ· ὀργανίζεται ὑπὸ τὴν διεθθυσιν τῆς Προνοίας ἐν τῷ φυσικῷ· κτάται ἀνεπαισθήτως τὴν δύναμιν τῆς αὐθορμητοῦ κινήσεως καὶ τοῦ αἰσθήματος, ἔταν γεννᾶται ζῶον· εἶτα δὲ διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ αἰσθήματος, παρκαλουουμένης ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τῆς συντηρήσεως, τῆς ἀνάγκης τοῦ τρώγειν καὶ τοῦ ἀναπαράγεσθαι, πλάσσει ἑαυτῷ βαθμηδὸν καὶ ἐν τῷ φωτὶ, τὴν σοφίαν, τὴν ἀγάπην, τὴν ἰσχύν, τὴν ἐλευθερίαν. Ἀλλ' ἵνα ἀφικθῇ εἰς αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ἐπίναγκες νὰ διατρέξῃ ὁ ἄνθρωπος ἄλλην τὴν ζωϊκὴν σειράν, τὴν ὡσεὶ χράνην τυγχάνουσαν, ἐν ἣ κατεργάζεται καὶ δι' ἧς τελειουργεῖται ἐν αὐτῷ ἡ σύνθεσις. Ἐκαστον εἶδε; ἐδέησε νὰ προετοιμάσῃ αὐτῷ τὸν φῶρον τοῦ ἐνστικτοῦ τοῦ. Τὸ ἐνστικτον τῶν ζῶων ἐδέησε λοιπὸν νὰ ἦ κατὰ προΐοντα λόγον, διότι οὐκ ἦν ἄλλως γενέσθαι ἐν μέσῳ ζωῆς ἐσπαρμένης ἐκ συμφορῶν· ἄνευ τῆς προοδευτικότητος τοῦ ζώου, τὸ ἐνστικτον θὰ ἐτύγχανε πολλάκις προσκόπτον, τὰ δὲ ὄντα δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ ζήσωσιν. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ πρόοδος δὲν προέρχεται ἐκ Θεοῦ· προέρχεται ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ὄντος· εἶνε αὐτὴ ἔργον του, δημιουργημά του, μέρος τι ἐκτουτοῦ ἔπερ ἐπιπροσθέτε; ὁ ἴδιος πρὸς ἑ,τι ὁ Θεὸς τῷ παρέχει, καὶ ἔπερ σχηματίζει· προσωπικότητά τινὰ ζωϊκὴν ἢ ἄνθρωπίνην ἀπέναντι τῆς θείας προσωπικότητος. Τὰ μέσα δὲ δι' ὧν τὸ ἐν ἐπιτελεῖ τὴν διάπλάσιν του εἶνε αἰσθητικαὶ ἀνάγκαι: ἡ δύναμις τοῦ αἰσθάνεσθαι καὶ ἡ ἀνάγκη τοῦ διατηρεῖσθαι. Διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ αἰσθάνεσθαι τὸ ἐν διαπιστοῦται ἐν τῇ ζωῇ, εἶνε ἐπιθετικὸν ἡδυναθείας καὶ δεινοπαθείας. Διὰ τοῦ αἰσθήματος τῆς διατηρήσεως προσκολλᾶται μὲν πρὸς τὴν ὑπαρξίν συνέλκον τὴν διατηροῦσαν καὶ ἀναπτύσσουσαν αὐτὸ ἡδυναθείαν, ἀποκρούει δὲ τὴν καταστρέφουσαν αὐτὸ δεινοπάθειαν. Διὰ τῆς ἀνάγκης τοῦ πίνειν, τρώγειν καὶ ἀναπαράγεσθαι, περσομαῖται διηνεκῶς πρὸς τὴν ἑξοδὸν του ἐκ τῆς ἀπαθείας, ἐν ἣ θὰ ἐβυθίζετο ἄνευ αὐτῆς τῆς ἀνάγκης. Μετ' οὐ πολὺ ἀρχίζει νὰ διακρίνη τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν, νὰ

προτιμᾶ τὸ ἐν τοῦ ἐτέρου. Θέλον δὲ νὰ διατηρηθῇ διασκέπτεται τὸν πρὸς τοῦτο τρόπον, πρὸ πάντων ὀπίσταν ἢ ζωὴ διατελῆ ἐν κινδύνῳ.

Τὰ αἴτια ἄτινα κινεῦσι τὰ ὄντα νὰ προφυλάττωνται τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς δεινπαθείας εἶνε ἰσχυρὰ ἐνεργὰ αἴτια, παρεμποδίζοντα τὸ ἀποκοιμᾶσθαι ἐν τῷ ἀρχικῷ αὐτῶν ἐνστικτῷ καὶ ἐξαναγκάζοντα πρὸς τὸ διαπλάσσειν αὐτὰ ἑαυτὰ ἐν τῷ αὐθουρήτῳ. Μεταξὺ αὐτῶν τῶν αἰτίων συγκαταλέγεται καὶ ἡ ἀνάγκη, ἐν ἣ εὐρηνται τὰ διάφορα εἶδη, τοῦ ἀλληλοτρόφου. "Ἄνευ αὐτῆς τῆς ἀνάγκης τὰ ζῶα, μὴ ἔχοντα τί νὰ φεθῆθῶσιν ἐκ φυσικοῦ θανάτου, οὔτινος οὐδεμίαν ἰδέαν ἔχουσι, δὲν θὰ προσεπάθουν νὰ προφυλάττωνται. Ὅα διέμενον ἐν ἀκίνησι ἐν τῷ ἀρχικῷ τρόπῳ τοῦ εἶναι, πρὸ πάντων ἂν ἕκαστον αὐτῶν εὐρίσκον εὐχερῶς τὰ τῆς διατροφῆς, κατὰ συνέπειαν δὲ οὐδέποτε θὰ ἐπετέλουν οὐδεμίαν πρόσφον. Ὁλόκληρος ἡ ζωὴ των ὅα διήρχετο ἐν τῷ τρώγειν, πίνειν, κοιμᾶσθαι, χωνεῦν, ἀναπαράγειν, γηράσκειν καὶ ἀπονήσκειν ἀσυνειδήτως. Ἀπειναντίας, διὰ τοῦ γενικοῦ νόμου δι' οὗ ὅπαντα τὰ ὄντα ζῶσι τὰ μὲν ἐκ τῶν δέ, δεσπόζει ἐφ' ἀπάσης τῆς ζωικῆς σειρᾶς ἢ μεγίστη αὕτη τῶν ἀντιζηλιῶν. "Ὅλα τὰ εἶδη ἐφείλουσι νὰ ἐφευρίσκωσι μέσα, δόλους, τὰ μὲν ἔπως καταλαμβάνωσι τὴν λείαν των, τὰ δὲ ἔπως ἀποφεύγωσι νὰ συλλαμβάνωνται καὶ νὰ κατατρώγονται. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου τὸ μὲν ἐνστικτον ἀναπτύσσεται καὶ μεταβάλλεται εἰς νοημοσύνην, τὰ δὲ ἄτομα μεταβιβάζουσιν εἰς τὸ γένημά των ἐν τῇ ἀναπαραγωγῇ τὴν τελειοποίησιν τοῦ ἐνστικτοῦ. Ὅπίσταν δὲ τὸ ζῶον ἀφιχθῆ βαθυμηδὸν εἰς τὸ κατακρύφον τῆς σειρᾶς του, ὀπίσταν καταστῆ ἄνθρωπος, κληρονομεῖ τότε ἐξ ἀπάσης τῆς κατεργασίας τῶν ὄντων, ὧν τυγχάνει ἢ σύνθεσις.

Οὕτω τὰ πράγματα, ἅπερ οἱ μὴ ἐννοοῦντες τὰ μυστήρια τῶν προνοιακῶν νόμων θεωροῦσιν γενικῶς ὡς κακόν τι, αἱ φυσικαὶ ἀνάγκαι, τυγχάνουσιν ἴσα ἴσα τὰ αἴτια τοῦ καλοῦ, καθὼ σιωποῦντα τὴν διάπλασιν ὄντος τινὸς νοήμονος καὶ ἐλευθέρου ἀρ' ἑαυτοῦ του, ὅπερ εἶνε τὸ μὴ περαιτέρω τῆς τελειότητος.

"Ἄλλως τε, ἀρ' ἧς ὁ Θεὸς ἔπλασε τὴν ζωὴν, ἔδει νὰ πλάσῃ ὠσαύτως τὸν θάνατον, ἄνευ τοῦ ὁποίου, τῶν ὄντων γεννωμένων ἀεὶποτε καὶ μὴ θνησιμότων, ἣ ἐπιφάνεια τῆς γῆς, τὸ βάθος τῶν θαλασσῶν καὶ τὰ πεδία τῆς ἀτμοσφαιρᾶς ὅα ἐπληροῦντο μετ' οὐ πολὺ καὶ θὰ ἔλειπεν ἡ θέσις διὰ πᾶν ἄλλο νέον πλάσμα. "Ἄν δὲν ὑπῆρχον τὰ σαρκολογα εἶδη ἵνα καθαρίζωσι τὴν γῆν, τὰ ὕδατα καὶ τὸν ἀέρα ἀπὸ τὰ πτώματα τῶν ζώων ἄτινα διηγεκῶς θνήσκουσι πανταχοῦ, οὐδεμία ἀμφιβόλια ἔτι ἢ σῆψις των ὅα ἐπέφερον θλίβηρια ἀποτελέσματα μετ' οὐ πολὺ ἢ ἀτμοσφαῖρα θ' ἀπέβαινε ἐντελῶς ἀκατοίκητος. Ἀναγκαία ἄρα ἢ ὑπαρξίς τῶν ζωοφάγων

ἄτινα εἶνε ἀληθῆ κοιμητήρια φορητὰ ἔνθα τὰ σώματα τῶν θνησκόντων ζῶων συλλέγονται καὶ ὑπὸ βάλλονται εἰς τὸν μετασχηματισμὸν τῶν.

Οὕτως ὁ Θεὸς διευκολύνει εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ πλανήτου τὴν δύναμιν τοῦ παράγειν τὴν ποικιλίαν τῶν εἰδῶν καὶ τῶν προσώπων ἐν ἀπροσδιορίστῳ ἀριθμῷ, ὡσεὶ τὰ εἶδη πρὸς τὴν ἑαυτῶν τελειοποίησιν διὰ τῆς διεγέρσεως τοῦ ἐνστίκτου, ἐξαναγκάζει τὸ ζῶον νὰ διαπλάσῃ αὐτὸ ἑαυτῷ, τὴν ἰδίαν ἀτομικότητα, ἄγει αὐτὸ εἰς τὴν ἐν ἑαυτῷ κατεργασίαν τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος, πραγματοποιεῖ τὸ ἄπειρον ἐν τῷ πεπερασμένῳ μετὰ θαυμασίας τάξεως καὶ παρέχει εἰς τὴν παγκόσμιον πλάσιν ἅπασαν τὴν θαυμασίαν ἀνάπτυξίν τῆς.

Ἀπόδειξις ἑτέρα ὅτι τὸ ἀλληλοβρώσκειν τῶν ζῶων τυγχάνει ἀγαθὸν καὶ ὄχι κακὸν εἶνε τὸ ὅτι τὰ ἀπορροφητικὰ καὶ τὰ ἀπορροφούμενα ὄντα λειτουργοῦσι σχετικῶς τὰ μὲν πρὸς τὰ δέ, ὡς ἐργαστήρια χημείας, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐντελεῖ, ἔνθα τὸ κατώτερον μεταβάλλεται καὶ ἀνέρχεται εἰς θέσιν ἀνωτέραν. Οὕτω τὸ φυτικὸν ἀπρροφᾷ καὶ ἀνυψοῖ τὸ ὀρυκτὸν τὸ ζῶον καταναλίσκεται καὶ ἀνυψοῖ τὸ φυτικόν ὁ ἄνθρωπος καταναλίσκεται καὶ ἀνυψοῖ ἐν ἑαυτῷ ὅλα τὰ ὄντα τοῦ κόσμου του. Εἶνε ἡ μεγάλη ἀλχημεία, σκοποῦσα τὴν ἐν Θεῷ μεταμόρφωσιν παντὸς πράγματος.

Ὅποτε δ' ἐνίοτε συμβαίνει κατώτερόν τι ὄν νὰ καταναλίσκῃ ἀνώτερόν τι ὄν, τοῦτο συμβαίνει κατ' ἐξαιρέσιν καὶ παρὰ τὴν τάξιν· δὲν θὰ συνέβαινε δέ ποτε τοῦτο, ἂν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐμάχετο καθ' ἑαυτοῦ. Καθ' ἣν ἂν ἡμέραν οἱ ἄνθρωποι ἐνωθῶσιν ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἀγάπῃ, ὅλα τότε τὰ ζῶα τῆς γῆς θὰ σέβωνται καὶ ὑπακούωσιν εἰς τὸν λόγον ἐνδὸς ἐκάστου, ὡς εἰς κυρίου.

Μένει τὸ ζήτημα τῆς δδύνης τῶν ὄντων, ἄτινα γίνονται· βορὰ τῶν σαρκοράγων. Ἄλλ' ἅπαντα τὰ ὄντα δὲν κέκτηνται τὸν αὐτὸν τοῦ αἰσθητικοῦ βαθμόν· ἢ αἰσθησις παρ' αὐτοῖς βαίνει ἐλαττωμένη βελήδον ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τῆς ἐν τῇ κλίμακί τῶν ὄντων ἀνυψώσεως. Ἐκτὸς τούτου, ἅμα ὡς ἔδη τὸ ἀνίσχυρον ὄν, ὅτι δὲν ὑπάρχει· πλεόν πιθανότης νὰ ἐκρύβῃ ἀπὸ τὸ ἰσχυρότερον, καταλαμβάνεται ὑπὸ εἶδους τινὸς παράλυσις, καθιστώσης αὐτὸ ἀναίσθητον καὶ ἀπλλαττωσῆς αὐτὸ ἐκ τῶν πόνων. Συχνάκις δὲ μάλιστα, τὸ καταναλισκόμενον ὄν μαγνητίζεται. Ἐν τέλει, ἐκ κακοῦ τινος λίαν σμικροῦ, παράγεται καλόν τι ἀπείρως μέγα.

René CAILLIE

(Ἐκ τοῦ παρισίου „L' Etoile“ τοῦ Ἰουλίου ἐ. ἔ.)

ΔΥΟ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟΥ ΓΛΑΔΣΤΩΝΟΣ

Περὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Πνευματισμοῦ

„Holmbury, Dorking, 8 Ἀπριλίου 1877

„Κύριε. — Οὐδὲν βλέπω τὸ ἀποτρέπον τὸν Χριστιανὸν τοῦ ἐνζητεῖν τὴν ἐξερεύνησιν τῆς πραγματικότητος τοῦ πνευματισμοῦ. Ἐπειδὴ ἀδυνατοῦμεν νὰ γνωρίσωμεν ἅπαντα, ὀφείλομεν νὰ γινώσκωμεν νὰ περιοριζώμεθα εἰς τὸ καλλίτερον καὶ ὠφελιμώτερον. Ἄν ἡ βᾶσις τοῦ Χριστιανισμοῦ φαίνεται τὴν σήμερον τόσῳ πολὺ κλονιζομένη, ὀφείλομεν νὰ ζητῶμεν ταπεινῶς τὴν ἐξελεγεῖσιν αὐτῆς τῆς βᾶσεως, καίτοι ἄλλως τε πεπεισμένος ὢν ὅτι ἡ βᾶσις τοῦ χριστιανισμοῦ εἶνε λίαν στερεὰ καὶ ὅτι ἡ νέα αὕτη διδασκαλία δὲν εἶνε ἄλλο τι ἢ φυτὸν νεωστὶ ἀναφύον ἐν τῷ θεῷ κήπῳ καὶ προσωρισμένον νὰ ἀνήλθῃ

“Ὅλωσ ὑμέτερος W. E. Gladstone.”

„Λονδίνον, 26 Ὀκτωβρίου 1878

„Κύριε, Markley, d Horsham,

„Ἀποδοιμαζῶ καθολοκληρίαν τὴν ἀληθῆ ἢ προσποιητὴν περιφρονησιν μεθ' ἧς πολλοὶ ὑποδέχονται τὰ πνευματιστικὰ φαινόμενα. Ἡ αὐθεντικὰ αὐτῶν ἠδραϊώθη πλέον καὶ δὲν μένει ἄλλο ἢ ἡ ἐξήγησις αὐτῶν καθ' ὅσον τοῦλάχιστον μᾶς εἶνε τὸ τοιοῦτο δυνατόν. Αἱ πολλαὶ ἀσυχολίαι μου δὲν μοι ἐπιτρέπουν νὰ ἐρευνήσω κατὰ βάθος αὐτὸ τὸ ζήτημα. Διατελῶ λοιπὸν ἐν ἱκανοποιημένῃ ἐπιφυλάξει, οὐδέλωσ φοβούμενος μὴ ἡ πλάνη ὑπερτερῆσῃ ἢ ἡ ἀλήθεια βλάβῃ.

W. E. Gladstone“

(Ἐκ τῆς λονδινεῖου „Spiritualist“.)

ΤΑΦΗ ΦΑΚΗΡΩΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΓΗΝ

ΕΠΙ ΠΟΛΛΟΥΣ ΜΗΝΑΣ

ΑΝΕΓΕΡΣΙΣ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΒΕΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ

Γνωστὸν ὅτι ὁ δόκτωρ Τάννερ πρῶτος ἐπειραματίσθη ἐν Εὐρώπῃ τὴν τεσσαρακοθήμερον νηστείαν (ἦν ἐν τέλει οἱ ἰατροὶ ἠναγκάσθησαν μὲν ν' ἀναγνωρίσωσιν ὡς πραγματικὴν χωρὶς νὰ δυνηθῶσιν ὅμως εἰσέτι νὰ εὐρωσι τὸν λόγον) καὶ ὅτι μετέβη προπέρυσιν εἰς Ἀσίαν ἵνα ἐκμάθῃ καὶ τὸν τρόπον τοῦ νὰ θάπτεται ὑπὲρ τὴν γῆν ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας ἄνευ πο- τοῦ, τροφῆς καὶ ἀέρος καὶ ν' ἀνεγείρηται εἴτα ὑγιής.

Πρὶν ἢ ἀφιχθῆ ὁ Τάννερ καὶ ἐνεργήσῃ τοὺς πειραματισμοὺς του, κρίνομεν καλὸν νὰ γνωρίσωμεν τοῖς ἀναγνώσταις καὶ ἄλλα παρομοίαις φύσεως γεγονότα, καθὼς καὶ τὴν ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου, κατὰ τὰς διακοινώσεις τῶν ἀοράτων.

Ὁ M Gregor ἀναγράφει ἐν τῷ συγγράμματι του „Ἱστορία τῶν Sikhs“ τὰ ἑξῆς :

“Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1837 φακῆρης τις φιλὸς ἐκ Λαχόρης διετί-νετο ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐνταρσιασθῆ ἐπὶ μακρὸν χρόνον, κεκλεισμένος ἐντὸς κιβωτίου, ἄνευ τροφῆς καὶ ποτοῦ. Ὁ Ρουνζήτ (διοικητῆς) ἀπιστῶν εἰς τὰ λεγόμενα τοῦ φακῆρη συγκατετέθη ἐν τέλει νὰ ἐξελέγῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν πειραματισμόν. Ἐτέθη λοιπὸν ὁ φακῆρης ἐντὸς ξυλίνου κιβωτίου, τεθέντος καὶ τούτου ὑπὸ τὴν γῆν· τὸ κιβώτιον εἶχε θύραν κλεισθεῖσαν διὰ κλειθροῦ· τὸ ὑπόγειον, ἐν ᾧ ἐτέθη, ἐγένετο ἐντὸς οἰκίας καὶ περιεφράχθη ἢ θύρα δὲ τῆς οἰκίας ἐκλείσθη ὡστύτως διὰ κλειθροῦ. Ἐξῶθεν τῆς οἰκίας ἦτο τεῖχος ὑψηλὸν εὐρινος τὴν θύραν ἐτοίχισαν διὰ πλίνθων καὶ ἀργίλου. Τέλος δὲ ἐξῶθεν τοῦ περιτειχίσματος τούτου ἐτέθη, κουστιωδία, εἰς τρόπον ὥστε οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ πλησιάσῃ εἰς τὰς οἰκοδομὰς ταύτας. Ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμερονόκτια διετηρήθη αὐστηροτάτη ἐπιτήρησις· μετὰ τὸ τέλος τῆς προθεσμίας ταύτης, ὁ Μαχαραζάχ παράκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἐγγονοῦ του, ὑπὸ πολλῶν ἐκ τῶν ὑπασιπιστῶν του, ὑπὸ τῶν στρατηγῶν Βεντούρα καὶ Βάδε καὶ ἐμοῦ αὐτοῦ προσέβη εἰς τὴν ἐκταρῆν τοῦ φακῆρου.

„Ἀπέστυρον τὰς πλίνθους καὶ τὴν λάσπην τῆς πρώτης θύρας, ἦνοι-ξαν τὴν θύραν τῆς οἰκίας καὶ τέλος τὴν τοῦ κιβωτίου, ἐν ᾧ ἔκειτο ὁ φακῆρης περιτετυλιγμένος διὰ λευκοῦ ὑφάσματος καὶ κλιβήμενος ὀκλαδὸν μετὰ τῶν χειρῶν καὶ βραχιόνων ἐπὶ τῶν λαγύρων.

„Ἐπέχυσαν ἐν πρώτῳ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ποσότητά τινα ὕδατος θερμοῦ· ἔθηκαν εἶτα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς θερμὴν ζύμην ἕξ ἄττας· ἀρήρεσαν κατόπιν τὸ ἐπίπωμα, τὸ κλεῖον τῶν ἑνα τῶν ρωλιῶν του δι’ οὗ ἐνεφύσησαν δυνατὰ· ἠνέωξαν μετὰ ταῦτα τὸ στόμα· ἐπανέφερον τὴν ἐπὶ τοῦ σφραγίστου στερεῶς· ἐστηριγμένην γλῶσσαν εἰς τὴν θέσιν τῆς, ἀλείψαντες αὐτὴν ὡς καὶ τὰ χεῖλη με ἀναλελυμένον βούτυρον.

„Καθ’ ἕλην αὐτὴν τὴν πράξιν δὲν ἠδυνήθη νὰ αἰσθανθῆ οὐδ’ ἐλά-χιστην σφύξιν τοῦ σφυγμοῦ τοῦ φακῆρου, καίτοι τῆς θερμοκρατίας τοῦ σώ-ματος διατελεσθῆς εἰς ἀνώτερον βαθμὸν σχετικῶς πρὸς τὸ ὑγιὲς σῶμα

(Ἐπεταὶ συνέχεια.)

ΝΕΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ΥΠΟ

Θ. ΔΟΜΙΝΟΥ

«Κατὰ τὴν τῶν μελιτῶν εἰκόνα τῶν λόγων θεὸν μετέχειν καὶ τῆς
ρωδιωγῆς τοῦ ἔθνους ἀρεψάμενος τὰς ἀκάνθας ἐκκλίνειν».

(Μέγας Βασίλειος).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐνταφιασμός φακηρῶν ἐπὶ μῆνας, ἀνεγερσις αὐτῶν καὶ
ἐξήγησις τοῦ φαινομένου. — Πνευματισταὶ ἐν Λονδίῳ. — Πρα-
κτικὸς πνευματισμὸς — Ἐπιστολὴ τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Σαρδοῦ.
— Πονηρᾶς ἀνατροφῆς ἀποτελέσματα. — Τὸ πνεῦμα τῶν ἱερέων
ἀναφορικῶς τῆς πρὸς τὸν λαὸν διδασκαλίας των. — Τί δηλοῦσιν αἱ
τέσσαρες τῆς Γῆς ἡλικίαι τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων. —
Ἑρμηνεῖα καθβαλιστικῆ, δὴ τῆς Γραφῆς φράσεων φαινομένων
γελοίων. — Τὸ τραπεζάκι χρησιμοδοτοῦν κατὰ τὸν δ' αἰῶνα μ. Χ. —
Πρόσκλησις εἰς μονομαχίαν... ἐπιστήμονικὴν τοῦ καθηγητοῦ
Chiaia Ercole πρὸς τὸν καθηγητὴν Λονδρόζον.

ΤΑΦΗ ΦΑΚΗΡΩΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΤΗΝ

ΕΠΙ ΠΟΛΛΟΥΣ ΜΗΝΑΣ

ΑΝΕΓΕΡΣΙΣ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

«Ἐξέτεινον τὰς κνήμας καὶ τοὺς βραχίονας του, ἀνεσήκωσαν τὰ
βλέφαρα· ἀνέτριψαν ἐκεῖνα, ἤλειψαν δὲ ταῦτα δι' ὀλίγου βουτύρου.
Ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐφαίνετο τεθολωμένη ὡσεὶ πτώματος. Ὁ φα-
κῆρης ἤρξατο δεικνύων σημεῖα ζωῆς· ὁ σφυγμὸς ἐγένετο αἰσθαντι-

κός, ἡ δὲ ἀνώμαλος θερμοκρασία ἤρξατο καταπίπτουσα ταχέως. Προσεπάθησε κατ' ἀρχάς, ἀλλ' εἰς μᾶτην, νὰ ὁμιλήσῃ ἐπρόφερον εἶτα ὀλίγας λέξεις, ἀλλὰ διὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης. Μετὰ τινα λεπτά ὠμίλει πλέον· ἀνεγνώρισε τοὺς παρεστώτας καὶ ἀπετάθη πρὸς τὸν Μαχαραζάχ ὅστις ἀπέναντι αὐτοῦ καθεζόμενος περιειργαζέτο τὰς κινήσεις του. . .

«Αὐτὸς ὁ ἴδιος Ῥουνζήτ ἔθεσεν εἰς τὸν τράχηλον τοῦ φακῆρου πλουσίαν χρυσῆν ἀλυσιν. . .

«Εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξηγηθῇ τὸ θαυμάσιον αὐτὸ φαινόμενον· διὰ τῶν ἀρχῶν τῆς φυσιολογίας· ἀλλ' ἐπίσης ἀδύνατον τυγχάνει τὸ νὰ ἐννοήσῃ τις τίνα μέσα νὰ μετεχειρίσθῃ ὁ φακῆρης πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του, καθότι ὄχι μόνον ἠρνήθη ὅτι ἤφατο τροφῆς τινος ἢ ποτοῦ, ἀλλὰ διίσχυρίσθη μάλιστα ὅτι εἶχε διακόψει πᾶσαν ἀναπνευστικὴν λειτουργίαν κατὰ τὸ τεσσαρακοenthήμερον αὐτὸ διάστημα, ὁμοιάζων ὡς πρὸς τοῦτο πρὸς τὸ παιδίον πρὶν τῆς γεννήσεώς του».

Πειρᾶται εἶτα ὁ συγγραφεὺς νὰ ἐξηγήσῃ φυσιολογικῶς τὸ ἐκπληκτικὸν τοῦτο φαινόμενον· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τότε αἱ φυσιολογικαὶ γνώσεις δὲν ἤρουν πρὸς τὴν τούτου λύσιν, προστρέχει εἰς τὸ σύνθημα καὶ ἄπονον τῶν ἐσπερίων σοφῶν ἐπιχείρημα ὡς πρὸς τὰ ἀκατάληπτα αὐτοῖς ψυχοφυσιολογικὰ θαυμάσια τῶν Ἀσιανῶν—ὅπως καὶ ὁ ἡμέτερος ἰατρός Σ. Ἀποστολίδης, ὅστις μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ πῶς ὁ Σωκράτης ἔκρουε φωνὰς ἀνωθεν, καταψηφίζει αὐτοῦ πᾶν ἀπεικότως ψύχωσιν, νευροπάθειαν, διαλείπουσαν τρέλλαν.—'Αλλ' ὄχι μόνον ἀδυνατεῖ ὁ M' Gregor νὰ προσαγαγῇ τὸ ἐλάχιστον ἔχνος ἀγυρτείας εἰς τὸ ἐνέργημα τοῦτο, ἀλλ' ἀπεναντίας καταλήγει ἐπιβεβαιῶν ἐιλικρινῶς ὅτι ὁ Μαχαραζάχ δυσπιστῶν εἰς τοὺς λόγους τοῦ σαδοῦ εἶχε λάβει πάντα τὰ μέτρα πρὸς ματαιώσιν παντὸς δόλου καὶ πασης ἀγυρτείας, περικυκλώσας δηλ. τὴν οἰκίαν δι' ὠπλισμένων ἐμπίστων φρουρῶν καὶ ὅτι ὁ λέων τοῦ Παυζάχ δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων μεθ' ὧν ἠδύνατό τις νὰ τολμήσῃ νὰ χωρατεύσῃ, οὐδ' ἐχωράτευε καὶ αὐτὸς με οἰονδήτινα. Ἀλλοίμονον εἰς τὸν ἀποτολμῶντα νὰ τὸν ἐξαπατήσῃ!

Τὸ γεγονός τοῦτο τὸ ἀναγράφουσιν ἐπιβεβαιουῦντες καὶ ἄλλοι πολλοὶ οἰοί: οἱ αὐτόπται μάρτυρες Chandra Singh, Claude Wade, κλπ.

Ὁ Gregor διηγεῖται ἅτι ὁ ἴδιος φακῆρης ἐξετέλεσε τὸ ἴδιον πείραμα (σαμαδί) καὶ ἐν Jesselmer. Κατὰ δὲ τὸν Σερδάρ Chandre Singh ἐξετέλεσεν αὐτὸ καὶ εἰς φαλόττ, εἰς Ζάμμ κλπ.

Ὁ De John Honiglerger (ἐν τῷ συγγράμματί του «Tirtyfive years in the East» (35 ἔτη ἐν Ἀνατολῇ) ἰατρός τῆς αὐλῆς τοῦ Ρουνζήτ Σίγγ ἐπιβεβαίωσεν τὰ γεγονότα ταῦτα ἐπιπροσθέτων ὅτι καὶ ἄλλος σαδου (ἀσκητής), ὀνόματι Χαρίδας (οὐτινος παραθέτει καὶ τὴν φωτογραφίαν) ἐξετέλεσε τὸ σμαδί. Σημειοὶ δὲ καὶ τὰ ἐν χρήσει φάρμακα παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς (χεκῆμ) ἰατροῖς.

Τὸ δὲ περιοδικὸν «Theosophist» τοῦ Αὐγ. 1887 ἀναγράφει τὰ ἐξῆς: «Ὁ ἰατρικὸς κόσμος ἀνέγνω ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Sikhs τοῦ M' Gregor ἢ εἰς τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ στρατόπεδον καὶ ἡ αὐλή τοῦ Ρανζήτ Σίγγ» τοῦ Ὁσθόρν τὴν ἀφήγησιν τοῦ ἐπὶ ἐξ ἑβδομάδας ἐνταφιασμοῦ Σαδου τινος τοῦ Δεκάν, ἐπιτελέσαντος τὸ σμαδί καὶ ἐπαναζήσαντος μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ταφου ἐξοδόν του. Τὰ γεγονότα ταῦτα ἐπιβεβαιώθησαν μετὰ τοσαύτης αὐθεντίας καὶ παρὰ μαρτύρων τοιαύτης ἀξιοπιστίας, ὥστε τὸ ζήτημα ἀποβαίνει λίαν σπουδαῖον διὰ τὸν βουλούμενον νὰ σπουδάσῃ τὸ ἀνατολικὸν Ἰόγα. Ὅτε κατὰ πρῶτον μετέβην εἰς Λαχόρην ηὐτύχησα νὰ ἐπιτύχω Ἰνδὸν τινα αὐτόπτην μάρτυρα, κατέχοντα θεῖσιν ἀνωτάτην παρὰ τῷ ἐν Λαχόρῃ Ἀγγλῷ ἐπιτετραμμένῳ, τὸν κ. Κλώδ Βάδε. Ἡ ἀφήγησις του εἶνε πολύτιμος καθὼ συνάδουσα πρὸς τὴν ἀφήγησιν ἐτέρων αὐτοπτῶν μαρτύρων, οἷον τοῦ Gregor, τοῦ Wade, τοῦ Ὁσθόρν. Κατὰ τὴν ἐκεῖ τελευταίαν μεταβασίν μου ἀπήντησα ἕτερον αὐτόπτην μάρτυρα, ἄνδρα σεβασμιον, καθηγητὴν ἤδη ἐν τῷ Γυμνασίῳ τῆς Λαχόρης. Ἴδου τί ἀναφέρει οὗτος:

«Ἐκθεσις τοῦ Σιάντρα Σίγγ (πρώην Συβαδάρ Σηερδάλ τοῦ 18 συντάγματος) καθηγητοῦ ἤδη ἐν τῷ Ἀσιατικῷ Λυκείῳ τῆς Λαχόρης.

Ἐγινώσκω λεπτομερῶς, καθὼ αὐτόπτης μάρτυς, τὰ τοῦ Σαδου, τοῦ ἐπὶ ἐξ ἡμῶν διατελέσαντος ἐν καταστάσει σμαδί ὑπὸ τὴν γῆν, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μαχαράζ Ρανζήτ Σίγγ. Ἴδου πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα:

Εὐρισκόμενος μετὰ τοῦ σερδάρ Σαρῦπ Σίγγ εἰς τὴν πόλιν Φαλότ εἶδον τὸν Σαδου καὶ τὸν ἐπαρουσίασα πρὸς τὸν σερδάρην. Ἐρωτηθεὶς περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐπισκεψέως του μάς εἶπεν ὅτι μετέβαινεν εἰς τὰ ὄρη νὰ ἐπιτελέσῃ ἐν σμαδί τῷ παρετηρήσαμεν διατὶ νὰ λαβῇ τὸν κόπον νὰ ὑπάγῃ τόσῳ μακρᾶν, καὶ ἂν δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ τὸ σμαδί ἐδῶ. Τοῦτο συνέβη κατὰ τὸν μῆνα Ἀσσοῦ Σαμμάτ πρὸς τὰ ..

δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς τὸ ἔτος. Ἡ τροφή του συνίστατο ἐξ ὀλίγου γάλακτος, ὀρύζης καὶ ὄ α λ. Προπαρασκευαζόμενος ὁ σαδοῦ διὰ τὸ σαμαδί ἤρχισε νὰ ἐλαττώνη τὴν δόσιν τῆς τροφῆς εἰς τρόπον ὥστε ὀλίγιστον μόνον γάλα ἐλάμβανε καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐξέφερε μετὰ τινὰς ὥρας ἐκ τοῦ στομάχου δοκιμαζὼν αὐτὸ διὰ τοῦ πυρός, ὅτε τὸ ἐκφερόμενον ἦτο καθαρὸν γάλα ἐνόμιζεν ὅτι τὰ ὄργανά του κατέστησαν πλέον καθαρὰ, παστρικά.

«Εἰσέβη εἶτα ἐντὸς σάκκου. Ὁ σάκκος ἐρράφη ὑπὸ τοῦ Παδμασανᾶ, τοῦ μαθητοῦ του, καὶ ἐτέθη ἐντὸς κιβωτίου κλειδοθέντος. Τὴν μὲν κλεῖδα ἐκράτησα ἐγὼ, τὸ δὲ κιβώτιον ἐτέθη ἐντὸς ὑπογείου, τοιχισθέντος καὶ τούτου. Εἶχον ἀφήσει ἐν τῷ τοίχῳ μικράν τινα μόνον ὀπήν διὰ τὸ ἄ ο τ ι καὶ διὰ νὰ καίωσι δ ο ὀ π.

«Μετὰ ἐξ μῆνας, τὴν ἄνοιξιν δηλ. παρσκευάσαν ἄρτον ἐξ ἄ τ τ α, ζ έ φ α λ, δ ι ο υ σ εῖ, ζ α θί τ ρ ι καὶ ἄλλων θερμῶν οὐσιῶν, ἐν σχήματι καλύπτρας. Κατέρριψαν τότε τὴν θύραν, ἤνοιξα ἐγὼ διὰ τῆς εἰς ἐμὲ ἐμπιστευθείτης κλειδῆς τὸ κιβώτιον καὶ ἔπειτα τὸν σάκκον. Ὁ σαδοῦ ἐφάνη σκληρὸς ὡσεὶ ξύλον, ἀλλ' ἄνευ οὐδενὸς σημείου θανάτου. Τὸ σῶμα οὔτε ἀποσυντεθειμένον ἦτο οὔτε ἀπεξηραμένον. ● μαθητῆς του Λαχμᾶν Δὰς ἔθεσε τὸν δάκτυλον ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, ἐπανεφερε τὴν ἐντὸς τοῦ λάρυγγος ἀνεστραμμένην γλῶσσάν του, τὴν ἐκράτησεν ἐπὶ τινα χρόνον ἐντὸς τῆς χειρὸς του, τότε δὲ αὐτὴ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν προτέραν ζωτικότητα. Εἶτα ἐτέθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ σαδοῦ ἡ ἐξ ἄρτου καλύπτρα καὶ ἐπ' αὐτῆς πυρά. Συναμα ἔκαμαν μέγαν θόρυβον διὰ μουσικῶν ὀργάνων, ἐκपुरσοκροτήσεων, κλπ. Μετὰ τινα λεπτὰ ἤνοιξεν ὁ σαδοῦ τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς τὸ παιδίον ὅπερ ἀνοικοκλείει αὐτοὺς. Μετὰ τινὰς ὥρας ἐκίνει χεῖρας, πόδας, κλπ. Ἐπὶ δύο ἡμέρας διετέλεσεν ἐν ἀδυναμίᾳ· ἀλλὰ τὴν τρίτην ἀνέλαβεν ὀλοτελῶς καὶ ἤρξατο λαμβάνων τὴν συνήθη τροφήν.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΑΙ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ.

Ἐν συμποσίῳ τινὶ τῶν πνευματιστῶν τοῦ Λονδίνου ὁ κ. I. Χόως, εἶπεν ὅτι ἡ II. Διαθήκη εἶνε πλήρης πνευματιστικῶν ἀρχῶν. Προσέθηκε δὲ ὅτι ἀπατώμεθα λέγοντες ὅτι δὲν γίνονται θαύματα σήμερον, καθ' ὅσον ὄχι μόνον γίνονται ἀλλὰ καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἶνε τοιοῦτος ὥστε δὲν γνωρίζει τις πόθεν ν' ἀρχίσῃ νὰ τὰ ἀπαριθμῇ καὶ τοῦ νὰ τελειώσῃ!

ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

. . . Πρὸς ἐπιτυχίαν αὐτῶν τῶν φαινομένων, ἄτινα θ' ἀποκαλέσωμεν ψυχικά, δεόν νὰ προσέλθωσιν εἰς συνεδρίαν πέντε ἕως δέκα ἄτομα, ὅποτε δὲν ὑπάρχει πρόχειρος αἰσθητικός τις ἢ μεσάζων (ἐνὸς μεσάζοντος μόνον δυναμένου νὰ ἐπιτυχῆν ἀποτελεσμάτων κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀποδεικτικῶν, κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς ψυχικῆς του ἰσχύος). Καλὸν νὰ ὑπάρχωσι μεταξύ τοῦ ὁμίλου καὶ τρεῖς ἢ τέσσαρες κυρίκι ἕνα σχηματισθῇ ἄλυσός τις ἐνεργητικῆ ἢ ἕνα σαφέστερον εἶπωμεν: ὅπως σχηματισθῇ εἶδός τι (βολταϊκῆς) στήλης ἀνθρωπίνης ἀρκούσης δυνάμεως πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ἀποτελεσμάτων. Ἐξηγούμεθα.

Νομίζομεν ὅτι ἡ νευρική δύναμις ἐνεργεῖ ὅπως καὶ ἡ ἠλεκτρικὴ δύναμις. Λαμβάνοντες λοιπὸν τὴν γυναῖκα ὡς ἀρνητικὸν στοιχεῖον καὶ τὸν ἄνδρα ὡς θετικὸν στοιχεῖον, σχηματίζομεν μίαν στήλην. Ἐρχοντες λ. χ. ὀκτὼ πρόσωπα: τέσσαρας ἄνδρας καὶ τέσσαρας γυναῖκας, σχηματίζομεν τέσσαρας στήλας ἅς συνανοῦμεν κατ' ἀρχάς ἐν σειρᾷ ἢ ἐν συντονίᾳ, συγκαινωνοῦντες ἕνα θετικὸν πρὸς ἕνα ἀρνητικὸν, τὸν ἀρνητικὸν πρὸς ἕτερον θετικὸν καὶ οὕτω καθεξῆς: Συνδυάζοντες οὕτως αὐτὰ τὰ στοιχεῖα διὰ τῶν ἀντιθέτων πόλων ἐπιτυχάνομεν μίαν στήλην ἐνέχουσαν τὰς ἠλεκτροκινητη-

ρίους δυνάμεις τῶν συνθέτων στηλῶν ἐπομένως ἢ ἐπίτασις αὐτῆς τῆς στήλης θά ἐξισοῦται πρὸς τὸ ἄθροισμα τῶν ἐπιτάσεων ἐκαστοῦ τῶν στοιχείων τῆς. Διὰ τῶν συνθηκῶν τούτων ἐπιτυχῶνονται ἀποτελέσματα, ἐνδιαφέροντα μόνον τὸν ἐρευνητὴν, τὸν γνώστην αὐτῶν τῶν πραγμάτων. Ὄταν ὁμοῦ συνδυάζωμεν τὴν ἀνθρωπίνην στήλην ἐν συστοιχίᾳ (en batterie) ἢ ἐν ποσότητι, δηλ. ὅταν τοποθετοῦμεν ὁμοῦ τοὺς ὁμωνύμους πόλους, τότε ἡ ἠλεκτροκινητήριος δύναμις ἔσται μὲν ἢ αὐτὴ ἄλλ' ἢ στήλη αὕτη, οὕτω πως συγκεκριμένη, θά παραγαγῆ ποσότητα νευρικῆς δυνάμεως ἴσης πρὸς τὸ ἄθροισμα τῶν ποσοτήτων ἄς παρέσχεν ἕκαστον στοιχεῖον ὑπαρχούσης λοιπὸν μεγαλειτέρας ποσότητος νευρικῆς δυνάμεως, δυνάμεθα εὐχερῶς νὰ ἐπιτύχωμεν φαινόμενα εὐρυτέρας ἐκτάσεως.

Σχηματισθεῖσις αὐτῆς τῆς συστοιχίας (batterie), θέτομεν μίαν τράπεζαν εἰς συνάξειαν πρὸς τὰ πρόσωπα τὰ κατέχοντα τὰς δύο ἄκρας τῆς ἀλύσεως καὶ ἀναμένομεν τὰ ἀποτελέσματα, ἅτινα παραγονται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ταχέως, ἀναλόγως τῆς παρασχεθείσης δυναμικῆς ποσότητος, τῆς τραπέζης χρησιμεύουσης τρόπον τινὰ ὡς συμπυκνωτικῆς μηχανῆς.

Ἴνα διακρίνωμεν τοὺς ἀρνητικοὺς (μεσάζοντας) καὶ τοὺς θετικοὺς, περιστρέχομεν εἰς τὸν μαγνητισμὸν. Οἱ ἀναγνώσταί μας γινώσκουσι τὸ μέσον: ἐπιθέτομεν τὴν μίαν τῶν χειρῶν μεταξὺ τῶν ὤμων τῶν δοκίμων· οἱ αἰσθανόμενοι θερμότητα ἀρκούντως ζωηράν καὶ ἐκδηλοῦντες τὸ φαινόμενον τῆς ἔλξεως ὅπερ περιεγράψαμεν ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 4 φυλλαδίῳ, θεωρητέοι ὡς ἀρνητικοί, οἱ μὴδὲν αἰσθανόμενοι εἶνε οἱ θετικοί. Δυνάμεθα ἐπίσης καλῶς νὰ σχηματίσωμεν δρῶσαν ἀλύσειν ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ φύλου μόνον, διότι εὐρίσκονται ἐπίσης μεταξὺ αὐτοῦ καὶ αἰσθητικοί, ἐν τούτοις προτιμότερον νὰ πειραματιζώμεθα μὲ κυρίας: τοῦτο βεβαίον ἢ πρᾶξις.

Τὸ φαινόμενον δυνατὸν νὰ παραχθῆ μετὰ 5 ἢ 10 λεπτά, ἐνίστε δὲ καὶ μετὰ μίαν ὥραν καὶ ἐπέκεινα: συνιστᾶμεν λοιπὸν ὑπομονὴν εἰς τοὺς ποθοῦντας νὰ ἐπιτύχωσιν ἀποτελέσματα.

Σχηματισθέντος ἀπαξ τοῦ ὁμίλου, καλὸν εἶνε τὰ αὐτὰ πάντοτε πρόσωπα νὰ συνιστῶσιν αὐτόν ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦτον τὸ ἀποτέλεσμα καθίσταται εὐχερέστερον, ἐμφαντικώτερον.

Ἡ συνηθεστέρα καὶ γνωστοτέρα μέθοδος συνίσταται εἰς τὸ νὰ τί-

θενται πρόσωπά τινά περίξ τραπέζης τινός, νά βάλωσι τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτῆς, ἐφαπτόμενοι διὰ τῶν μικρῶν δακτύλων καὶ νά ἀναμένωσιν ἐν ὑπομονῇ τὰ ἀποτελέσματα, ἀποτελέσματα μὴ ἐπιτυγχανόμενα ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους, ἐκτὸς ἂν κατὰ τύχην εὐρεθῆ με σ ἄ ζ ω ν τις εἰς τὴν ἄ λ υ σ ι ν, καὶ τότε πάλιν ἡ ἐπιτυχία ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς καλῆς τακτοποιήσεως τῶν προσώπων, ἐκ τοῦ τυχαίου σχηματισμοῦ ἄ λ ὺ σ ε ω ς δ ρ α σ τ ι κ ῆ ς· ἐνῶ διὰ τῆς ἰδικῆς μας μεθόδου ἐπιτυγχάνομεν πάντοτε εὐχάριστα ἀποτελέσματα.

S. MOUTIN

Ἐκ τῆς «Revue des Scienses Psychologiques» τῆ 20 Ἰουν. ἐ.ἔ.

(ἔπεται συνέχεια)

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΣΑΡΔΟΥ (1)

Ἀπὸ τεσσαρακονταετίας ἤδη παρατηρῶ, ὡς περίεργος, τὰ φαινόμενα, ἅτινα ὑπὸ τὰ ὀνόματα τοῦ μαγνητισμοῦ, τῆς ὑπνοβασίας, τῆς ἐκστάσεως, τῆς διπλοπίας, κλπ. διετέλουν κατὰ τὴν νεότητά μου ἐπερίγελως τῶν σοφῶν. Ὅτε τυχὸν ἀπετόλμων ν' ἀνακοινώσω πείραμά τι δι' οὗ διερωτίζετο ὁ σκεπτικισμὸς μου: ὅποια ὑποδοχή! ὅποια ἰλαρότης! Ἄναυδος ἔτι διατελεῖ μοι ἐ γέλω ς φίλου μου τινος διδάκτορος, εἰς ὃν διηγούμην ὅτι νεᾶνίς τις περιήρχετο εἰς καταληπτικὴν κατάστασιν διὰ τινων μαγνητιστικῶν passes, . . . «Σιτισ! . . . μοι ἀπῆντα ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος· αἱ γυναῖκες εἶνε τόσῳ ἀπατεῶνες!..»

Καὶ ὅμως ἰδοὺ ὅτι ἅπαντα τὰ χθές καὶ ἐκ προκαταλήψεως ἀρνούμενα γεγονότα, ἐπιβεβαιοῦνται σήμερον παρὰ τῶν αὐτῶν ἐκείνων

(1) Ἐκ τῶν ἐγκρίτων «Ὁ Γαλάτης» τῆς 4 Δεκεμβρ. 1888, «Revue Illustrée», κλπ. καὶ τοῦ βιβλίου ὑπὸ τὸν τίτλον «Force Psychique» τοῦ V. Rambeau, 1889.

οἵτινες τὰ ἔχαρακτῆρίζον ὡς ἀγυρτικὰς θυματοποιίας. Δὲν παρέρ-
χεται ἤδη ἡμέρα, καθ' ἣν νεαρός τις σοφὸς νὰ μὴν ἀνακαλύπτῃ
νέαν τινὰ δῆθεν ἐφεύρεσιν, ἣν ἐγὼ νὰ μὴν ἐγίνωσκον πρὶν ἢ αὐτὸς
γεννηθῆ. Οὐδεμίαν ἄλλην μεταβολὴν παρατηρῶ ἢ τοῦ ὀνόματος.
Δὲν πρόκειται νῦν περὶ Μαγνητισμοῦ—κατὰ κλαμβάνετε ὅτι ἡ
λέξις αὕτη κακῶς ἤχει εἰς τὰ ὄρα τῶν διασυραπτῶν αὐτὸν πρότε-
ρον—ἀλλὰ περὶ Ὑπνωτισμοῦ, περὶ Ὑποβολῆς, ὁρισμῶν
ἐνεχόντων πλείονα χάριν. Παραδεχόμενοι τούτους, θέλουσι νὰ εἴπω-
σιν ὅτι ὁ Μαγνητισμὸς ἦτο μωρία δῆθεν καὶ συνεπῶς ἡ ἐπι-
στήμη θεωρητικῆ διττῶς ἀξιότιμος: 1^{ον} διότι μᾶς ἐκαθάρισεν ἀπο-
τὸν μαγνητισμὸν, καὶ 2^{ον} διότι μᾶς ἐδώρησεν ἀλήθειαν ἐπιστημο-
νικῆ, τὴν τοῦ Ὑπνωτισμοῦ, ἐνῶ ὁ ὕπνωτισμὸς τῶν νεωτέρων
εἶνε καθαρὸς, καθαρῶτατος ὁ μαγνητισμὸς τῶν ἀρχαιότερων.

Διηγούμενη μίαν τῶν ἡμερῶν—παλαιᾶς ἐποχῆς—εἰς ἐμπειρότατὸν
τινα χειρουργὸν τὸ νῦν ἤδη γνωστὸν περιστατικόν, καθ' ὃ ὑποκει-
μενά τινα (sujets) περιέρχονται εἰς ἀναισθησίαν βλέποντα ἀσκαρ-
δαμυκτὶ ἐπὶ τινος μικροῦ καθρέπτου ἢ λάμποντος ἀντικειμένου. Τὴν
ἐν λόγῳ ἀνακάλυψιν εἶχεν ὑποδεχθῆ ὁ φίλος μετὰ χαχλάνων καὶ
σκωμμάτων. . . Ἔτη πολλὰ παρῆλθον ἔκτοτε. Ὁ αὐτὸς φίλος ἐλθὼν
πρωίαν τινὰ νὰ προγευματίσῃ παρ' ἐμοί, ἤρξατο ζητῶν συγγνώμην
ἐπὶ τῇ βραδύτητι τῆς ἀφίξεώς του. Ὡφείλε ν' ἀποσπάσῃ ἓνα τῶν
ὀδόντων νεάνιδός τινος λίαν νευρικῆς, λίαν δειλῆς. «Καὶ ἀπεπειράθην
λέγει, διὰ τινος νέας ἐφευρέσεως, λίαν περιέργου. Τὴν ἀπεκοίμισα δηλ.
διὰ τινος μικροῦ μεταλλικοῦ καθρέπτου τῶσφ καλῶ, ὥστε τῇ ἀπέ-
σπασα τὸν ὀδόντα, χωρὶς οὐδὲως νὰ τὸ αἰσθανθῆ». Τότε ἐγὼ ἀνα-
φωνῶ: Pardon! ἀλλ' ἐγὼ πρῶτος σοὶ εἶχον δικαιοσύνην αὐτὴν τὴν
ἐφεύρεσιν, σὺ δὲ τὴν ἐσκώψης τότε! . . . Ὁ φίλος τὰ ἔχασε· ἀλλὰ
συνελθὼν: «Καλὰ, εἶπεν, ἀλλὰ σεῖς τότε μοὶ ὠμίλετε μαγικά, ἐνῶ
τοῦτο εἶνε ὕπνωτισμὸς!»

Οὕτως φέρεται πάντοτε ἡ ἐπίσημος ἐπιστήμη πρὸς ὅλας τὰς κα-
μὲν νὰς ἀληθείας, τὰς παρ' αὐτῆς παρεγνωρισμένας. Ἀφοῦ πρῶτον
τὰς μυκτηρίση, εἶτα τὰς ἀντιποιεῖται ὡς ἰδικὰς της, φροντίζουσα
ὅμως πρότερον νὰ ἀλλάξῃ τὰς ἐτικέτας.

Τέλος πάντων οἰονδήποτ' ἂν ἦ τὸ ὄνομα, ἰδοὺ ὅτι κατέχουσι νῦν
τὴν οἰκειάν θέσιν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ. Ἐπειδὴ δὲ οἱ σοφοὶ μᾶς κατώρ-
θωσαν ἐν τέλει ν' ἀνακαλύψωσιν ἐν τῇ Salpêtrière ὅτι ὅλοι οἱ

Παρίσιοι: εἶχον θυνηθῆ νὰ ἴδωσιν ἐπὶ Λουδοβίκου XV ἐν τῷ κυμητηρίῳ τοῦ Ἁγ. Μεδάρδ, δυνάμεθα νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ καταδεγθῶσιν ἐπὶ τέλους ν' ἀσχοληθῶσι καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ Πνευματισμοῦ, ὃν ἡ ἐπιστήμη θεωρεῖ θανατωθέντα ὑπὸ τῶν περιφρονησέων της καὶ ὅστις ὅμως κέ κ τ η τ α ι ἤ δ η ὑ π ἔ ρ ο τ ε τ ἦ ν ζ ω η ρ ἄ ν ζ ω τ ι κ ὅ τ η τ α. Δὲν θὰ ἐναπομείνη δὲ τότε ἄλλο τι ἢ νὰ τῷ δώσῃ ἕτερόν τι ὄνομα, ὅπως ἀντιποιηθῆ καὶ πάλιν τὴν τιμὴν τῆς παρ' αὐτῆς δῆθεν ἀνακαλύψεως κατόπιν πάντων τῶν ἄλλων.

Θὰ παρέλθῃ μόνον ἀρκετὸς καιρὸς πρὸς τοῦτο ! Καθότι ὁ Πνευματισμὸς ἔχει καὶ ἄλλους ἐχθροὺς νὰ καταβάλλῃ ἐκτὸς τῆς κκκῆς θελήσεως.

Ἔχει ἐν πρώτοις καθ' ἑαυτοῦ τοὺς πειραματισμοὺς τῶν σαλονίων : βδελυρὸν ἐξερευνητικὸν μέσον, παρέχον μόνον εἰς τοὺς εὐφυεῖς τὴν περίστασιν νὰ ἐπιδεικνύωσιν ἐνίοτε πολλὰς μωρίας των. Ἔχει ἐκτὸς τούτου νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῶν ἀγυρτῶν οἵτινες χρῶνται τῷ πνευματισμῷ ἀλλὰ Ροβέρτ—Οὐδέν, καὶ κατὰ τῶν ἡμιαγυρτῶν οἵτινες, κατέχοντες ἀληθῶς μεσαζούσας τινὰς δυνάμεις, ἀγνοοῦσι ν' ἀρκεσθῶσιν αὐταῖς, προσπαθοῦντες ἕνεκα ματαιότητος ἢ συμφέροντος νὰ ἐπαρκέσωσιν εἰς τὴν ἀνεπάρκειαν τῶν μέσων των δι' ἑτέρων πλαστῶν, κιβδηλῶν.

Ἄλλὰ πρὸ πάντων εἶνε ἡναγκασμένος ὁ πνευματισμὸς νὰ ὑπερνικήσῃ δύο μεγάλα προσκόμματα 1) τὴν ἀδικοφροσίαν τῆς γενεᾶς ταύτης πρὸς πᾶν ὅ,τι δὲν συμβάλλει εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ἡδονῶν ἢ τῶν ὑλικῶν συμφερόντων 2) τὴν ἐξασθένεισιν τῶν χαρακτῆρων ἐν τῇ χῶρᾳ ἡμῶν, ἔνθα οὐδεὶς ἔχει τὸ θάρρος νὰ ἐκφέρῃ τὴν ἰδίαν γνώμην, μεριμνῶν μᾶλλον περὶ τῆς τοῦ ἑτέρου, ἀλλ' οὐδὲ παραδέχεται πάλιν τὴν τοῦ ἄλλου εἰμὴ μόνον ὅταν αὕτη καταστῆ γενικῶς παραδεκτὴ.

Ἄπαντες ἐν πάσῃ θέσει καὶ περιστάσει τρέμουσι μήπως τυχὸν χαρακτηρισθῶσι παρὰ τῶν ἄλλων ὡς ἄκακοι ἢ ἐνθουσιασταί. Πλεῖστοι ὅσοι, καίτοι εἰλικρινῶς συγκινούμενοι ἕκ τινος ὠραίου λόγου ἢ ἔργου ἢ πράξεως, σπεύδουσι νὰ σκώψωσι καὶ οὗτοι ὅ,τι ἀποθαυμάζουσι, ἅμα ὡς ἐννοήσωσιν ὅτι ἄλλος τις εἶνε ἕτοιμος νὰ ὑπομειδιάσῃ ἐπὶ τῇ συγκινήσει του τοῦτο δὲ ἵνα ἀποδείξωσι δῆθεν ὅτι οὐδ' αὐτοὶ τυγχάνουσι τῆς σειρᾶς τῶν χαχα.

Πῶς λοιπὸν ἄνθρωποι οὕτως ἐμφρόντιδες περὶ τῆς τῶν ἄλλων

γνώμης—καίτοι ὑπερβίβαιοι περὶ τῆς ἐπαληθεύσεως τῶν πνευματικῶν ἐκδηλώσεων διὰ πειραματισμῶν πειστικωτάτων—πῶς ν' ἀποταλμῆσωσι νὰ ὁμολογήσωσι τὸ τοιοῦτο δημοσίᾳ, εἰς αὐτὸν τὸν αἰῶνα τῶν φώτων καὶ μετὰ τὸν Βολταίρ ;! . . . Ὡ Προυδῶν! πῶς νὰ περιφρονήσωσι τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὴν τρομερὰν ἀποστροφὴν σου δι' ἧς ἀπὸ τόσο ἤδη χρόνου μὲ ξεκουφαίνεις: «Τότε, κύριε, παραδέχεσαι λοιπὸν τὸ ὑπερφυσικόν ;!»

Ὅχι, Προυδῶμ, ὄχι! Οὐδ' ἐγὼ παραδέχομαι τὸ ὑπερφυσικόν. Ἄλλ' ὅταν πράγματι παράγῃται, παράγεται βεβαίως ἕνεκα φυσικοῦ νόμου· εἶνε ἄρα φυσικόν! τὸ ἀρνεῖσθαι δ' ἐκ τοῦ προτέρου, ἐκ προκαταλήψεως, πρὸ πάσης ἐρεύνης, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ὁ παραγωγὸς νόμος δὲν ὑφίσταται καθὼ ἀγνωστος, τὸ ἀρνεῖσθαι τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἀποτελέσματος ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν ἐνυπάρχει ἐν τῇ τάξει τῶν ἐπιβεβαιωθέντων νόμων, τοῦτο εἶνε πλάνη πνεύματος κακῶς ἐσταθμισμένου, νομιζόντος ὅτι γινώσκει ὅλους τοὺς νόμους τῆς φύσεως. Ἄν τις τῶν σοφῶν τοικύτην τινὰ ἀξιώσιν ἔχει, ὁ τοιοῦτος εἶνε un pauvre homme!

Ἄλλὰ τὸν θῆλω ἐκεῖ, εἰς τὴν ἐμβριθῆ ἐρευνη τῶν γεγονότων, ὅποτε βισθῆ νὰ ἔλθῃ. Τῷ ὑπόσχομαι τότε ἀπροσδόκητά τινα.

ΠΟΝΗΡΑΣ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Περιελθόντος ποτὲ εἰς χεῖρας τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν Διονυσίου τοῦ υἱοῦ τοῦ ἐχθροῦ του Δίωνα δὲν διέταξε τὸν θάνατον αὐτοῦ, οὐδ' εἰς εἰρκτὴν ἐνέκλεισεν, ἀλλὰ διέφθειρε πᾶν ὅ,τι εὐγενὲς ὑπῆρχεν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ χορηγήσας πᾶσαν ἐλευθερίαν καὶ ἄφθονα τὰ μέσα πρὸς ἐκπλήρωσιν πάσης ἐπιθυμίας καὶ πρὸς κορεσμόν παντὸς ἀκολάστου πάθους. Ἀφοῦ δὲ κατέστησεν αὐτὸν ἠθικὸν πτώμα, ἀπέπειλεν εἶτα πρὸς τὸν Δίωνα. Ὁ δυστυχὴς πατὴρ ἐνόησε τὸ θηριῶδες τῆς ἐκδικήσεως· ἐπειράθη διὰ παντὸς μέσου νὰ ἐκρίζωσῃ τὰς βαθέως εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ υἱοῦ ἐμβλήθεισας κακίας, ἀλλ' εἰς μάτην· ἡ ψυχὴ τοῦ νεανίου εἶχε τέλειον διαστραφῆ· μέχρις οὗ καταρριφθεὶς ἀπὸ τῆς στέγης τοῦ οἴκου συνέτριψε τὸ κρανίον.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

ἀναφορικῶς τῆς πρὸς τὸν λαὸν διδασκαλίας των.

Θέλει τις νὰ γνωρίσῃ τὸ γενικὸν πνεῦμα τῶν ἱερέων, λέγει ἐπὶ λέξει ὁ ἀθάνατος συγγραφεὺς τῶν Ruines, θέλει τις νὰ γνωρίσῃ τὸ πνεῦμα αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, λέγει ὁ Βολνεὺ ἀναφορικῶς τῶν ἄλλων οὓς ἀποκαλοῦσι λαόν; "Ἄς ἀκούσωμεν αὐτοὺς τοὺς ἰδίους ἐκκλησιαστικούς διδάκτορας :

«Ὁ λαός, λέγει ὁ ἐπίσκοπος Συννέσιος, θέλει νὰ ἐξαπατᾶται· τούτου ἕνεκα ἀνάγκη ἐπίκειται τοῖς ἄλλοις ἵνα τὸν πλανῶσι . . . Οὕτως ἔπραττον καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἱερεῖς τῆς Αἰγύπτου : τούτου δ' ἕνεκα ἐνεκλείοντο ἐν τοῖς ναοῖς των καὶ ἐκεῖ, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ λαοῦ ἐτέλουν τὰ μυστήριά των (λησμονῶν τί εἶπε πρότερον) "Ἄν ὁ λαὸς ἐγίνωσκε τὸ μυστικόν, θὰ δυσηρεστεῖτο ἐπὶ τῇ ἀπάτῃ. Ἄλλὰ πῶς ἄλλως νὰ φερθῇ τις πρὸς τὸν λαὸν ἀφοῦ εἶνε λαός; Τὸ ἐπ' ἐμοί, ἀείποτε ἔσομαι φιλόσοφος πρὸς με, ἀλλ' ἱερεὺς μετὰ τοῦ λαοῦ !»

Ὁ δὲ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς ἔγραφε πρὸς τὸν Ἱερώνυμον : «Μωρολογίαι ἀπαιτοῦνται ὅπως ἐπιβληθῶμεθα εἰς τὸν λαόν· ὅσῳ ὀλιγώτερον ἐννοεῖ, τῶσῳ περισσότερον θαυμάζει οἱ πατέρες καὶ διδάσκαλοι μας ἔλεγον συχνάκις ὅχι ὅ,τι ἐσκέπτοντο ἀλλ' ὅ,τι ἀπῆται ἢ περίστασις ἢ ἡ ἀνάγκη νὰ εἴπωσι».

Ἡ ἀρχαιότης, λέγει ὁ Σαγχοιᾶθων, προσεπάθει νὰ διεγείρῃ τὸν θαυμασμὸν διὰ τοῦ θαυμασίου· τοιοῦτος ὁ σκοπὸς ὅλης τῆς ἀρχαιότητος».

"Ὅπως δικαιολογήσῃσι τὸ σύστημα τοῦτο τοῦ δόλου καὶ ψεύδους, λέγουσιν ὅτι εἶνε κινδυνῶδες τὸ φωτίζειν τὸν λαόν, διότι οὗτος καταχρᾶται τῶν φώτων.

Μῆτοι : καὶ τούτου ἔπεται ὅτι ἐκπαίδευσις καὶ πανουργία εἶνε συνώνυμα ; "Ὅχι : ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ λαὸς καθίσταται δυστυχῆς ἕνεκα τῆς εὐθηθείας, τῆς ἀμαθείας καὶ τῆς πλεονεξίας τῶν ὀδηγούντων αὐτόν καὶ διδασκόντων, δὲν θέλουσιν οὗτοι νὰ ἐννοῇ τὸ τοιοῦτον ὁ λαός.

Κινδυνῶδες βέβαια τυγχάνει τὸ προσβάλλειν κατὰ μέτωπον τὴν πεπλανημένην πίστιν ἔθνους τινός, ἀλλὰ φιλανθρωπικὸν καὶ ἰατρικὸν ἔργον εἶνε τὸ προετοιμάζειν τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τὸ φῶς καὶ τοὺς βραχίονας διὰ τὴν ἐλευθερίαν. Ἄν ποτε σχηματισθῇ σωματεῖόν τι ὑπὸ τὴν τοιαύτην ἔννοιαν, θὰ ἐκπλήξῃ τοῦτο τὸν κόσμον διὰ τῶν ἐπιτυχιῶν του!

(Volney—Ruines)

ΤΙ ΔΗΛΟΥΣΙΝ

αἱ τέσσαρες τῆς Γῆς ἡλικίαι τῶν Ἑλλήνων
καὶ Ῥωμαίων.

Οἱ Ἴνδοι διαιροῦσι τὸν χρόνον τῆς διαρκείας τῆς γῆς εἰς τέσσαρας ἡλικίας, αἵτινες εἶνε μία ἡμέρα τοῦ Βράχμα καὶ αἵτινες θ' ἀνανεωθῶσι τετράκις πρὸ τῆς Μαχα—Πραλάγια ἢ τῆς γενικῆς καταστροφῆς, ἣτις καὶ αὕτη θὰ διαρκέσῃ ἐπὶ τέσσαρας ἡλικίας ἥτοι μίαν νύκτα τοῦ Βράχμα.

Ἡ 1η	καλεῖται	Crita-youga	διήρκεσε δὲ ἔτη ἀνθρώπινα (ἐξ ἡμ.360)	1,728,000
Ἡ 2α	»	Treta-youga	»	1,296,000
Ἡ 3η	»	Dwapara-youga	»	864,000
Ἡ 4η	»	Cali-youga	θὰ διαρκέσῃ δὲ	432,000
Τὸ ὅλον ἔτη				4,320,000

Εὐρισκόμεθα δὲ ἤδη ἐν τῇ τετάρτῃ ἡλικίᾳ πρὸ 5,400 ἐτῶν περίπου.

Ὁ Williams Jones ἐν ταῖς ἀσιατικαῖς μελέταις του, συγκρίνων αὐτὰς τὰς τέσσαρας ἡλικίας τῶν Ἴνδῶν πρὸς τὰς τέσσαρας ὁμοίας τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ῥωμαίων: τὴν τῆς χρυσοῦς, ἀργυρᾶς, χαλ-

κίνης καὶ σιδηρᾶς, ἀποφαίνεται ὅτι αἱ ἡλικίαι αὐταὶ εἶνε ἀνάμνησις τῆς Ἰνδικῆς παραδόσεως.

Ἄλλὰ καὶ αἱ ἕξ ἡμέραι τῆς γενέσεως τῆς Π. Γραφῆς τοιοῦτόν τινα συμβολικὸν ὑπαινιγμὸν ὑπεμφαίνουσιν.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΚΑΒΒΑΛΙΣΤΙΚΗ

Δύο τῆς Γραφῆς φράσεων φαινομένων γελοίων.

Ἡ Κάββαλα πιστεύει εἰς τὴν προὔπαρξιν τῆς ψυχῆς, τὰς πολλὰς αὐτῆς ὑπάρξεις, τὰς ἀμοιβάς βίων ἢ μετενσαρκώσεις ἢ (κατὰ τὸν Ὀριγένην) μετενσωματώσεις. Ἐκ τοιούτων λοιπὸν γνωμῶν δρωμένη ἡ Κάββαλα δίδει ἐν τῷ βιβλίῳ «Ζοχάρ» τὴν ἐξήγησιν ταύτην ὡς πρὸς τὴν φράσιν: «Ὁ θάνατος τοῦ δικαίου, ἀσπασμὸς τοῦ Θεοῦ ἐστίν».

«Αὐτὸς ὁ ἀσπασμὸς εἶνε ἢ (μετὰ θάνατον καὶ τὸν ἀπὸ τοῦ ὕλικου σώματος χωρισμὸν) ἔνωσις τῆς ψυχῆς πρὸς τὴν οὐσίαν ἐξ ἧς ἔλκει τὴν καταγωγὴν της».

Ἡ ἐτέρα ἐρμηνεύσιμος φράσις εἶνε ἡ ἐξῆς: Ὁ δὲ Θεὸς εἶπε πρὸς τὸν Μωϋσῆν ὅτι δὲν θά τὸν ἴδῃ κατὰ πρόσωπον, ἀλλ' ἐκ τῶν νώτων μόνον. . . . Τὸ «Ζοχάρ» ἀποκλείει ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τὴν τυφλὴν δύναμιν τὴν προΐσταμένην τῇ, μὴ ἐγκαταλιμπανούσης τὴν γῆν ζωικῆς ζωῆς, διακρίνει εἰσέτι δύο τρόπους τοῦ αἰσθάνεσθαι καὶ δύο εἶδη γνώσεων. Οἱ δύο πρῶτοι εἶνε ὁ φόβος καὶ ἡ ἀγάπη. Τὰ δὲ δύο τελευταῖα εἶδη δηλοῦσι διὰ τῶν ἐκφράσεων: ἄ μ ε σ ο ν καὶ ἄ ν τ α ν α κ λ α σ τ ι κ ὸ ν φ ῶ ς ἢ ἔ σ ω τ ε ρ ι κ ῆ καὶ ἐξ ὠ τ ε ρ ι κ ῆ φάσις. . . .

Ἡ ἐσωτερικὴ φάσις, λέγει τὸ κείμενον, λαμβάνει τὸ φῶς ἀπὸ τοῦ αἰωνίως λάμποντος ὑπερτάτου πυρσοῦ, οὐτινος τὸ μυστήριον οὐδέποτε ἀποκαλυφθήσεται. Εἶνε ἐσωτερικὴ διότι προέρχεται ἐκ πηγῆς κεκρυμμένης· ἀλλ' εἶνε ἐπίσης ὑπερτέρα, καθὸ ἀνωθεν προερχομένη. Ἡ δ' ἐξωτερικὴ φάσις δὲν εἶνε ἢ ἀντανάκλασις αὐτοῦ

τοῦ φωτός τοῦ ἄνωθεν ἀπ' εὐθείας ἀφορέοντος». Ὅτε ὁ Θεὸς εἶπε πρὸς τὸν Μωϋσῆν ὅτι δὲν θά τὸν ἴδῃ κατὰ πρόσωπον, ἀλλ' ἐκ τῶν νώτων μόνον, ὑπηνίττετο αὐτοὺς τοὺς δύο τρόπους τῶν γνώσεων, οἷτινες παριστῶσιν ὡσαύτως ἐν τῷ ἐπιγίῳ παραδείῳ τὸ δένδρον τῆς ζωῆς καὶ τῆς γνώσεως τεῦ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ. Ἐν ἐνὶ λόγῳ εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀποκαλοῦμεν σήμερον intuition (1) γνῶσιν κατ' ἐποπτεῖαν (περὶ τὰ ἄγνωστα καὶ ἀμφιβαλλόμενα εὐθυγνωσίαν, κατὰ τὸν Θερεϊανόν) καὶ reflexion σκέψιν (ἀντανάκλασιν).

(Ἐκ τοῦ «La Kabballe» τοῦ Ad. Franck, μέλους τοῦ Ἰνστιτούτου).

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΑΚΙ ΧΡΗΣΜΟΔΟΤΟΥΝ

Κατὰ τὸν δ'. αἰῶνα μ. Χ.

Ὁ Ἀμμιανὸς Μάρκελλος ἀναγράφει λεπτομερείας τινὰς περὶ τοῦ μαντικῆ τρίποδος δι' οὗ οἱ Ρωμαῖοι ἐχρησιμοῦντο.

Κατὰ τινὰ ἀποτυχοῦσαν συνωμοσίαν κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος Οὐάλεντος, συνελήφθησαν οἱ συνωμόται καὶ ἐβασανίσθησαν. Μεταξὺ τῶν σωματίων τοῦ ἐγκλήματος ἔκειτο ἐν τῷ δικαστηρίῳ καὶ μία μικρὰ τράπεζα, περὶ ἧς ἐζήταζον τοὺς ἐνόχους. Εἷς ἐξ αὐτῶν ὀνομαζόμενος Ἰλαρίων, ἠττηθεὶς ὑπὸ τῶν βασάνων, ἀνεκάλυψε τὸ μυστικὸν διὰ τῶν ἐξῆς λόγων :

« Κατεσκευάσαμεν αὐτὸ τὸ ὀλέθριόν μας τραπεζάκι κατὰ μίμησιν τοῦ τρίποδος τῶν Δελφῶν, ἐκ κλάδων δάφνης· τὸ καθιερώσαμεν κατὰ τοὺς τύπους τῆς μαγείας δι' ἐπικλήσεων, διὰ μυστηριωδῶν ὕμνων, δι' ἐπωδῶν· κατόπιν τὸ ἐκινήσαμεν.

(1) Σ. Μ. Intuition ἀποκαλοῦσιν οἱ μῦσται τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν τὴν ἐκτεν αἴσθησιν, τὴν ἐν τῷ ἀναπτύσσεται ἤδη παρὰ τῇ ἀνθρωπότητι.

Ὁ συνδυασμὸς τῆς intuition πρὸς τὸ λογικὸν σχηματίζει τὴν βάσιν τῶν διδασκαλιῶν τῆς Θεοσοφίας (Fludd, Παράκελσος, Boehm, κλπ.

« Ὅτε δ' ἐπρόκειτο νὰ τὸ κινήσωμεν καὶ νὰ τὸ συμβουλευθώμεν διὰ πράγματα ἀπόκρυφα, ἰδοὺ πῶς ἐπελαμβάνομεθα τοῦ τοιούτου (1) :

. . . Ἐσχημάτιζεν οὕτω στίχους ἠρωϊκούς, ὡς ἡ Πυθία, ἀπαντώντας εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῶν παρεστώτων.

« Ἐρωτήσαμεν λοιπὸν περὶ τοῦ διαδόχου τοῦ Κρατους. Ὁ κρίκας ἀνακηδήσας ἤψατο ἀλληλοδιαδόχως τῶν γραμμάτων ΘΕΟΔ. Τότε εἰς τῶν παρεστώτων ἀνεφώνησεν ὅτι ἡ εἰμαρμένη ἐδήλου προφανῶς τὸν Θεοδωρον, καὶ διεκόπη οὕτω ὁ πειραματισμὸς, ἀφοῦ μάλιστα ὁ ὑπονοούμενος ἦτο ὁ ἀρεστός ἡμῖν. » . . .

Ἡ μεγάλη αὕτη σπουδὴ τῶν συνωμοτῶν τοὺς ἀπώλεσεν· ἂν ἐξηκολούθουν τὸ πείραμα μέχρι τέλους, θὰ ἐμάνθανον ὅτι ὁ χρησμὸς ὅστις ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, ἀνήγγελλεν αὐτοῖς τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάρρησιν οὐχὶ τοῦ Θεοδωρου, τοῦ ἐπίσης θανατωθέντος ἀρχηγῶντων, ἀλλὰ τοῦ Θεοδοσίου, τοῦ Μεγάλου, τοῦ πράγματι διαδεχθέντος τὸν Οὐάλεντα.

Ἀφιερῶνται τῷ ἱατρῷ κ. Σ. Ἀποστολίδῃ.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Εἰς ΜΟΝΟΜΑΧΙΑΝ Εἰς ΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΝ

τοῦ καθηγητοῦ **CHEIAIA ERCOLE** (πνευματιστοῦ),
πρὸς τὸν καθηγητὴν **Λουμβρόζον** (τὸν φρενολόγον).

Tables, 24 Δεκεμβρίου. 1888.

Κύριε,

Ἐν τῷ ἄρθρῳ ὑμῶν : « Ἐπιρροή τοῦ πολιτισμοῦ ἐπὶ τοῦ πνεύματος », τῷ δημοσιευθέντι ἐν τῷ ἀριθ. 29 τῆς « Fanfulla » ἀπάντησα τὴν ἐξῆς φράσιν :

(1) Σ. Μ. Παραλείπομεν χ. σ. τὴν ἀναγραφὴν τοῦ τρόπου τούτου, ἅτε γνωστοῦ παρὰ τοῖς πνευματισταῖς.

«Δεκαπέντε ἢ εἴκοσιν ἔτη ἀρκοῦσιν ἵνα ἀποθαυμασθῇ παρ' ἀπαντος τοῦ κόσμου ἀνακαλύψις τις θεωρηθεῖσα ὡς τρέλλα κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀνακαλύψεως· καὶ ἤδη ἔτι αἱ ἀκαδημαϊκαὶ ἑταιρίαι χλευάζουσι τὸν ὑπνωτισμὸν καὶ τὴν ὁμοιοπάθειαν· τίς οἶδε ἂν ἐγὼ καὶ οἱ φίλοι μου, οἵτινες χλευάζομεν τὸν πνευματισμὸν, δὲν εὕρισκόμεθα ἐν τῇ πλάνῃ, ἂν δὲν εὕρισκόμεθα ἐν καταστάσει ὑπνωτισθέντων· ἔνεκα τῆς ἀπάτης ἣτις μᾶς περικυκλοῖ, θὰ εἴμεθα ἴσως ἀνίκανοι ν' ἀναγνωρίσωμεν ὅτι ἀπατώμεθα· καὶ, ὡς πολλοὶ τῶν φρενοπαθῶν, τιθέμενοι εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς ἀληθείας, χλευάζομεν τοὺς μὴ ὄντας μεθ' ἡμῶν».

Ἡ φράσις αὕτη, ἡ τόσῃ πνευματώδης, ἐνεποίησέ μοι ἐντύπων· τὴν ἐθεώρησα ὡς σχετιζομένην πρὸς ἓν πρᾶγμα εἰς ὃ ἐπάσχομαι ἀπὸ τινος καιροῦ· τὴν συλλέγω λοιπὸν μετὰ χαρᾶς, ἄνευ ἀναβολῆς, ἄνευ σχολίων, καὶ, συμμορφούμενος πρὸς τοὺς ὄρους ἐντελοῦς ἱπποτικότητος, τὴν λαμβάνω ὡς πρόκλησιν.

Αἱ συνέπειαι αὐτῆς τῆς μονομαχίας δὲν θὰ ᾧσιν ἐπικίνδυνοι, οὐδ' αἰματηραὶ· θ' ἀγωνισθῶμεν ἐντίμως· ὑποιαδήποτε δὲ κἂν ᾧσι τὰ ἀποτελέσματα τῆς συμπλοκῆς, εἴτε ἐγὼ ὑποκύψω, εἴτε ὁ ἀνταγωνιστής μου κάμψῃ τὸ γόνυ, τὸ τοιοῦτο θὰ γίνῃ διὰ τρόπου εὐμενοῦς· ἡ ἔκβασις θὰ ἐπενέγκῃ βελτίωσιν τῶν ἰδεῶν τοῦ ἐνός τῶν ἀνταγωνιστῶν, θὰ ἦ δὲ ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις, ὠφέλιμος εἰς τὴν μεγάλην ὑπόθεσιν τῆς ἀληθείας.

Ὁμιλοῦσι πολὺ τὴν σήμερον περὶ τινος ἰδιαζούσης ἀσθενείας ἣν ἀπαντᾷ τις ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ ὀργανισμῷ· τὴν παρατηροῦσι καθεκάστην, ἀλλ' ἀγνοοῦσι τὴν αἰτίαν καὶ πῶς νὰ τὴν ἀποκαλέσωσιν. Ἡ ἀσθένεια αὕτη εἶνε προφανῆς, τὰ ἀποτελέσματά της τὰ αἰσθάνονται· ἀποδεικνύονται ταῦτα διὰ τοῦ πειραματισμοῦ καὶ ἀνάγονται προπάντων εἰς τὴν αἴσθησιν τῆς ἀφῆς· δηλ. εἰς τὴν γενικὴν ἐξέλεγγιν πάσης γνώσεως.

Ἐπικαλοῦνται ἐπιμόνως τὴν ἔρευναν τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ἀλλ' αὕτη, εἰς ἀπάντησιν, χλευάζει αὐτὸ διὰ τοῦ εἰρωνικοῦ γέλωτος τοῦ Πύρρως, διότι, ὡς τὸ εἶπον, ὁ αἰὼν δὲν εἶνε ἕτοιμος.

Ἄλλ' ὁ συγγραφεὺς τῆς φράσεως, ἣν ἀνωτέρω ἀνέφερον, δὲν τὴν ἔγραψε βεβαίως διὰ μόνην τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ τὴν γράψῃ καὶ

(Ἐπεταὶ συνέχεια).